

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

SEJNI ZAPISI DRŽAVNEGA ZBORA 43. IZREDNA SEJA

(8. maj 2017)

SLOVENIJA JE DEMOKRATIČNA REPUBLIKA. SLOVENIJA JE PRAVNA IN SOCIALNA DRŽAVA.
SLOVENIJA JE DRŽAVA VSEH SVOJIH DRŽAVLJANK IN DRŽAVLJANOV, KI TEMELJI NA TRAJNI IN NEODtujlivi PRAVICI SLOVENSKEGA NARODA DO SAMODOLČNE
PO NAČELU BELTVE OBLASTI NA ZAKONODAJNO, IZVRŠILNO IN SODNO.
V SLOVENIJI IMA OBLAST LJUDSTVO DRŽAVLJANKE IN DRŽAVLJANI, NEPOSREDNO IN ZVOLTIKAVANJE.
SLOVENIJA JE DEMOKRATIČNA REPUBLIKA. SLOVENIJA JE PRAVNA IN SOCIALNA DRŽAVA.

MANDAT

VII

IZREDNA
SEJA

43

UVOD

Državni zbor kot najvišja predstavniška in zakonodajna institucija v Republiki Sloveniji, ki opravlja tudi vse ostale funkcije sodobnega parlamenta, izvaja večji del svojih pristojnosti na rednih in izrednih sejah. Seje javnost lahko spremlja v dvorani ali preko televizijskih in spletnih prenosov.

Vsebina sej pa postane pregledno dostopna v obliki sejnih zapisov.

Državni zbor vsako sejo zvočno posname. Simultano ob zvočnem zajemanju nastaja besedilo, ki je na spletu dostopno s približno polurnim zamikom. V uredništvu sejnih zapisov se ob poslušanju zvočnega posnetka preveri avtentičnost zapisanega, besedilo pa se uredi v skladu s strokovnimi merili prenosa govorjene besede v zapisano. Takšno preverjeno in jezikovno urejeno besedilo na spletnem naslovu zamenja prvi zapis.

Besedilo celotne seje se izda tudi v publikaciji Sejni zapisi Državnega zbora. Sejni zapisi vsebuje dnevni red, sprejet na seji Državnega zbora, kazalo, iz katerega je razviden potek seje in v katerem so točke dnevnega reda in govorniki, osrednji del je besedilo seje, zapisano v prvi osebi, na koncu pa je dodan še indeks govornikov.

Sejni zapisi so zgodovinski dokument in vir za preučevanje parlamentarne zgodovine, tradicije, predstavniške demokracije in jezikovne kulture.

Sejni zapisi Državnega zbora. 43. izredna seja (8. maj 2017)

ISSN 2385-9490

Pripravi: Dokumentacijsko-knjižnični oddelek

Urednici: Tatjana Mirt Kavšek, dr. Vesna Moličnik

Izdajatelj: Državni zbor

Naslov: Šubičeva 4, 1102 Ljubljana

Telefon: +386 1 478 94 00

Leto izida publikacije: 2018

www.dz-rs.si

DNEVNI RED 43. IZREDNE SEJE

1. točka dnevnega reda: PREDLOG PRIPOROČILA V ZVEZI S PROBLEMATIKO ADMINISTRATIVNIH BREMEN DRŽAVLJANOV, KMETOV IN PODJETNIKOV TER KONSTANTNEGA POSLABŠEVANJA POSLOVNEGA OKOLJA V SLOVENIJI, EPA 1932-VII

2. točka dnevnega reda: POROČILO O UDELEŽBI PREDSEDNIKA VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE DR. MIROSLAVA CERARJA NA IZREDNEM ZASEDANJU EVROPSKEGA SVETA V FORMATU EU27 (50. ČLEN) NA TEMO POGAJALSKIH SMERNIC ZA BREXIT 29. APRILA 2017 V BRUSLJU, EPA 1947-VII

3. točka dnevnega reda: PONOVRNO ODLOČANJE O ZAKONU O IZGRADNJI, UPRAVLJANJU IN GOSPODARJENJU Z DRUGIM TIROM ŽELEZNIŠKE PROGE DIVAČA–KOPER (ZIUGDT), EPA 1878-VII

4. točka dnevnega reda: PONOVRNO ODLOČANJE O ZAKONU O VAJENIŠTVU (ZVaj), EPA 1711-VII

VSEBINA

Določitev dnevnega reda	6
2. točka dnevnega reda: POROČILO O UDELEŽBI PREDSEDNIKA VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE DR. MIROSLAVA CERARJA NA IZREDNEM ZASEDANJU EVROPSKEGA SVETA V FORMATU EU27 (50. ČLEN) NA TEMO POGAJALSKIH SMERNIC ZA BREXIT 29. APRILA 2017 V BRUSLJU, EPA 1947-VII.....	6
DR. MIROSLAV CERAR	6
3. točka dnevnega reda: PONOVRNO ODLOČANJE O ZAKONU O IZGRADNJI, UPRAVLJANJU IN GOSPODARJENJU Z DRUGIM TIROM ŽELEZNIŠKE PROGE DIVAČA–KOPER (ZIUGDT), EPA 1878-VII.....	9
JERNEJ VERBIČ	9
DANILO ANTON RANC	10
JURE LEBEN.....	11
ZVONKO LAH.....	11
DR. BOJAN DOBOVŠEK	12
IGOR ZORČIČ.....	12
DANIJEL KRIVEC	13
IVAN HRŠAK	14
JAN ŠKOBERNE	15
DR. FRANC TRČEK	15
4. točka dnevnega reda: PONOVRNO ODLOČANJE O ZAKONU O VAJENIŠTVU (ZVaj), EPA 1711-VII	16
ALOJZ KOVŠCA	16
MIRJAM BON KLANJŠČEK	17
DR. MAJA MAKOVEC BRENČIČ	17
MIRJAM BON KLANJŠČEK	18
SAŠA TABAKOVIČ	18
TOMAŽ LISEC	19
MARJANA KOTNIK POROPAT	20
JANKO VEBER.....	21
MIHA KORDIŠ	21
JOŽEF HORVAT	22
1. točka dnevnega reda: PREDLOG PRIPOROČILA V ZVEZI S PROBLEMATIKO ADMINISTRATIVNIH BREMEN DRŽAVLJANOV, KMETOV IN PODJETNIKOV TER KONSTANTNEGA POSLABŠEVANJA POSLOVNEGA OKOLJA V SLOVENIJI, EPA 1932-VII.....	23
JANEZ (IVAN) JANŠA	23
MARKO FERLUGA	25
EVA ŠTRAUS PODLOGAR.....	25
MARKO FERLUGA	26
JOŽE TANKO	27
UROŠ PRIKL	29
MARIJA BAČIČ	30
DR. FRANC TRČEK	31
MAG. MATEJ TONIN.....	32
FRANC LAJ	35
JANEZ (IVAN) JANŠA	36
BORIS KOPRIVNIKAR.....	37

DARKO STARE	39
JANEZ (IVAN) JANŠA	41
DARKO STARE	42
ANITA KOLEŠA.....	42
SUZANA LEP ŠIMENKO.....	43
IVA DIMIC	46
PETER POGAČAR	47
MAG. BRANKO GRIMS	47
JANI (JANKO) MÖDERNDORFER	49
MAG. BRANKO GRIMS	50
JANKO VEBER.....	50
MAG. ANDREJ ŠIRCELJ	52
MAG. TANJA STRNIŠA	53
TILEN BOŽIČ	54
MAG. ANDREJ ŠIRCELJ	55
DARKO STARE	55
JANEZ (IVAN) JANŠA	56
DARKO STARE	57
DR. FRANC TRČEK	57
MARKO FERLUGA	58
BOJAN PODKRAJŠEK	59
FRANC BREZNIK	60
EVA IRGL.....	62
VOJKA ŠERGAN.....	62
MARIJAN POJBIČ.....	64
DANILO ANTON RANC	65
ANJA BAH ŽIBERT	67
IRENA GROŠELJ KOŠNIK	68
SUZANA LEP ŠIMENKO.....	69
LJUBO ŽNIDAR.....	70
IVAN ŠKODNIK	70
ZVONKO LAH.....	72
DR. VINKO GORENAK	72
SIMON ZAJC	73
MAG. DUŠAN VERBIČ.....	74
JANEZ (IVAN) JANŠA	74
IVAN PRELOG.....	75
MARKO FERLUGA	75
DR. FRANC TRČEK	75
DR. ANŽE LOGAR	75
MAG. BRANKO GRIMS	75
ZVONKO LAH.....	76
MARIJAN POJBIČ.....	76
JOŽEF HORVAT	76
FRANC BREZNIK	76
TOMAŽ LISEC	77
MAG. TANJA STRNIŠA	77

Državni zbor VII. mandat

43. izredna seja 8. maj 2017

Predsedujoči: dr. Milan Brglez.....predsednik Državnega zbora
Primož Hainz.....podpredsednik Državnega zbora
Matjaž Nemec.....podpredsednik Državnega zbora

Seja se je začela 8. maja 2017 ob 14.02.

PRESEDNIK DR. MILAN BRGLEZ:
Spoštovani kolegice poslanke in kolegi poslanci,
gospe in gospodje!

Začenjam 43. izredno sejo Državnega zbora, ki sem jo sklical na podlagi prvega odstavka 58. člena ter drugega odstavka 60. člena Poslovnika Državnega zbora.

Pred začetkom bi vas rad spomnil, da imamo ta teden kar nekaj razlogov za slavje. Danes namreč obeležujemo 28. obletnico nastanka Majniške deklaracije, ki je tlakovala pot k naši samostojnosti, jutri, 9. maja praznujemo 72. obletnico prihoda partizanskih enot v Ljubljano in osvoboditev Ljubljane, sočasno pa bo jutri Mestna občina Ljubljana na Trgu narodnih herojev pri parlamentu odkrila spomenik dr. Francetu Bučarju, prvemu predsedniku demokratično izvoljene skupščine. Zato predlagam, da se današnja seja odvije v tem pozitivnem duhu.

Obveščen sem, da se današnje seje ne morejo udeležiti naslednje poslanke in poslanci: gospa Ljudmila Novak od 15. ure dalje, gospa Iva Dimić od 14. do 15. ure, Violeta Tomić, gospod Žan Mahnič od 14.30 do 22. ure, dr. Vinko Gorenak od 19. ure dalje, dr. László Göncz od 16.30 ure, gospod Roberto Battelli, dr. Matej T. Vatovec do 15.30 in od 20. ure dalje in Matjaž Hanžek od 17. ure dalje.

Na sejo sem vabil predsednika Vlade dr. Mira Cerarja k 2. točki, predstavnika Državnega sveta k 3. in 4. točki ter predstavnike Vlade k vsem točkam dnevnega reda.

Vse prisotne lepo pozdravljam!

Prehajamo na **določitev dnevnega reda** 43. izredne seje Državnega zbora. Predlog dnevnega reda seje ste prejeli v četrtek, 4. maja 2017, s sklicem seje. O predlogu dnevnega reda bomo odločali v skladu s prvim odstavkom 64. člena Poslovnika Državnega zbora.

Predlogov za širitev dnevnega reda seje nisem prejel. Državnemu zboru predlagam, da za današnjo sejo določi dnevni red, kot ste ga prejeli s sklicem.

Prehajamo na odločanje. Poslanke in poslance prosim, da preverite delovanje glasovalnih naprav.

Glasujemo. Navzočih je 75 poslank in poslancev, za jih je glasovalo 74, proti nihče. (Za je glasovalo 74.) (Proti nihče.)

Ugotavljam, da je dnevni red 43. izredne seje Državnega zbora določen.

Prehajamo na **2. TOČKO DNEVNEGA REDA, TO JE NA OBRAVNAVO POROČILA O UDELEŽBI PREDSEDNIKA VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE DR. MIROSLAVA CERARJA NA IZREDNEM ZASEDANJU EVROPSKEGA SVETA V FORMATU EU27 (50. ČLEN) NA TEMO POGAJALSKIH SMERNIC ZA BREXIT 29. APRILA 2017 V BRUSLJU.**

Vlada je 4. maja 2017 Državnemu zboru na podlagi 239. člena Poslovnika Državnega zbora posredovala Poročilo o udeležbi predsednika Vlade Republike Slovenije dr. Miroslava Cerarja na izrednem zasedanju Evropskega sveta v formatu EU27 (50. člen) na temo pogajalskih smernic za Brexit 29. aprila 2017 v Bruslju ter hkrati predlagala, da ga predsednik Vlade na podlagi drugega odstavka navedenega člena poslovnika še ustno obrazloži na seji.

Poročilo sem vam v skladu z določbo drugega odstavka 239. člena takoj poslal v seznanitev.

Besedo dajem predsedniku Vlade Republike Slovenije dr. Miru Cerarju, da Državnemu zboru še ustno predstavi poročilo.

Prosim.

DR. MIROSLAV CERAR: Spoštovani gospod predsednik, cenjeni poslanke in poslanci, dragi državljanke in državljani!

Slovenija je pred 13 leti uresničila eno svojih ključnih prioritet in postala enakopravni del Evropske unije, članica edinstvene skupnosti, ki se na podlagi zgodovinskih izkušenj še kako zaveda pomena svobode, miru in temeljnih demokratičnih vrednot Unije, ki je z zavedanjem, da smo lahko le združeni boljši in močnejši, v zadnjih 60 letih postala ena največjih gospodarstev na svetu ter obenem vzpostavila in ohranila zavidljivo raven blaginje in socialne

zaščite. Tega napredka in realnega stanja v Uniji se premalo zavedamo.

Dejstvo je, da se je Unija od izbruha svetovne finančne in gospodarske krize spremenila. Številni izzivi, na katere smo bile države članice različno pripravljene, so vzeli dobršno mero zagona njenemu razvoju, ošibili sposobnost učinkovitega sodelovanja in, kar je še posebej zaskrbljujoče, vnesli nezaupanje državljanov do prihodnosti povezave nasploh. Do neke mere tudi pri nas namesto naporov k iskanju skupnih rešitev se poraja vse več pozivov k protekcionizmu, skrajnemu nacionalizmu in rušenju vrednot, ki so se utrjevale desetletja. Izid včerajšnjih predsedniških volitev v Franciji in pred tem parlamentarnih volitev na Nizozemskem so jasna potrditev, da je takšna pot za večino nesprejemljiva. Da je v Uniji še vedno jasno izražena volja ljudi po sodelovanju, krepitvi miru in svobode ter skupnemu odzivu na vse močnejše in nepredvidljive globalne izzive.

Spoštovane poslanke in poslanci! Evropska unija še zdaleč ni popolna. Potrebuje spremembe in konkretne odločitve, kako stvari izboljšati. A še vedno je ta naša skupnost daleč najboljša alternativa, ki nam je na voljo. Prepričan sem, da je Evropska unija tako za Slovenijo kot tudi za ostale države članice najboljša možnost, da soustvarjamo boljše prihodnost za vse naše državljanke in državljane. Nobena država članica sama ne zmore toliko kot zmoremo vse države skupaj, v tesnem sodelovanju in v povezavi. Žal tega razmišljanja ne delijo vsi. Kot veste, so državljani Združenega kraljestva na referendumu junija lani sprejeli odločitev, da izstopijo iz Evropske unije. Takšne odločitve si še zdaleč nismo želeli, a njihovo demokratično voljo spoštujemo. Zdaj gremo naprej, pred nami so novi časi.

Po formalni sprožitvi postopka za izstop iz Evropske unije smo pred dobrim tednom voditelji 27 držav članic na posebnem zasedanju Evropskega sveta sprejeli in Evropski komisiji kot našemu pogajalcu podali ključne smernice za pričetek pogajanj. Smernice smo sprejeli hitro in odločno. Ta izraz trdnosti in enotnosti sedemindvajseterice je pomenljiv in je presenetil tudi London. Seveda pa to še zdaleč ne pomeni, da naša enotnost v tem času ne bo večkrat na preizkušnji.

Pogajanja pričenjamo odločeni, da najprej izpeljemo postopek karseda sporazumne ločitve in šele nato dorečemo novo obliko sodelovanja Unije z Združenim kraljestvom – enotno, pošteno za vse in brez ločenih pogajanj pod mizo. Ob tem pa seveda dogovorno opredelimo tudi prihodnji razvoj Unije 27 držav s ciljem, da iz tega procesa izidemo boljši in močnejši ter odprti za nadaljnje širitve.

Kot rečeno, izstopna pogajanja še zdaleč ne bodo lahka. Pričakovanja obeh strani so namreč že v izhodišču zelo različna. V naslednjem letu in pol lahko gre v pogajanjih marsikaj narobe. Nobena ločitev ni enostavna,

sploh po 44 letih skupne poti. Kakršenkoli bo že izid pogajanj, odnosi z Združenim kraljestvom se bodo občutno spremenili. Razmere bodo zagotovo spremenjene za naše državljane, ki delajo in živijo na Otoku, še bolj pa za podjetja, ki z Otokom poslujejo. Toda če nam je dobrobit državljanom v vzajemnem interesu, pa je Združeno kraljestvo že dalo jasno vedeti, da se ne vidi več kot del enotnega trga Evropske unije. Na to se moramo vsi dobro in predvsem pravočasno pripraviti. Pomemben element sprejetih smernic je tako imenovana faznost pogajalskega procesa. Pomeni, da se želimo najprej – torej od nastopa nove britanske vlade pa predvidoma do konca letošnje jeseni – dogovoriti o treh najbolj pomembnih elementih. Prvič, o pravicah državljanov, drugič, o ustrezni finančni poravnavi in tretjič, o statusu meje med Republiko Irsko in Severno Irsko kot pomembnega elementa miru v tem delu Evrope. Šele ko bo na teh področjih dosežen zadosten napredek, se bomo posvetili drugim odprtim vprašanjem. V tem drugem delu izstopnih pogajanj, ki bo trajal predvidoma do jeseni 2018, se naj bi tudi pričeli preliminarni pogovori o bodoči politiki sodelovanja z Združenim kraljestvom. Če bodo pogajanja potekala po zastavljeni časovnici, naj bi Združeno kraljestvo iz Unije izstopilo spomladi 2019. Šele nato naj bi prišlo do, upam da, čimbolj ambicioznega sporazuma o novem odnosu med Unijo in Združenim kraljestvom, katerega uveljavitev bo odvisna tudi od odločitve tega cenjenega državnega zbora. Ob vsem tem se moramo zavedati, da lahko pogajanja v katerikoli fazi uberejo drugačna pota, kot jih zdaj načrtujemo. Pogajalski proces bo zato ves čas terjal ustrezne dinamične prilagoditve in našo polno pozornost. Toda ta proces nas ne sme odvrniti od tega, da svojo pozornost ponovno usmerimo v ključne razvojne teme. V prihodnjih mesecih in letih moramo namreč našim državljanom čimbolj odločno in učinkovito dokazati, da smo sposobni, seveda ob zagotavljanju varnosti in miru, Evropsko unijo nadalje razvijati in modernizirati, da smo sposobni zagotoviti nadaljnjo gospodarsko rast, rast zaposlenosti, ponuditi jasno perspektivo mladim, razvijati in uporabljati najnovejše informacijske tehnologije ter na vse druge načine Unijo uspešno peljati v prihodnost.

Spoštovani, Slovenija je na pogajanja z Združenim kraljestvom pripravljena. Prva prioriteta v teh pogajanjih je dobrobit naših državljanov. Na Otoku živi, študira ali dela približno tisoč 500 slovenskih državljanov. Naš cilj je, da se njihove pridobljene pravice po odhodu Združenega kraljestva iz Unije kar najmanj spremenijo, predvsem pa je pomembna predvidljivost njihovega položaja v Združenem kraljestvu. Prav zato se je treba o tem dogovoriti najprej. Odprava negotovosti je tudi sicer ključnega pomena za vse, saj poleg državljanov močno zadeva tudi različne gospodarske in finančne subjekte na obeh straneh pogajalske

mize. Nenazadnje znaša slovenski izvoz v Združeno kraljestvo preko 500 milijonov evrov letno, storitve k temu dodajo še okrog 160 milijonov. Pomembnega učinka bo deležen tudi slovenski turizem, saj britanski turisti pri nas letno ustvarijo okrog 4 % vseh tujih nočitev. Za Slovenijo bodo torej zelo pomembni tudi posredni učinki izstopa, predvsem njegov finančni vidik. Dejstvo je, da se bo z izstopom tretje največje članice Evropske unije, ki letno prispeva okrog 15 % vseh prihodkov proračuna Evropske unije, občutno spremenil tudi obseg evropskega proračuna, pomembnega za prevladujoči delež javnih investicij v Sloveniji. Naše stališče je zato tukaj jasno – naredili bomo vse, da zaradi Brexita ne pride do zmanjšanja obsega sredstev kohezijske politike ali skupne kmetijske politike, ki so nam v tej finančni perspektivi na voljo. Zato je ključno in s tem smo se na nedavnem vrhu v Bruslju strinjali vsi, da se v prvi fazi izstopnega procesa dogovorimo o pravičnem poplačilu vseh zavez in obveznosti, ki izhajajo iz celotnega obdobja članstva Združenega kraljestva v Uniji. Slovenci imamo za to lep pregovor Čisti računi, dobri prijatelji. Pravična finančna poravnava je namreč pomemben temelj zaupanja in dobrega nadaljnega sodelovanja. Je osnova za naše ambiciozno sodelovanje z Združenim kraljestvom v prihodnosti, za katero upam, da se ne bo ustavilo zgolj pri trgovini, temveč bo zastavljeno mnogo širše, tudi na področjih varnosti, obrambe, zunanjih odnosov, razvojnega sodelovanja, znanosti, visokega šolstva itn.

Dame in gospodje! Odločitev Združenega kraljestva, da izstopi iz Evropske unije, je hkrati tudi priložnost za nov zagon Evropske unije. Enotnost in odločenost za to smo potrdili že večkrat. Čas je, da pričnemo s konkretnimi dogovori o tem, kakšno Evropo si želimo. Znanih je pet idealnotipskih scenarijev, ki jih je z namenom spodbuditve razprave predložila Evropska komisija, predsednik Juncker pa je marca letos prvič namenoma razpravljal o njih prav v Sloveniji. Ti scenariji so torej izhodišča za premislek o naši skupni prihodnosti, pri čemer dopuščajo medsebojno kombiniranje, pa tudi oblikovanje povsem novega skupnega scenarija. Ne gre torej za kakršnokoli črno-belo pozicioniranje, pač pa za mavrično paleto možnosti, ki jo moramo z demokratičnim dialogom pretvoriti v našo skupno zgodbo prihodnosti. Zdaj je torej predvsem ključno, da vsi pričnemo izvajati tisto, k čemur smo se doslej zavezali, ob tem pa v naslednjih mesecih oblikujemo vizijo prihodnosti močne Evropske unije, takšne, v kateri smo skupaj zavezani k istemu temeljnemu okviru in istim ciljem, pa čeprav je lahko, če bi to koristilo nadaljnemu razvoju Unije, hitrost napredovanja posameznih članic do teh ciljev tudi različna. Če bi do tega prišlo, ne dvomim, da Slovenija ne bi ostala v najbolj povezanem delu Evropske unije. Slovenija je zavezana vrednotam, ki so jim sledili

ustanovitelji Evropske unije. To smo z besedami in dejanji tudi že večkrat dokazali, zato bomo skupaj s podobno mislečimi državami aktivno vztrajali, da te vrednote še naprej ostajajo v središču evropske integracije. Evropska unija potrebuje močne institucije, vendar je naloga teh, da jasno in odločno na podlagi enakopravne obravnave vseh članic zagovarjajo interes celotne skupnosti. Še posebej to velja za Evropsko komisijo, vendar pa žal nekatere njene odločitve ne pripomorejo k utrjevanju skupnega interesa. Nesprejemljivo je namreč – čemur smo bili priča ob nedavnem predlogu za podaljšanje nadzora na notranjih meja Evropske unije –, da Komisija svoje odločitve podreja interesom zgolj manjšega števila držav članic. Ta odločitev je v popolnem nasprotju s skupnim interesom utrditi schengenski prostor in okrepiti enotni trg, temelječ na prostem pretoku ljudi, blaga in storitev. Ob popolni odsotnosti prepričljivih objektivnih argumentov preprosto škodi našemu gospodarstvu in ne prispeva k dobrim sosedskim odnosom, ob tem pa daje vedeti, da Unija ne zna ceniti dovolj svojih lastnih dosežkov in naporov tistih, ki z veliko truda trdno varujemo schengenske meje in s tem zagotavljamo varnost njenega celotnega območja. V Sloveniji je močno zavedanje, da je treba dogovore spoštovati, še posebej, če gre za evropsko zakonodajo. Pri uveljavljanju slednje je velikega pomena, da ljudem, ki ob zunanji meji živijo ali slednjo z dobrimi nameni legalno prečkajo, omogočimo, da bodo čakalne vrste na prehodih čim krajše. To smo prejšnjo soboto z nemalo napora ob pomoči Evropske komisije tudi uspeli doseči. Dobili smo jasnejše usmeritve, kaj je pri izvajanju uredbe še sprejemljivo, da bodo razmere na mejnih prehodih znosne. Dejstvo pa je, da so kolone na meji s sosednjo Hrvaško vedno bile in bodo. Nenazadnje naša prva prioriteta ostaja spoštovanje pravnega reda Evropske unije in zagotavljanje varnosti in zato bo Slovenija še naprej odgovoren varuh Schengenske meje.

Razprave o prihodnosti Evropske unije se je treba lotiti s konkretnimi dogovori in ukrepi, osredotočenimi na dobrobit ljudi. Poleg nekaterih že omenjenih usmeritev bo treba bistveno več narediti tudi na področju socialne kohezije oziroma na t. i. evropskem stebru socialnih pravic. Dejstvo je, da se prebivalstvo stare celine nezadržno stara, da je kvalitetnih delovnih mest premalo in da je zaradi posledic globalizacije in nedavnih kriz socialna neenakost v Uniji prevelika, v številnih evropskih državah bistveno večja kot pri nas. In na to se je treba odzvati. Nima smisla govoriti o boljši Evropi, če slednje njeni državljani niso deležni. Zato se bo treba v naslednjih mesecih temeljiteje posvetiti tudi tej temi. Prav o tem sem skupaj z ministri pred dnevi razpravljal na srečanju z mladimi. O tem sva se posebej pogovarjala tudi s švedskim kolegom Löfvenom ob njegovem nedavnem obisku v Sloveniji. Slednji namreč 17. novembra letos na Švedskem gosti socialni vrh za rast in

poštena delovna mesta, na katerem bom aktivno sodeloval tudi sam.

Končno naj še dodam, da sta prihodnost Evropske unije in Slovenije neločljivo prepleteni. Ob tem ko se zavzemam za nadaljnji skupni razvoj Evropske unije, to počnem iz prepričanja, da bi morebitna dezintegracija Unije vse njene članice in celotno Evropo potegnila nazaj v preteklost, v čas številnih medsebojnih nesoglasij in konfliktov. To bi bilo izrazito negativno tudi za Slovenijo. Seveda pa se hkrati zavedam, da je za Slovenijo dobra in sprejemljiva le takšna prihodnost Evropske unije, v kateri bodo tudi slovenskim državljanom in državljanom zagotovljeni mir, človekovo dostojanstvo, temeljne svoboščine in človekove pravice, varnost, delo in ustvarjalnost, čim višji nivo socialnega blagostanja ter druge demokratične, pravne in solidarnostne vrednote. Spoštovane poslanke in poslanci!

Živimo v zanimivih časih, polnih izzivov doma in po svetu. Nenazadnje smo deležni tudi zgodovinskega izstopanja ene izmed članic iz Evropske unije. A to nas lahko naredi še močnejše, če se bomo le osredotočili na potrebe ljudi in ne na njihove strahove, če bomo dejansko začeli sprejemati ključne odločitve in če bo le prevladalo zavedanje, kot je nedavno dejal podpredsednik Komisije Timmermans, da imamo v Evropi le dve vrsti držav – majhne in tiste, ki še ne vedo, kako majhne so. Želim vam prijetno praznovanje dneva Evrope. Hvala.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ:
Predsedniku Vlade se zahvaljujem za podano poročilo.

S tem zaključujem to točko dnevnega reda.

Prehajamo na **3. TOČKO DNEVNEGA REDA, TO JE NA PONOVRNO ODLOČANJE O ZAKONU O IZGRADNJI, UPRAVLJANJU IN GOSPODARJENJU Z DRUGIM TIROM ŽELEZNIŠKE PROGE DIVAČA–KOPER.**

Državni svet je na 28. izredni seji 26. aprila 2017 zahteval, da Državni zbor na podlagi tretje alineje prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije pred razglasitvijo ponovno odloča o Zakonu o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Divača–Koper.

Za obrazložitev zahteve dajem besedo predstavniku Državnega sveta gospodu Jerneju Verbiču.

JERNEJ VERBIČ: Hvala za besedo, gospod predsednik. Lep pozdrav vsem prisotnim!

Državni svet je na svoji 28. izredni seji sprejel zahtevo, da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o Zakonu o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Divača–Koper. Državni svet poudarja, da ni dvoma o tem, da je treba – ne samo za uresničitev poslovnih ciljev Luke Koper,

ampak tudi z vidika koristi logistične transportne panoge in slovenskega gospodarstva nasploh –, čim prej vzpostavi sodobno železniško povezavo koprškega pristanišča do njegovih trgov. Državni svet se tudi zaveda, da bi morebitno iskanje novih rešitev za drugi tir, ki bi zahtevale spremembo državnega prostorskega načrta, povzročilo nekajleten odmik začetka gradnje drugega tira, kar se seveda ne sme zgoditi. Ne glede na to pa ne moremo podpreti Zakona o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Divača–Koper, saj gre za enega ključnih infrastrukturnih projektov v Sloveniji, ki zahteva premišljene rešitve za njegovo realizacijo, a jih zakon ne vsebuje, žal. Med drugim sploh ne zagotavlja stabilne finančne konstrukcije za izvedbo projekta, čeprav naj bi bil njegov cilj prav zagotovitev učinkovitega modela financiranja gradnje drugega tira. Državni svet izpostavlja tudi nasprotovanje zakonu s strani tistih deležnikov, ki naj bi zagotovili sredstva za financiranje gradnje drugega tira. To so: Luka Koper, Združenje za promet pri GZS in Sekcija za promet pri Obrtni zbornici Slovenije. Zakon v 30. členu opredeljuje vire financiranja izgradnje drugega tira, pri čemer naj bi bila zagotovljena le sredstva državnega proračuna v višini 200 milijonov evrov, ostali predvideni viri financiranja pa so sedaj še negotovo dejstvo. Državni svet je v preteklosti sicer že zavzel stališče, da je pri iskanju dodatnih virov financiranja drugega tira železniške proge Koper–Divača nujno, da se Slovenija poveže z državami višegrajske skupine, ki jim Luka Koper predstavlja najkrajšo oskrbno pot in imajo največji interes za izgradnjo tega drugega tira. Ne glede na to pa v tem trenutku ni jasno, ali bodo tako imenovane zaledne države, s katerim se pogovarjajo predstavniki Vlade, sploh sodelovale in s kakšno finančno soudeležbo in predvsem pod katerimi pogoji. Državni svet tudi izpostavlja, da v javnosti vzbuja dvom način morebitnega sodelovanja Madžarske, saj javnosti konkretni pogoji niso znani – ali gre samo za donos na dano posojilo ali so v ozadju tudi kakšna druga pričakovanja v okviru morebitnega logističnega holdinga, ki pa je za Luko Koper z vidika njene nevtralnosti in s tem konkurenčne prednosti nesprejemljivo. Državni svet opozarja tudi na nesprejemljivo dodatno finančno obremenitev prevoznikov v obliki pribitka k cestnini in Luke Koper v obliki takse na pretovor v koprskem tovornem pristanišču. Dodatna finančna obremenitev navedenih deležnikov v transportni verigi bo povzročila poslabšanje njihovega konkurenčnega položaja, kar z vidika težnje po večji prepoznavnosti Slovenije kot pomembne logistične destinacije zagotovo ni ustrezna rešitev. Glede na pričakovane koristi drugega tira za Luko Koper je sicer prav, da sodeluje pri financiranju njegove izgradnje, vendar bi bilo bolj logično, da se kot vir financiranja gradnje drugega tira predvidi dobiček Luke Koper. Po mnenju Državnega sveta bi si javnost zaslužila

bolj jasno predstavitev možnosti financiranja, prav tako si zasluži izvedeti, kakšna bo dejanska vrednost investicije. Glede na to, da je bila Slovenija v preteklosti neuspešna pri pridobivanju evropskih sredstev za ta projekt, se postavlja vprašanje tokratne uspešne pridobitve evropskih sredstev in s tem finančne možnosti izgradnje drugega tira.

Državni svet tudi opozarja, da bi morala družba 2TDK namesto omejene odgovornosti nositi neomejeno odgovornost za opravljanje svojih nalog. Glede na pretekle slabe izkušnje pri gradnji večjih infrastrukturnih projektov bi moral zakon omejiti korupcijska tveganja na minimum in določiti dodatne pogoje za odgovorne osebe. Ker bi morali še pred sprejemom zakona odpraviti nedorečenosti glede financiranja gradnje drugega tira oziroma natančneje opredeliti ekonomska izhodišča, Državni svet predlaga, da Državni zbor ponovno odloča o zakonu in ga zavrne. Z vidika napovedane gospodarske rasti in suverenosti Republike Slovenije državni svetniki dajemo v preučitev tudi predlog, da bi država sama s pomočjo evropskih sredstev in posojil zagotovila realizacijo projekta. Težave pri financiranju projekta ne smejo biti razlog za vstop tretjega partnerja v lastništvo konzorcija. Pomen drugega tira za Luko Koper bi lahko upravičil namero, da Slovenijo z dodatnim zadolževanjem sama financira ta strateški projekt.

Glede na pričakovane multiplikativne učinke drugega tira in podatke o več milijardah evrov privarčevanih sredstev gospodinjstev v bankah bi bilo smiselno razmisliti tudi o možnosti sodelovanja slovenskih davkoplačevalcev pri financiranju njegove izgradnje z izdajo infrastrukturnih obveznic.

Hvala lepa za posluš. Kar boste pritisnili, je vaša stvar.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Zahtevo je obravnaval Odbor za infrastrukturo, okolje in prostor kot matično delovno telo. Za predstavitev mnenja odbora dajem besedo podpredsedniku gospodu Danilu Antonu Rancu.

DANILO ANTON RANC (PS SMC): Spoštovani predsednik, hvala za besedo.

Lep pozdrav poslankam in poslancem in predstavniku ministrstva ter drugim predstavnikom Vlade!

Odbor za infrastrukturo, okolje in prostor je na 53. nujni seji 5. 5. 2017 kot matično delovno telo obravnaval zahtevo Državnega sveta, da Državni zbor ponovno odloča o Zakonu o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Divača–Koper, ki jo je Državnemu zboru predložil Državni svet. Zahtevo je Državni svet sprejel na 28. izredni seji 26. 4. 2017. Zahtevo Državnega sveta je predstavil državni svetnik Jernej Verbič in podobno kot danes predstavil razloge za njihovo odločitev. V imenu Vlade je državni sekretar na Ministrstvu za infrastrukturo Jure Leben poudaril,

da je Vlada podala pisno mnenje, v katerem je predstavila svoje argumente na kritike, ki jih v zahtevi izpostavlja Državni svet. Odgovore na kritike Državnega sveta bo predstavnik Vlade Jure Leben, državni sekretar, ponovno predstavil v nadaljevanju.

Zakonodajno-pravna služba je v skladu s svojimi pristojnostmi preučila zahtevo za ponovno odločanje o zakonu in ugotovila, da se navedbe Državnega sveta nanašajo na vprašanja, ki so povezana s presojo vsebinske primernosti zakonske ureditve. Tako opredeljena vprašanja presegajo okvir nalog Zakonodajno-pravne službe, ki jih določa 27. člen Poslovnika Državnega zbora, zato se do navedenih utemeljitev ni opredelila.

V razpravi so opozicijski poslanci v celoti podprli argumente Državnega sveta, ki so botrovali odločitvi državnih svetnikov za izglasovanje veta na zakon, in med drugim posebej izpostavili, da bi morala družba 2TDK namesto omejene odgovornosti nositi neomejeno odgovornost za opravljanje svojih nalog. Glede na pretekle slabe izkušnje pri gradnji večjih infrastrukturnih projektov bi morali z zakonom čim bolj omejiti korupcijska tveganja, določiti dodatne pogoje za odgovorne osebe. Kot pomanjkljivost sprejemanja posebnega zakona za gradnjo drugega tira so izpostavili tudi, da bi se v okviru projekta morala graditi dva nova tira, zakon pa projekt drugega tira definira kot projekt na podlagi obstoječega gradbenega dovoljenja, ki definira gradnjo enega tira s spremljevalnim rovom. Za morebitno odstopanje od obstoječega gradbenega dovoljenja bo po njihovem mnenju posledično treba spreminjati zakon, kar predstavlja dodatno oviro za optimalno izvedbo projektov.

Poslanci iz vrst Stranke modernega centra pa so izrazili podporo zakonu in izpostavili, da se je po mnogih letih razprav o gradnji drugega tira vlada dr. Mira Cerarja končno odločila lotiti dejanske izvedbe tega projekta. Po njihovem mnenju zakon predstavlja dobro osnovo za vse predvidene nadaljnje aktivnosti, tudi za pogajanja z evropskimi institucijami, bankami in zalednimi državami za pristop k financiranju projekta. Glede očitkov, da zakon ne omejuje v zadostni meri korupcijskih tveganj, so poudarili, da zakon med drugim v 7. členu za organe družbe in člane organov družbe določa, da se poleg določb zakona, ki ureja gospodarske družbe, od njih zahteva izpolnjevanje vrste dodatnih pogojev in meril, ki so ustrezna podlaga za preprečevanje korupcijskih tveganj. V zvezi z navedbo, da je zakon ovira za uspešno izvedbo projekta in ne nujni pogoj, ker je v njem natančno navedeno gradbeno dovoljenje, na podlagi katerega se bo izvajal projekt, pa je državni sekretar pojasnil, da 2. člen zakona jasno definira, da izvedba temelji na konkretnem gradbenem dovoljenju, vključno z vsemi morebitnimi kasnejšimi obnovitvami, posodobitvami ali dograditvami na isti trasi.

Po razpravi je odbor z večino glasov vseh članov – in sicer 11 za in 4 proti – sprejel mnenje, da je Zakon o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Divača–Koper ustrezen. Hvala.

PRESEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Za obrazložitev mnenja dajem besedo predstavniku Vlade kot predlagateljice zakona. Besedo ima državni sekretar na Ministrstvu za infrastrukturo gospod Jure Leben.

JURE LEBEN: Spoštovani predsedujoči, poslanke in poslanci!

Vlada temu zboru predlaga, da le-ta danes v ponovnem odločanju vnovič sprejme zakon o drugem tiru. Naj mnenje obrazložim. Projekt drugi tir je prioriteten projekt te vlade, te koalicije. Da s projektom mislimo resno, kažejo naši vidni rezultati. Dobili smo gradbeno dovoljenje, gradimo izvlečni tir, povezali smo se z zalednimi državami, dobili podporo Evropske investicijske banke in Evropske komisije. Pripravili smo zakon o drugem tiru, ki je nujno potreben, če želimo še v letošnjem letu začeti z gradnjo drugega tira. Državni svet v svoji obrazložitvi veta izpostavlja nestabilno finančno konstrukcijo projekta. Mnenje Državnega sveta, da bi Slovenija lahko sama iz proračunskih sredstev financirala ta projekt, ni skladno z načeli Zakona o fiskalnem pravilu. Ravno tako za Vlado ni sprejemljivo dodatno zadolževanje za ta projekt, kot predlaga Državni svet. Končno smo si namreč pridobili ključno javnofinančno stabilnost, ki je ta vlada ne namerava vnovič zamajati. Vlada zato v zakonu o drugem tiru predlaga, da je finančno breme in odgovornost za projekt porazdeljeno – ne samo na Slovenijo in evropska sredstva, ampak tudi, da pridobimo finančni vložek zalednih držav in posojilo Evropske investicijske banke. Tak jase in transparenten način financiranja loči projekt drugega tira od ostalih velikih infrastrukturnih projektov, ki so se gradili na pamet z državnim poroštvom. Ministrstvo ne predlaga državnega poroštva. Našo vizijo finančne konstrukcije smo predstavili tudi Evropski investicijski banki, Evropski komisiji, Jaspersu in od teh smo dobili odgovor, da gremo v pravo smer. Želimo porazporediti finančno breme med vpletene deležnike in transparentno vključiti v projekt vse, ki bodo od drugega tira imeli korist. Izpostavljam vnovič, da ne želimo s projektom bremeniti slovenskih davkoplačevalcev, ki smo vse prevečkrat po nepotrebnem plačevali za napake. Državni svet v svoji obrazložitvi veta izpostavlja nejasno vlogo Madžarske. Zakon ne opredeljuje sodelovanja z določeno državo, ampak z zalednimi državami. Vlada meni, da je drugi tir projekt Slovenije in celotne regije, zato sodelujemo z zalednimi državami. V razpravi v Državnem svetu sem slišal veliko dezinformacij glede sodelovanja Madžarske pri projektu. Logika ministrstva, s katero se strinjajo tako evropske inštitucije kot strokovna javnost, je, da

pri projektu sodelujejo vsi deležniki, ki bodo od projekta imeli neposredno korist. Naj vnovič zatrdim, holding z Madžarsko ni na mizi. Z Madžari sodelujemo pod jasnimi predpogoji, da infrastruktura in Luka Koper ostaneta slovenski. Poudarjam, da boste meddržavni sporazum potrjevali vi, poslanke in poslanci. Če se s sodelovanjem Madžarske ne boste strinjali, do njega ne bo prišlo. Projekt drugi tir je seveda ključnega pomena za Luko Koper in njeno konkurenčnost, saj ta koridor predstavlja najkrajšo oskrbovalno pot iz smeri Mediterana, zato zakon o drugem tiru predvideva tudi finančno sodelovanje vseh pravnih in fizičnih oseb, ki opravljajo pretovor v Luko Koper.

Da zaključim, Vlada ne hiti, Vlada je po nujnem postopku predlagala ta zakon, saj želimo pravočasno družbi 2TDK zagotoviti investitorstvo, da bi se lahko učinkoviteje prijavila za evropska sredstva CEF. Ob tem smo ves čas vodili široko razpravo; dobili smo se z Luko Koper, s Slovenskimi železnicami, prebivalci Črnega Kala, s civilno iniciativo. Zavedamo namreč se, da je za tako velik projekt potreben širši konsenz, zato smo samoiniciativno in na zahtevo koalicije vodili premišljen, konstruktiven dialog. Upoštevali smo pripombe vseh. Naj posebej izpostavim, da smo upoštevali tudi pripombe Komisije za preprečevanje korupcije in Računskega sodišča.

Spoštovani zbor! Usoda tega zakona in tega projekta je ponovno v vaših rokah. Od sklica tega zbora je odvisna usoda drugega tira. Danes je v naših rokah možnost, da se vpišemo v zgodovino in da bomo lahko ponosni, da je prav v času našega mandata storjena ta pomembna prelomnica in da smo lahko začeli z gradnjo drugega tira. To bo naš skupni uspeh, saj bomo skupaj ključno modernizirali našo državo.

Da zaključim. Ta zakon potrebujemo, če želimo začeti z gradnjo drugega tira. Potrebujemo vaš glas za nadaljevanje. Iz vseh teh navedenih razlogov Vlada predlaga Državnemu zboru Republike Slovenije, da ob ponovnem odločanju sprejme zakon o drugem tiru. Hvala.

PRESEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo dajem predstavnikom poslanskih skupin za predstavitev stališč. Besedo ima Poslanska skupina Nove Slovenije – krščanskih demokratov, zanje gospod Zvonko Lah.

ZVONKO LAH (PS NSI): Spoštovani predsednik, kolegice in kolegi!

Drugi tir je nedvomno potreben za hitrejši razvoj logistike in nasploh gospodarstva, če hočemo izkoristiti geostrateško lego na sečišču petega in desetega evropskega prometnega koridorja. V Poslanski skupini Nove Slovenije projekt podpiramo in smo prepričani, da moramo zgraditi dva nova tira hkrati. Državni lokacijski načrt za drugi tir je bil sprejet že leta 2005. Leta 2010 naj bi bila vrednost projekta

600 milijonov, leta 2015 pa že preko milijarde. Takrat so se začele tudi aktivnosti za alternativne variante drugega tira. Ves čas so bile podrobnosti o projektu očem javnosti skrite. Sprašujemo se, zakaj. Minister je obljubil podrobnejšo predstavitev projekta po opravljeni reviziji, ki pa ni razkrila vseh pasti projekta in argumentirala visoke vrednosti izgradnje samo enega tira.

Državni svet je v razpravi odprl vrsto dilem, na katere predlagani zakon ne daje odgovora in je neprimeren. V Poslanski skupini Nove Slovenije smo na seji Odbora za infrastrukturo v petek pričakovali odgovore na vrsto vprašanj, pa teh žal ni bilo. Po našem mnenju je projekt predrag in neprimeren, ker daje samo polovično rešitev potrebne železniške povezave. Projekt drugi tir z izgradnjo samo enega tira bo stal 52 milijonov na kilometer in bo bistveno dražji od najdražjih avtocestnih odsekov. Za primerjavo naj povem, da je šentviška obvoznica, tako razvpita, stala 48 milijonov na kilometer, 2 tunela štiripasovnice, odsek Trojane, ki je bil zelo zahteven, samo 24 milijonov na kilometer. Ali pa izgradnja avtoceste na tem primorskem delu – dva tunela, viadukt, največji v Sloveniji, 19 milijonov. Več kot pol manj, kot bo stal ta tir. Ti podatki kažejo, da je ta projekt bistveno predrag.

V Poslanski skupini Nove Slovenije predlagamo, da se projekt dopolni tako, da se hkrati gradita dva tira, po možnosti po bolj optimalni varianti in bistveno ceneje. O tem je na široko razpravljal tudi Državni svet, ki je argumentirano predstavil kakšne so danes cene v gradbeništvu in za kakšno ceno se da to zgraditi. Dokler nimamo projekta za izvedbo del, težko ocenjujemo, koliko bo projekt stal. Zato predlagamo, da se projekt za izvedbo del najprej projektira, potem na osnovi tržnih cen, gradbenih, ovrednoti ta projekt in potem, če bomo šli skupaj z zalednimi državami, najprej sklene meddržavno pogodbo, potem pa šele sprejme zakon, če je sploh potreben. Po našem mnenju niti potreben ni. Po našem mnenju je možno dva tira zgraditi s polovično ceno od predvidene, ostala sredstva pa porabiti za izgradnjo najnujnejšega dela južnega in severnega dela tretje razvojne osi. Civilna iniciativa je že zbirala podpise in kolikor sem obvešččen, jih ima še bistveno več kot je potrebnih za začetek zbiranje podpisov za razpis referendumu. Ali je to sploh potrebno? Ali ne vidimo, da so načrtovalci zašli, kar vidijo tudi inženirske zbornice, saj so vsi proti tem projektu. Na razpravi na odboru pa je bilo zelo čudno, ker tisti, ki se ne spoznate na gradnjo, bi se lahko prej pozanimali, preden odločate o takem nesmislu, ki ga imamo tukaj na mizi.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima poslanska skupina nepovezanih poslancev, zanjo dr. Bojan Dobovšek.

DR. BOJAN DOBOVŠEK (PS NP): Spoštovani vsi, ki spremljate to sejo!

Kritična infrastruktura je še kako pomembna za razvoj države. To poznajo vse napredne države, prednjačijo pa seveda skandinavske države. Naši sosede gradijo infrastrukturo, pomembno zaradi multiplikativnih učinkov. Kaj pa je pri nas? Cel kup problemov. Izpostavljenih je bilo kar nekaj. Najprej procesni – hitenje s postopkom, na kar so opozorili tako na KPK, Računskem sodišču, Državni svet, korupcijska tveganja. Potem, kako bomo gradili in kaj bomo sploh gradili, še do danes ni jasno. En tir, dva tira, na kakšen način. In pa seveda tisto kar je najbolj pomembno, kje so strateški interesi Slovenije? Kakšne so te fantomske zaledne države? Kakšen je to projekt javno-javno partnerstvo? Ni jasno, koliko denarja in zakaj. In zakaj sploh graditi na takšen način? Kdo je zadovoljen? Zadovoljen je minister, njegova ekipa in pa ekipa 2TDK. Zakaj? Zato ker zakona sploh ne potrebujemo. Zakaj je zakon tukaj? Zato ker se s tem prenaša odgovornost na poslance, tako kot pri nadzornikih SDH pred kratkim. Se pravi, poslanci bodo, ko bo potem preiskovalna komisija, odgovorni za celoten projekt. In če gledamo naprej, vidimo, da je bilo omenjeno, da bo tudi meddržavni sporazum potrjevan s strani poslancev. Kdaj bo odgovarjal minister ali njegova ekipa? Jaz apeliram na poslance SD in druge, ki so v koaliciji, ki so že podprli en podoben projekt, TEŠ 6. Ali boste še enkrat podprli takšen projekt? Jaz vidim to kar je naredil Državni svet kot rešilni pas, ki vam ga je vrgel zato, da se rešite odgovornosti in prenesete na tiste, ki so ta projekt pripeljali v parlament. Naj oni odgovarjajo. V poslanski skupini nepovezanih poslancev takšnega projekta ne moremo podpreti. Hvala.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima Poslanska skupina Stranke modernega centra, zanjo gospod Igor Zorčič.

IGOR ZORČIČ (PS SMC): Spoštovani predsednik, spoštovani kolegice, kolegi!

Pred nami je ponovno odločanje o Zakonu o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Divača–Koper. Drugi tir železniške proge Divača–Koper je eden izmed največjih infrastrukturnih projektov v Republiki Sloveniji, katerega namen je povečati kapaciteto železniškega tovornega prometa na tem odseku in s tem omogočiti in pospešiti nadaljnji razvoj Luke Koper in tudi nasploh slovenskega gospodarstva. Projekt izgradnje drugega tira je in bo projekt več vlad; ta vlada ga ni ne začela in ga tudi ne bo dokončala. Njen cilj je, da se projekt iz mrtvega teka spravi v pogon. In temu je namenjen zakon, ki ga imamo na mizah. Zakon določa pravno podlago projektu, določa status podjetja 2TDK, njegovo vlogo pri izgradnji in gospodarjenju z drugim tirom, prihodke za poplačilo obveznosti družbe 2TDK,

status infrastrukture oziroma samega tira in določila, ki so namenjena odpravljanju korupcijskih tveganj, tudi na priporočilo Komisije za preprečevanje korupcije, kot so na primer pogoji za zasedanje vodilnih mest v tej družbi, obveznost uporabe zakonodaje s področja javnega naročanja, obveznost ločenih računovodskih evidenc in angažma Računskega sodišča in Finančne uprave Republike Slovenije. Ker se v zvezi z zakonom pojavljajo očitki, ki nimajo nikakršne zveze z njegovo vsebino, naj pojasnim. Ta zakon ne omejuje morebitne odločitve o tem, ali po novi trasi zgraditi dva tira ali en tir, o tem je namreč veliko debate. Potek trase drugega tira, število in lokacije predorov, varnostnih in premostitvenih objektov so bili določeni že več kot 10 let nazaj in sicer najprej v letu 2005, ko je bila sprejeta Uredba o državnem lokacijskem načrtu za drugi tir železniške proge na odseku Divača–Koper. Danes pa nekateri – tudi iz vrst vladajoče politike – kritizirajo projekt zaradi načrtovane enotirne proge, pri čemer je treba opozoriti, da je odločitev za enotirno progo nastala že za časa prejšnjih vlad, torej ko so že obstajali tudi vsi razlogi, ki se danes omenjajo kot odločilni za gradnjo vzporednega tira drugemu tiru. Ti razlogi so: opustitev stare trase, ker obremenjuje okolje in ljudi ob njej in podobno. Zakaj so prejšnje vlade vztrajale pri izgradnji enega tira – bodisi zaradi sredstev, ki so bila vložena v obnovo obstoječega tira ali zaradi povečanja stroškov investicije –, za današnje odločanje niti ni pomembno. Ker kot že rečeno, zakon morebitne odločitve o izgradnji vzporednega tira ne omejuje. Nasprotno, predstavniki Vlade so potrdili, da je tudi ta opcija odprta, zahteva pa svoj čas, ki ga, vsaj kar se tiče izgradnje enega tira, ni več, tako mnogi opozarjajo. Ta zakon tudi ne določa, da se mora v financiranje projekta s kapitalnim vložkom namensko podjetje vključiti ta ali ona zaledna država, temveč samo določa, da se lahko vključi, k čemur si prizadeva Vlada, pa vendarle bomo odločitev o tem, ali se bo vključila ali ne, šele naknadno sprejeli v tem državnem zboru. V poslanski skupini se s stališčem Državnega sveta iz zahteve o ponovnem odločanju ne strinjamo. Strinjamo se samo s tistim delom, kjer Državni svet poudarja, da bi morebitno iskanje novih rešitev za drugi tir, ki bi zahtevale spremembo državnega prostorskega načrta, povzročilo nekajletni odmik začetka gradnje drugega tira, kar se ne sme zgoditi. Iz tega izhaja, da tudi Državni svet zavrača poskuse nekaterih slišnih interesnih skupnosti, da bi se preverjale tretje variante izgradnje drugega tira tako dolgo po sprejetju tistega prvega državnega lokacijskega načrta.

Ne strinjamo se tudi z navedbami Državnega sveta, da bi se moral drugi tir financirati zgolj iz dobička Luke Koper in ne kot taksa za pretovor, kar je določeno v zakonu, in sicer ker morajo biti dohodki te družbe, torej družbe 2TDK, stabilni. Prav tako pa glede vloge zalednih držav, kot je bilo pojasnjeno prej, naša

poslanska skupina se strinja s stališčem Vlade, da je prav, da ob takšnem projektu stkemo dolgoročno dobre odnose, tudi v korist gospodarstev vseh udeleženih držav. Seveda pa bo končna odločitev padla takrat, ko se bo ratificirala morebitna mednarodna pogodba.

V poslanski skupini se tudi ne strinjamo z oceno Državnega sveta, da javnost ni izvedela dejanske vrednosti investicije. Ocena vrednosti je v Republiki Sloveniji samo ena, to je tista, ki jo je izdelalo podjetje DRI, revidiralo podjetje Geodata. Vse druge ocene, s katerimi se operira v javnosti, so približki in, bom rekel, ocene ki niso strokovne, ki niso bile narejene na podlagi postopkov, ki so določeni za ocenjevanje takšnih projektov, zaradi česar smo deležni tudi veliko manipulacij. Pravo ceno bo dal šele razpis, ko se bodo prijavi ponudniki, in bo prava cena lahko tudi nižja od tiste, ki je dandanes ocenjena. Glede na navedeno bo naša poslanska skupina ta zakon vnovič podprla. Hvala lepa.

PRESEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima Poslanska skupina Slovenske demokratske stranke, zanjo gospod Danijel Krivec.

DANIJEL KRIVEC (PS SDS): Hvala za besedo, spoštovani predsednik. Lep pozdrav tudi vsem kolegicam in kolegom, predstavnikom ministrstva!

Državni zbor mora ponovno odločati o zakonu o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom. Državni svetniki so na izredni seji s 23 glasovi za in dvema proti izglasovali odločilni veto na zakon o drugem tiru in s tem dali zelo jasno sporočilo nam, ki bomo o tem ponovno odločali, pa tudi ministrstvu in Vladi. Državni svet v obrazložitvi veta posebej poudarja, da podpira gradnjo drugega tira Koper–Divača, vendar opozarja, da rešitve v predlaganem zakonu ne omogočajo uspešne izvedbe. Zakon ne zagotavlja stabilne in predvidljive finančne konstrukcije za izvedbo projekta, čeprav naj bi bil ključni cilj zakona prav zagotovitev učinkovitega modela financiranja. Opozarjajo tudi na nasprotovanje deležnikov, ki naj bi zagotovili sredstva za financiranje gradnje drugega tira. Tako Luka Koper, Združenje za promet pri Gospodarski zbornici Slovenije, Sekcija za promet pri Obrtni zbornici Slovenije, vsi temu nasprotujejo. Čeprav zakon v 30. členu opredeljuje vire financiranja, pa so zagotovljena le sredstva državnega proračuna v višini 200 milijonov evrov. Ostali predvideni viri: kapitalni vložki, posojila, EU sredstva pa so za sedaj še negotovo dejstvo. V tem trenutku tudi ni jasno, ali bodo zaledne države, s katerimi potekajo pogovori, sploh sodelovale. Prav tako ni jasna njihova finančna soudeležba in pogoji, pod katerimi bo ta dana. Veliko se govori o sodelovanju z Madžarsko, kjer naj bi potekali intenzivni pogovori, vendar nam predstavnik ministrstva za infrastrukturo v petek na seji odbora ni znal ali pa ni hotel postreči z nobenim

podatkom, koliko teh sestankov je bilo v zadnjem času. Prav tako ni jasnih odgovorov glede povečave profila ubežnih rovov na prometni profil, ki kasneje omogoča dograditev še enega tira. Je pa jasno, da to pomeni spremembo obstoječega gradbenega dovoljenja, česar pa zakon, kot je sedaj zapisan, ne omogoča. Za vse, ki se ukvarjajo z investicijami in prijavi na EU sredstva, je jasno, da mora biti ta dilema nujno odpravljena pred prijavo na razpis. Še veliko vprašanj ostaja odprtih in nanje nismo dobili relevantnih odgovorov od prejšnje obravnave zakona. Še vedno je problematično hitenje s sprejemanjem zakona po nujnem postopku, saj pomisleki in pripombe različnih deležnikov niso bili obravnavani dovolj natančno. Zato tudi velika verjetnost presoje zakona na referendumu, če bo v Državnem zboru ponovno izglasovan, kar pa postavi pod velik vprašaj izpolnjevanje časovnice, ki jo predvideva zakon, vključno s prijavo na EU sredstva. Glede na odgovore ministrstva je vprašljiva tudi tehnična rešitev in s tem povezano izdano gradbeno dovoljenje, ki je pa v zakonu eksplicitno navedeno in seveda ne vključuje gradnje dodatnega tira. Neodgovorjeno ostaja tudi vprašanje, kaj v primeru, da nepovratnih EU sredstev ne bomo dobili v zadostni višini. Prav tako ostaja neodgovorjeno, kaj če ne bodo pridobljena sredstva zalednih držav v načrtovani višini. Verjetno je vsakomur jasno, da bo treba te vire nadomestiti. Ostane torej proračun ali pa povečanje posojil. Ni tudi jasne obrazložitve, zakaj je novoustanovljena družba 2TDK podrejena neposredno Vladi, kar je v nasprotju z drugimi državnimi podjetji, ki jih upravlja SDH. V tem primeru si 2TDK skupaj z Vlado kot skupščino sam potrdi investicijski program. Vladni predlog zakona o drugem tiru je tudi po mnenju Komisije za preprečevanje korupcije nedorečen in dopušča nastanek korupcijskih tveganj.

Ker je nejasnosti pri tem projektu preveč in se poskuša prenesti na poslance odgovornost za odločitve o bodočem dolgoletnem financiranju nesorazmerno dragega in negospodarnega projekta iz javnih sredstev po različnih obvodnih principih, bomo v Poslanski skupini Slovenske demokratske stranke glasovali proti zakonu in podprli veto Državnega sveta.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima Poslanska skupina Demokratične stranke upokojujencev Slovenije, zanjo gospodo Ivan Hršak.

IVAN HRŠAK (PS DeSUS): Hvala za besedo, spoštovani predsednik. Spoštovani državni sekretar, predstavniki Državnega sveta, kolegice in kolegi!

Kot je bilo pričakovati, je Državni svet izglasoval veto na Zakon o izgradnji, upravljanju in gospodarjenju z drugim tirom železniške proge Divača–Koper. Po naši oceni gre za

klasično potezo zavlačevanja sprejemanja zakona, ki naj bi končno prinesel pomemben premik k realizaciji projekta izgradnje drugega tira. V naši poslanski skupini se nam zdi izjemno dvolično, da Državni svet in nasprotniki zakona počnejo vse mogoče, da zakon ne bi bil sprejet, pripravljajo celo referendum, hkrati pa na vsa usta razlagajo, kako podpirajo projekt izgradnje drugega tira. Kot je v ponovni obravnavi predloga zakona na matičnem delovnem telesu poudaril državni sekretar, zavrnitev zakona pomeni ponovni zastoj realizacije projekta drugega tira, torej je potezo Državnega sveta mogoče razumeti zgolj kot nasprotovanje realizaciji projekta izgradnje drugega tira.

V naši poslanski skupini smo že prejšnjič povedali, da je po več kot 25 letih čakanja napočil čas, da se končno izgradnja drugega tira Koper–Divača. Vsi se strinjamo, da gre za enega najbolj pomembnih infrastrukturnih projektov, ki bo imel pozitivne posledice za slovensko gospodarstvo, kar je po oceni Poslanske skupine Desus edino pomembno. Drugi tir je namreč strateško pomemben iz več razlogov, saj predstavlja industrijsko žilo, ki povezuje naše koprsko pristanišče in Primorsko s preostalo Slovenijo ter odpira pot naprej v Evropo. Ker gredo logistični trendi v smeri povečevanja ladijskega prometa, torej tudi prek koprskega pristanišča, je izjemno pomembno, da razvijamo in povečamo transportne kapacitete za prevoz tovora iz luke naprej v svet.

Se pa tudi v naši poslanski skupini zavedamo, da projekt nosi določena tveganja, na katera v naši poslanski skupini ves čas opozarjamo. Po naši oceni se ministrova ekipa trudi in išče konsenz tako v strokovni kot v civilni javnosti. Že prejšnjič smo povedali, da je ministrstvo upoštevalo naše pozive, da je treba zagotoviti največjo možno preglednost in nadzor nad izvajanjem projekta. V zakon se je tako vnesel dodaten nadzor s strani Računskega sodišča, hkrati pa bo v projektno-finančni svet, ki bo dajal soglasja k investicijskemu programu ter k finančnim načrtom, vključen tudi predstavnik civilne iniciative.

Tudi glede sodelovanja z zalednimi državami je podana varovalka v smislu, da bo vsak morebitni vstop druge države v projekt narejen na osnovi mednarodnega sporazuma, ki se bo ratificiral v Državnem zboru. To pomeni, da bomo poslanci imeli nadzor nad tem, kaj bodo zaledne države zahtevale v zameno za kapitalski vložek, in bomo lahko sodelovanje drugih držav tudi zavrnili, če se nam njihove zahteve ne bodo zdele primerne.

Poslanke in poslanci Poslanske skupine Desus bomo predlog zakona večinsko podprli. Ponavljamo opozorilo, da ni več časa za odlašanje, kajti sosednje države pospešeno gradijo železniške obvoznice mimo Slovenije, kar pa ima lahko za naše celotno gospodarstvo pogubne posledice. Hvala.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima Poslanska skupina Socialnih demokratov, zanjo gospod Jan Škoberne.

JAN ŠKOBERNE (PS SD): Najlepša hvala, spoštovani predsednik. Spoštovane kolegice in kolegi!

Če mi v uvodu dovolite malenkost hudomušnosti, bi ob spremljanju tega našega procesa gotovo bil zelo ponosen Kafka, verjetno pa bi Marija Terezija zgolj zamahnila z roko in se posvetila pomembnejšim zadevam. Če je sam projekt po dolžini eden krajših v Evropi, je proces njegovega sprejemanja, umeščanja in začetka izgradnje gotovo ena daljših, bolj jarih kač in je bolj podobna tisti, ki bi bila primerna za izgradnjo železniške proge Dunaj–Trst, kot pa 27 kilometrov, ki jih ne znamo in ne moremo zgraditi zadnjih 25 let. Glede na dejstvo, da bomo projekt ne glede na izbrani model – tudi ta, ki je pred nami – plačali državljanke in državljani, je s sodelovanjem ali brez zalednih držav torej ključno, da se po letih umeščanja in razprav, kaj bo najbolj učinkovito in najbolje, vendarle odločimo za enega izmed scenarijev, da to zgodbo zaključimo in omogočimo slovenski logistični industriji, da gre korak naprej. Seveda ni skrivnost, da smo si Socialni demokrati želeli drugačen model partnerstva, tistega med državo, Luko Koper in Slovenskimi železnicami, saj ocenjujemo, da bi bil bistveno učinkovitejši, predvsem pa da bi bil bolj prijazen do državnega proračuna, saj bi omogočil bistveno nižji zahtevani strukturni napor v bodočih letih. Toda ne želimo, da bi se na vseh točkah kazala in nadaljevala tradicionalna slovenska folklor metanja polen pod kolena in želimo, da se projekt drugega tira – vsaj sklepajoč po stališčih vseh poslanskih skupin – enkrat začne, ker ga pač vsi podpiramo.

Kako bo projekt voden, kakšna bo finančna konstrukcija, kdo bo v njem sodeloval, docela še ni znano. Zakon je v svojem jedru, in to je treba povedati, ključen in potreben predvsem zato, da naredimo vse, da si bomo zagotovili ustrezne sekundarne vire financiranja, to je del nepovratnih sredstev iz Evropske unije, ter financiranje s pomočjo razvojnih bank. O vsem ostalem bo moralo tako ministrstvo kot Vlada kot tudi ta Državni zbor svoje ključne odločitve še sprejeti in svoje ključne poteze še povleči. Zavračanje tega procesa, tudi z referendumskimi pobudami v resnici same izgradnje, če je interes, da do zaključka tega projekta pride, niti ne bo upočasnilo niti zaustavilo, kot je denimo na seji Odbora za infrastrukturo povedal svetovalec direktorja 2TDK gospod Dragonja; »če sredstev zalednih držav ne bo, bo pač preostanek pokrila državni proračun«. In žal si upam trditi, da je to še najbolj verjeten scenarij.

Socialni demokrati, kot že rečeno, želimo, da se stvar z mrtve točke premakne naprej in da se neskončna razprava o možnih scenarijih, kadar se nam pač vsak dan pojavi še

en dodaten, zaključi in da se projekt začne izvajati. In če je za pridobivanje njegovih sredstev treba narediti dva koraka več, je tudi to morda bolje, kot da naredimo enega premalo. Hvala lepa.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima Poslanska skupina Združena levica, zanjo dr. Franc Trček.

DR. FRANC TRČEK (PS ZL): Hvala za besedo, predsedujoči. Lep pozdrav vsem skupaj!

Državni svet je v zahtevi ponovnega odločanja o zakonu opozoril na njegove številne slabosti in pasti. Izpostavili so nesprejemljivo sprejemanje zakona po nujnem postopku pod pretvezo prijave na razpis za evropska sredstva. Izpostavili so, da je za izgradnjo trenutno zagotovljenih zgolj 200 milijonov evrov, pridobitev evropskih sredstev je še vedno vprašljiva, ostali viri oziroma finančni vložek zalednih držav in pogoji o tem pa so še vedno, vsaj uradno velika neznanka oziroma vladna skrivnost.

Državni svet je izpostavil tudi dejstvo, da vrednost investicije še vedno ni znana. Ministrstvo je lani naročilo prevetritev ocene vrednosti, zadnjih 14 dni po obisku državnega sekretarja na terenu pa lahko beremo, da se govori in razmišlja o dvotirni rešitvi. Ob teh in še vseh drugih očitkih zakonu, o katerih smo veliko govorili v tem državnem zboru, je najbolj pomenljiv ta, da bi v Sloveniji izgradnjo drugega tira lahko in tudi morali financirati v večjem delu sami. Zakaj? Vstop zalednih držav v lastniško strukturo je nepotreben in na način, kot je zamišljen, tudi nesprejemljiv. 19. člen predloga zakona pravi, da bo drugi tir javna železniška infrastruktura v lasti družbe 2TDK. Solastnik družbe bo torej tudi solastnik javne železniške infrastrukture. To je slabo prikrita privatizacija.

Poleg tega bomo za obratovanje 2TDK iz proračuna letno plačevali osem milijonov evrov, dodatnih 24 milijonov evrov bodo podjetju 2TDK plačevale Slovenske železnice, Dars in Luka Koper. To vse vemo. S temi sredstvi se ne bo subvencionirala zgolj izgradnja in obratovanje drugega tira, ampak bomo, kot vse kaže, eni od sosednjih držav zagotavljali 4,5 % donos na kapital. Predstavniki Vlade lahko govorijo, kar hočejo, ampak madžarski zunanji minister je ob obisku jasno povedal njihove zahteve. Ko smo v Združeni levici predlagali amandma, da se takšno škodljivo in dražje financiranje z vključevanjem zalednih držav onemogoči, ste v koaliciji temu nasprotovali.

Večji del vas je nasprotoval tudi našemu amandmaju krepitev nadzorne funkcije projektno-finančnega sveta, kar navsezadnje kaže, da nekaj pri vsem močno smrdi in da si ne želite, da bi kakršenkoli neodvisen organ gledal pod prste Vladi in koaliciji – tej in prihodnjim – pri izvedbi tega projekta.

Zahteva za ponovno odločanje o zakonu je utemeljena zadnja možnost, da se

prepreči uveljavitev tega za državo škodljivega in tudi dražjega modela izgradnje. Časa za prijavo na evropski razpis je še dovolj, zato to ne sme in ne more biti izgovor za hitenje in sprejemanje škodljivega zakona, ne da bi se spremenil vsaj v delu, ki govori o nadzoru projekta, in ne da bi iz njega izločili možnost solastništva drugih držav. Zato bomo v Združeni levici glasovali proti zakonu.

Ker imam pa še nekaj časa, sledi še nenapisani del. O tem je bilo do sedaj toliko rečeno, kako se bo naknadno tisto, naknadno nekaj drugega, naknadno nekaj tretjega ... Skratka, na Državni zbor se prelaga vsa odgovornost v eni dolgi matematični neenačbi, ker cele vrste spremenljivk dejansko ne poznamo. Gospod predsednik Državnega zbora je današnji dan začel z omenjanjem Majniške deklaracije, pozabil je na prvotno Majniško deklaracijo. Letos konec maja bomo imeli stoletnico Majniške deklaracije iz leta 1917. Ključni očetje tako prve kot druge Majniške deklaracije tovrstnega zakona nikoli ne bi podprli. Žal že pokojni Pavček bi pa verjetno kaj duhovitega in žolčnega napisal ob tem in takšnem zakonu.

Sočasno bi prosil, Milan, da v bodoče nas nekako iz izvršilne veje oblasti ne opozarjajo, kaj je naša funkcija. V Združeni levici po treh letih v parlamentu vemo, kaj je naloga Državnega zbora. In spodobno, da uporabim besedo SMC, bi bilo, da tudi ko berete stališča stranke koalicije, ni treba opozarjati, kaj je naloga Državnega sveta, ker dobro vedo, kaj je njihova naloga.

Mi bomo glasovali še enkrat proti. Ker smo odgovorni. Hvala.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Končali smo s predstavitvijo stališč poslanskih skupin in prehajamo na ponovno odločanje o navedenem zakonu.

Ob tem vas želim opozoriti, da mora pri ponovnem odločanju skladno z drugim odstavkom 91. člena Ustave Republike Slovenije za sprejem navedenega zakona glasovati večina poslancev zbora, to je 46 ali več.

Glasujemo. Navzočih je 76 poslank in poslancev, za je glasovalo 49, proti pa 25.

(Za je glasovalo 49.) (Proti 25.)

Ugotavljam, da je zakon sprejet. S tem zaključujem to točko dnevnega reda.

Prehajamo na 4. TOČKO DNEVNEGA REDA, TO JE NA PONOVO ODLOČANJE O ZAKONU O VAJENIŠTVU.

Državni svet je na 28. izredni seji 26. aprila 2017 zahteval, da Državni zbor na podlagi tretje alineje prvega odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije pred razglasitvijo ponovno odloča o Zakonu o vajeništvu.

Za obrazložitev zahteve dajem besedo predstavniku Državnega sveta gospodu Alojzu Kovšci. Je prav? Prosim.

ALOJZ KOVŠCA: Spoštovani predsedujoči, spoštovane poslanke in poslanci!

Državni svet je na podlagi svojih pristojnosti sledil mnenju tistih predstavnikov gospodarstva, ki naj bi vajeništvo oziroma vajeniško izobraževanje večinsko izvajali, in na tej podlagi odložilni veto. Ob uvedbi vajeniškega sistema izobraževanja sta bila soočena dva koncepta. Prvi je favoriziral vajeništvo kot obliko delovnega razmerja z vsemi pritklinami delovnopravne zakonodaje, drugi koncept pa je postavljajal dosedanje delodajalce v vlogo aktivnih izobraževalcev, vajece pa opredeljeval kot dijake. Zakon o vajeništvu, kot je bil sprejet, predstavlja nekakšno mešanico rešitev iz teh dveh temeljnih konceptov. V vajeništvo uvaja štiri kategorije izobraževancev: otroke z dokončano osnovno šolo, brezposelne odrasle, odrasle zaposlene pri delodajalcu, ki opravljajo vajeništvo, in zaposlene, ki so vajenci pri drugem delodajalcu. Torej gre za prepletanje izobraževanja oseb z bistveno različnim socialnim in pravnim statusom ter mešanje pedagoško-andragoškega izobraževalnega pristopa. Namesto da bi zakon enoznačno in transparentno urejal vsebine izobraževalnega procesa, ki je edinstven po načinu pridobivanja spretnosti na posebnem vajeniškem učnem mestu, je dana rešitev usmerjena v novo obliko delovnega razmerja za odrasle, ki se prepleta z izobraževanjem mladoletnih oseb. Izobraževanje odraslih je načelno lahko tudi urejeno v vajeniškem sistemu, vendar le v primeru, ko gre za pridobivanje kompetenc na področjih, ki so komplementarna že pridobljenim kompetencam posameznika, in še to v primerih, ko je posameznik dovzeten za pridobivanje določenih spretnosti. Za vajeništvo je torej značilno, da izobraževanec pridobiva spretnosti in jih povezuje s teoretičnimi vsebinami izobraževalnega procesa. In ravno zaradi tega niso vsa starostna obdobja enako primerna za pridobivanje spretnosti, zato vajeništvo tudi ni primerno za vse generacije in sploh ne za vse poklice. Konceptualno je torej zakon namesto obravnavanja populacije, ki ji je bil primarno namenjen, razpotegnen čez strukturo popolnoma različnih oseb. S sprejemom zakona v obstoječi obliki delodajalci niso nič bližje vlogi enakopravnih udeležencev v izobraževalnem procesu, ne morejo participirati za sredstva za izobraževanje in ostajajo v bolj kot ne pasivni vlogi. Zbornice sicer dobivajo relativno močno vlogo v sistemu vajeniškega izobraževanja, vendar le kot zastopnice interesov delodajalcev, ne pa kot zastopnice interesov strok, kar je ena izmed njihovih temeljnih družbenih vlog in nalog. Zakon jasno definira vsebino aktivnosti vajece na vajeniškem učnem mestu. Dovoljene so le tiste aktivnosti po vrsti in obsegu, kot jih določa načrt izvajanja vajeništva, ki ga verificira pristojno ministrstvo. Vajenec na učnem mestu torej ne sme biti postavljen v vlogo delavca, niti ne sme opravljati del in nalog, ki niso predvidene z načrtom izvajanja vajeništva. Glede na jasno

diferenciacijo med učnim in delovnim mestom ter učenjem in delom, kot izhaja iz tega zakona, ni smiselno v vajeniški izobraževalni sistem vpletati delovnopravne zakonodaje niti zastopniških organizacij tako delodajalcev kot delojemalcev. Pričujoči zakon pa počne prav to. Specifika določenih dejavnosti, kot so: gradbeništvo, gostinstvo, živilske dejavnosti narekuje, da bi se morali vajenci v posameznih strokah izjemoma usposablјati tudi ponoči, ob nedeljah in praznikih ter z zakonom določenih dela prostih dnevih, vendar le pod pogoji, kot že povedano, ki so določeni v vajeniški pogodbi. Zakon tega ne omogoča. Zakon tudi predpisuje, da se vajeniška nagrada vajencu izplačuje za čas, ko se ne usposablјa praktično z delom zaradi opravičenih odsotnosti. Glede na to, da vajenec ni v delovnem razmerju, njegova eksistenca ni odvisna od nagrade, zato tudi nima smisla, da je za čas odsotnosti nagrajen. Zakon določa, da mora delodajalec vajencu zagotoviti povračilo stroškov v zvezi s službeno potjo in terenski dodatek na enak način in v višini, kot to velja za delavca, zaposlenega pri delodajalcu, ki usposablјa vajenca. Ta ureditev ni smiselna, ker dodatno obremenjuje delodajalca. Smiselno bi bilo, da delodajalec nosi vse stroške prevoza in prehrane vajenca, nikakor pa ne, da mu izobraževanje na dislociranem vajeniškem učnem mestu dodatno plačuje.

Zakon v prehodnih določbah tudi predvideva, da bo država s pomočjo sredstev Evropskega socialnega sklada v prehodnem obdobju do 31. 12. 2021 sofinancirala stroške nagrade vajenca in stroške mentorjev v podjetju ter nadomestila stroškov prevoza in prehrane. Zakon bi pa moral financiranje stroškov delodajalcev in izobraževančca urediti sistemsko, da bi bili stroški delodajalca pravičnejše razporejeni med državo in delodajalce. Zaradi vsega naštetega Državni svet predlaga, da se zakon v obstoječi obliki ne sprejme. Hvala lepa.

PRESEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Zahtevo je obravnaval Odbor za izobraževanje, znanost, šport in mladino kot matično delovno telo. Za predstavitev mnenja odbora dajem besedo predsednici dr. Mirjam Bon Klanjšček.

DR. MIRJAM BON KLANJŠČEK (PS NP): Hvala lepa. Vsi prav lepo pozdravljeni!

Odbor za izobraževanje, znanost, šport in mladino je na 30. nujni seji 4. maja letos obravnaval zahtevo Državnega sveta, da Državni zbor ponovno odloča o Zakonu o vajeništvu, ki ga je Državnemu zboru predložila Vlada in ga je ta sprejel na 29. redni seji 25. aprila letos. Po uvodni obrazložitvi predstavnika Državnega sveta je ministrica za izobraževanje, znanost in šport predstavila mnenje Vlade in med drugim povedala, da zavrača očitke Državnega sveta, saj je bil Zakon o vajeništvu pripravljen na podlagi široke javne razprave. Pristojno ministrstvo je v času priprave zakon ves čas usklajevalo z vsemi socialnimi partnerji,

v procesu usklajevanja pa je prišlo tudi do konsenza. Pojasnila je, da je uvedba vajeništva tudi po oceni Evropske komisije eden ključnih stebrov za zmanjševanje brezposelnosti in socialne izključenosti mladih in je zato ključnega pomena tudi z vidika področja trga dela, zmanjševanja brezposelnosti mladih oziroma hitrejšega vključevanja mladih v trg dela. Predstavnica Zakonodajno-pravne službe je v predstavitvi njihovega mnenja povedala, da se navedbe Državnega sveta nanašajo na vprašanja, povezana s presojo primernosti zakonske ureditve, ki so vsebinske narave, zato se do navedenih utemeljitev in s tem tudi do zahtev Državnega sveta služba ne opredeljuje. Če pa bi se zahteva po nočnem delu nanašala tudi na vajence dijake, pa je opozorila na določbe Zakona o delovnih razmerjih, ki nočno delo mladoletnih oseb prepoveduje. V razpravi so nekateri razpravljavci menili, da se strinjajo s predlagano zahtevo Državnega sveta za ponovno odločanje o zakonu, saj po njem delodajalci nimajo vloge enakopravnega udeleženca izobraževanja, motilo pa jih je tudi premalo odziva s strani Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti ter Ministrstva za gospodarski razvoj in tehnologijo, kot tudi to da vajenec po izobraževanju pri delodajalcu nima do njega nobenih obveznosti. Drugi pa so povedali, da podpirajo cilje in namen zakona, da je kot tak najboljši možni kompromis med delodajalci in sindikati, da štiti vajence in daje možnost delodajalcem, da v njih najdejo dodano vrednost, da bo zakon v praksi uspešen, če bo vladalo zaupanje med udeleženci procesa in da je sistemsko urejanje finančnih stroškov jasno določeno v zakonu. Po razpravi je odbor sprejel mnenje, da je Zakon o vajeništvu ustrezen. Hvala lepa.

PRESEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Za obrazložitev mnenja dajem besedo predstavnici Vlade kot predlagateljici zakona. Besedo ima ministrica za izobraževanje, znanost in šport dr. Maja Makovec Brenčič.

DR. MAJA MAKOVEC BRENČIČ: Spoštovani predsednik, spoštovane poslanke, poslanci, cenjeni zbor!

Večkrat smo že predstavljali Zakon o vajeništvu – ne le v Državnem zboru, tudi na Državnem svetu, kjer je tudi Državni svet zakon ob prvi obravnavi podprl. Hkrati smo seveda večkrat usklajevali tudi vsa mnenja, interese, videnja, koncepte, ki so jih imeli o vajeništvu v namen in seveda iskanje skupne rešitve tudi vsi naši deležniki, vsi socialni partnerji. Poudarjam, da smo z njimi res široko in kar se da tudi skozi javno obravnavo skušali priti do konsenza, ki bi zakon ne le namenil v izvedljivost ampak tudi v kakovostno obravnavo vajeništva v Sloveniji, ne le danes ampak sistematično v prihodnje. Prav zato je po našem mnenju ne glede na to kar je bilo tudi v skladu z vetom posredovano v Državni svet, osnovno in osrednje delo vseh

nas, da zagotovimo dobro, kakovostno in predvsem izvedljivo delovanje trikotnika učenc-učenka oziroma dijak-dijakinja, šole in delodajalci na način, da bomo vajeništvo umestili v slovenski prostor uspešno, učinkovito in, kot že poudarjeno, dolgoročno.

Uvedba vajeništva je namreč tudi po oceni Evropske unije in tudi v skladu z njenimi načeli ena od tistih, ki daje predvsem možnost hitrejše poklicne socializacije mladim. To je tudi osnovni namen zakona. Poklicna socializacija namreč lahko tudi prinese hitrejšo umestitev na trg dela, hkrati pa delodajalcem omogoča, da je mladi v resnici viden kot naložba, kot nekdo, ki se ga vzdaja, uči na učnem delovnem mestu in ne kot nekdo, ki samo stopi v delovni prostor in odide iz njega. Sam koncept vajeniške oblike se od obstoječih oblik dualnega izobraževanja razlikuje v tem, da se izvaja obširneje na tem tako imenovanem učnem mestu pri delodajalcu, torej najmanj 50 % izobraževalnega programa pomeni tudi praktično usposabljanje.

To je do sedaj tudi največji delež tovrstnega usposabljanja v naših izobraževalnih programih. Poudarjam, dijak, dijakinja sta v statusu dijaka, dijakinje, ko vstopata v vajeniško izobraževalno obliko. To velja tudi za brezposelne oziroma odrasle, o katerih smo imeli precej diskusije, ne le na Državnem svetu ampak tudi na samem odboru, kar je tudi predsednica že izpostavila.

Ključno, kar je bilo tudi v domeni diskusije, je predvsem delovnopravno varstvo, ki ga moramo ne le v skladu z zakonodajo ampak tudi konvencijami, ki veljajo za Slovenijo in h katerim je Slovenija pristopila, uporabiti tako, da zaščitimo mladega in da hkrati omogočimo kakovostno usposabljanje na način, da za to pridobi tudi neko delovno nagrado. Prav to sta bili dve ključni sporni točki, ki ju je izpostavil tudi Državni svet, predvsem pa nekatere zbornice, ki pa so tudi znotraj zbornic izkazale, da so interesi videnja in koncepti pogleda na vajeništvo različni.

Zakon mora prinesiti najprej in predvsem varnost za vse tiste, ki se v njem v okviru vajeniškega koncepta usposablja. Hkrati mora prinesiti za delodajalce in seveda hkrati tudi za dijake, dijakinje ustrezno odgovornost do izvajanja mentorskega programa in tudi učnih ciljev, ki so domena vajeniškega mesta. To je odgovornost tako šole kot delodajalca. V obeh bo deloval mentorski koncept na način, kot smo ga že poznali, a ga bomo osmislili tudi v okviru prenove poklicnih programov.

Tisto kar je za vse nas najbolj pomembno, je, da v trikotniku šola, delodajalec, zbornica deluje zaupanje in odgovornost in da tudi z vsemi našimi razpravami ne odvrnemo mladih in njihovih staršev, da bi vstopali v koncept vajeništva. Mislim, da je to priložnost za vse, tako za mlade, za delodajalce, kot za Slovenijo kot celoto prav v svoji družbeni kakor seveda tudi gospodarski rasti, zato upam, da

bomo znova v Državnem zboru tudi potrdili sprejem tega zakona. Hvala.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo dajem predstavnikom poslanskih skupin za predstavitelje stališč.

Besedo ima Poslanska skupina nepovezanih poslancev, zanjo dr. Mirjam Bon Klanjšček.

DR. MIRJAM BON KLANJŠČEK (PS NP): Hvala lepa. Spoštovani!

O potrebi po Zakonu o vajeništvu se v Sloveniji že dolgo pogovarjamo. Vajeništvo je bilo že med letoma 1996 in 2005 urejeno v Zakonu o poklicnem in strokovnem izobraževanju, vendar pa je uresničevanje tega zakona do leta 2005 pokazalo, da vajeništvo, urejeno na tak način, ni dosegalo svojih ciljev, saj so se mladi vse manj odločali za takšno obliko izobraževanja. V Zavezništvu in Poslanski skupini nepovezanih poslancev smo ves čas poudarjali potrebo po sprejetju nove zakonodaje na tem področju. Prepričani smo, da je skrajni čas, da se na tem področju prisluhne tudi zahtevi gospodarstva oziroma obrtništva. Večkrat smo izrazili pričakovanje, da bi s ponovno uvedbo sistema vajeništva mladim zopet približali vpis na področja srednjega poklicnega in strokovnega izobraževanja, za katera trenutno sicer ni zanimanja, vendar pa na drugi strani z zagotovitvijo ustreznega kadra na trgu dela glede na povpraševanje delodajalcev ravno ti poklici izboljšujejo gospodarski razvoj ter zaposljivost naših mladih.

Čeprav smo v naši poslanski skupini predlog zakona v prvi obravnavi podprli, pa smo v nadaljevanju izpostavljali nekatere dileme. Med njimi je za nas kot najpomembnejša prav pomen ustrezne ureditve položaja vajenca, ki je kljub statusu dijaka aktivno vključen v delovni proces pri delodajalcu, za kar bo prejemal tudi plačilo. Torej gre za neko mešanico dveh statusov, ki jo je treba ustrezno definirati in opredeliti. V naši poslanski skupini bomo ob ponovnem odločanju Zakon o vajeništvu podprli. Menimo, da so odprta vprašanja, ki so jih izpostavljali predvsem v Obrtni zbornici, ustrezno odgovorjena. Tako pilotski projekt kot tudi praksa pa bosta pokazala ali je katero zadevo mogoče urediti še kako drugače, bolje. Verjamemo, da se bodo pozitivni rezultati ob upoštevanju mnenj vseh deležnikov kmalu pokazali, še posebej ob zagotovitvi dobrih in usposobljenih mentorjev, ki so pogoj za uspešnost vajeniškega sistema. Hvala lepa.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima Poslanska skupina Stranke modernega centra, zanjo gospod Saša Tabaković.

SAŠA TABAKOVIĆ (PS SMC): Spoštovani predsednik, ministrstvo, kolegice, kolegi!

Danes odločamo o nedavni zahtevi Državnega sveta, da Državni zbor Republike

Slovenije ponovno odloča o Zakonu o vajeništvu. Naj že uvodoma jasno poudarimo, da je sprejeti Zakon o vajeništvu najboljši možni kompromis, ki je bil sklenjen med ključnimi deležniki tekom priprave zakonodajnih rešitev. Pri tem mislimo tako na delodajalce kot tudi na sindikate. Vsi danes zbrani vemo, kako zahtevna pot je to bila, čeprav smo tekom zakonodajnega postopka bili deležni kritik, da se predlagajo slabe in nesistemske rešitve. Ta stališča pa so bila pravzaprav diametralno nasprotna. S strani enih smo poslušali, da dajemo delodajalcem vse in vajencem nič, drugi ravno nasprotno – vajencem vse in delodajalcem nič. In ravno ta izrazito nasprotujoča si stališča so dober pokazatelj tega, da je zakon šel po srednji poti, ki vajenca na eni strani ščiti, to pomeni, da mu nudi ustrezno izobrazbo in s tem tudi socialno zaščito, hkrati pa delodajalce tudi spodbuja, da bodo v vajencih prepoznali dodano vrednost v učnem in delovnem procesu, ki ga vodijo.

Spoštovane kolegice in spoštovani kolegi! Za ponovno uvedbo vajeništva obstaja družbeni konsenz in velika škoda bi bila, da bi ga zatrli, še predno bi ga sploh začeli izvajati. Pomembno je, da bodo vsi deležniki, ki so vključeni v sistem vajeništva, odgovorno uresničevali svoje zakonske obveznosti, ki jim pritičejo. Morda bi bilo dobrodošlo tudi nekoliko več zaupanja med njimi. Le tako bo vajeništvo lahko uspešno zaživel tudi v praksi. Dejstvo je, da je bila večina stališč in pripomb zainteresiranih deležnikov upoštevanih, zato je danes toliko bolj – čeprav povsem legitimno – nekoliko nenavadno, da o sprejetem zakonu ponovno odločamo. Naj spomnimo, da je Državni svet na svoji 49. seji predlog zakona enkrat že podprl. Ne moremo tudi mimo dejstva, da so se tekom priprave in sprejemanja zakona stališča deležnikov – predvsem Obrtne zbornice Slovenije – milo rečeno spreminjala iz dneva v dan. To vsekakor ni dobra popotnica, če si vsi skupaj vajencev resnično želimo. In to je naša kritika, ki jo danes ponovno izrekamo.

Naj odgovorimo še na nekaj pripomb oziroma stališč, ki jih Državni svet izraža v zahtevi o ponovnem odločanju. Ker vsa starostna obdobja niso enako primerna za pridobivanje spretnosti, vajeništvo ni primerno za vse generacije in za vse poklice. Tako navajajo. Naj poudarimo, da možnost vključitve v sistem vajeništva sama po sebi spodbuja načelo vseživljenjskega učenja in sledi točno določenim ciljem: prekvalifikaciji, torej pridobivanju novih znanj in spretnosti, pridobitvi srednje poklicne izobrazbe ali nadaljnjemu poklicnemu in strokovnemu izobraževanju. Naj spomnimo, da takšne rešitve poznajo tudi v primerljivih državah z dobro razvitim vajeniškim sistemom ter da je možnost izvajanja vajeništva v izrednem izobraževanju v predlog zakona pravzaprav bila vključena ravno zaradi potreb in želja delodajalcev. Opozarjamo tudi na 49. člen Ustave, ki določa svobodo dela, v katero je

vključena tudi pravica posameznika do izobraževanja in izpopolnjevanja pri opravljanju izbranega poklica. Nenazadnje je lahko vajenec tudi 25-letnik. Ali je pravično, da mu na podlagi tega odrekamo pridobivanje novih znanj in spretnosti? Vajenec je v predlogu zakona ustrezno zaščiten kot šibkejša stranka in prav je tako. Če bi dovolili, da bi se vajenci z delom usposabljali ponoči, bi kršili številne mednarodne pogodbe in konvencije, ki mladoletne osebe dodatno ščitijo.

Vajenec, tudi najboljši med njimi, lahko zbolí in verjamemo, da odgovoren delodajalec takšnega vajenca ne bo odslovil, ker bi mu moral plačati nadomestilo vajeniške nagrade. V primeru resnejših zdravstvenih težav pa mu je seveda dana možnost odpovedi vajeniške pogodbe. Nenazadnje smo tekom zakonodajnega postopka sprejeli rešitev, ki so jo predlagali v Novi Sloveniji, da bo tudi vajenec moral odpoved pogodbe o vajeništvu pisno utemeljiti.

Spoštovani, predlog zakona razporeditev stroškov ureja sistemsko in jasno določa, kaj predstavlja breme države in kaj breme delodajalca, zato na takšne pavšalne navedbe ne pristajamo, še posebej, ker vemo, da bodo delodajalci v prehodnem obdobju za spodbujanje vajeništva ustrezno nagrajeni. Za nekatere bistveno preveč, za druge očitno še vedno spet premalo.

V Poslanski skupini SMC verjamemo, da je zakon dober in predvsem izvedljiv, zato mu danes ponovno izrekamo soglasno podporo in mu želimo vse dobro pri njegovem izvajanju. Hvala lepa.

PRESEDENIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima Poslanska skupina Slovenske demokratske stranke, zanjo gospod Tomaž Liseč.

TOMAŽ LISEC (PS SDS): Predsednik, hvala za besedo. Spoštovana ministrica s sodelavko, kolegi, kolegice, lep pozdrav!

Najprej dovolite, predsednik, da povem, da se stališča Obrtne zbornice pri tem zakonu niso spreminjala, kot je hote ali nehoté slovensko javnost zavajal predhodnik pri prebiranju stališča poslanske skupine, ki mu ga je nekdo očitno preslabo napisal.

Pa dovolite. V Poslanski skupini SDS smo že leta 2014 aktivno pristopili k reševanju problematike oziroma ponovnega uvajanja vajeništva v slovenski šolski in nenazadnje tudi v delovnopравни sistem. Vedeli smo, kaj se je s sistemom vajeništva zgodilo v letu 2006, ko so obrtniki rekli, da se te zgodbe ne gredo več. In ravno obrtniki so zopet tisti, ki že pred sprejemom tega zakona ugotavljajo, da zakon ne bo obveljal. Skratka, da se oni verjetno ne bodo šli te igre, ki jim jo vsiljujejo Ministrstvo za delo, Ministrstvo za gospodarstvo in Ministrstvo za izobraževanje.

V SDS smo v zadnjih treh letih trikrat vložili predloge zakonov o spremembah in

dopolnitvah Zakona o poklicnem in strokovnem izobraževanju, ki je sistemski zakon, ki ureja področje vajeništva. Zelo nas je bilo strah, ko smo izvedeli, da bo vlada Mira Cerarja iz sistema zakona vzela eno poglavje in ga vtaknila v nek svoj nov zakon, da se bo število novih zakonov še povečalo. Še bolj smo bili razočarani, ko smo videli, da je vse breme na zbornicah, obrtnikih, skratka na delodajalcih, da šole skoraj nimajo nič vpliva pri tem sistemu, ministrstva – torej Ministrstvo za izobraževanje, Ministrstvo za delo in Ministrstvo za gospodarstvo – pa so se glede na to, kar piše v zakonu, popolnoma umaknila iz tega zakona, razen da bodo njihovi predstavniki sodelovali v eni izmed komisij, ki bo iz toplih pisarn preverjala, kako sistem vajeništva deluje v praksi.

V Poslanski skupini SDS bomo zatorej glasovali proti zakonu in za veto Državnega sveta, ker vemo, kakšno je mnenje obrtnikov, torej ključnih nosilcev tega področja vajeništva in nenazadnje, kakšno je mnenje Zakonodajno-pravne službe, ki dovolite, da jo citiram: »Zakoni morajo biti jasni, določni, razumljivi in nedvoumni ter koherentno vpeti v pravni red. Zakonodajno-pravna služba pa meni, da v primeru obravnavanega predloga zakona tem kriterijem zakonski predlog ne sledi, saj je besedilo v nekaterih segmentih nerazumljivo in nedoločeno.« Potem pa je na sami seji odbora, kljub nekim redakcijskim amandmajem prišlo do še večje zbrke na tem področju, kajti citiram mnenje Zakonodajno-pravne službe: »Prejeli smo določene amandmaje, ki so predvsem redakcijske narave. Nekatere naše redakcijske pripombe upoštevajo, nekaterih ne. Predvsem pa, kot je bilo že navedeno, ne upoštevajo naših težjih pripomb.«

Kakšna naj bo torej popotnica Zakonu o vajeništvu v praksi, če se obrtniki s tem zakonom ne strinjajo, pravna stroka v Državnem zboru pa je rekla, da ima zakon ogromno pomanjkljivosti? Na nekatere pomanjkljivosti smo opozarjali tudi v Poslanski skupini SDS. Tako pri prvem branju predvsem pa na seji matičnega delovnega telesa smo skušali koalicijskim poslancem in pa vladnim predstavnikom dopovedati, da si vzemimo še kakšen mesec ali dva časa, da naredimo nek vsaj realno izvedljiv zakon, kajti ministrica je na sami seji ob vložnem vetu rekla, citiram: »Rabimo zakon, ki je izvedljiv, ki spoštuje pravne norme in ki uvaja sistemske in dolgoročne umestitve vajeništva.«

Spoštovani! Pred nami je zakon, ki ni izvedljiv, ki ne spoštuje vseh pravnih norm, ki odstopa od sistemskih rešitev in očitno prinaša le kratkoročni piar projekt in ne dolgoročne umestitve vajeništva v slovenski pravni, predvsem pa v realni sektor. In tukaj je še ogromno drugih problemov, ki jih ta zakon prinaša in ne odnaša, kot bi pričakovali. Problematika, da se ta zakon nanaša na brezposelne in odrasle ... Skratka, šlo bo le za

piar, da se bo zmanjšalo število brezposelnih v evidencah ene ministrice, dijaki pa ne bodo nič na boljšem, kot so bili do zdaj. Ta program bo namenjen le nekim šolam v pilotskih projektih, ki bodo izbrane verjetno po političnem ključu, da bo izbrani piar vlade Mira Cerarja pred naslednjimi državnozbornskimi volitvami delal. Skratka, za veto in proti zakonu. Hvala.

PRESEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima Poslanska skupina Demokratične stranke upokojencev Slovenije, zanjo gospa Marjana Kotnik Poropat.

MARJANA KOTNIK POROPAT (PS DeSUS): Hvala za besedo, spoštovani predsednik. Spoštovana ministrica, sodelavka, spoštovani vsi poslanke in poslanci!

Odločitev Državnega sveta, ki je na svoji 28. izredni seji dne 26. aprila 2017 ob obravnavi Zakona o vajeništvu sprejel zahtevo, da Državni zbor Republike Slovenije ponovno odloča o Zakonu o vajeništvu, nas je v Poslanski skupini Demokratične stranke upokojencev Slovenije nekoliko začudila. Je pa po drugi strani zahteva Državnega sveta pričakovana, saj koncept zakona ne sledi težnjam delodajalcev, ki so usmerjene skozi oči kapitalističnih pogledov.

V Poslanski skupini Desus smo razočarani, da naše gospodarstvo ne premore volje iti po poti skupnega dobra. Da kljub ponovnemu gospodarskemu razcvetu, ko je to gospodarstvo sposobno ustvariti 3,2 milijardi čistega neto dobička, nasprotuje vlaganju v dodano vrednost svojih bodočih zaposlenih, je za poslanke in poslance nerazumljivo. Ob vsem tem bodo v času pilotnega projekta delodajalci deležni izdatne finančne pomoči tako s strani države kot tudi evropskih sredstev, da krijejo stroške, povezane z vajeništvom.

Mi v Poslanski skupini Desus to tako imenovano prehodno pilotno obdobje vidimo kot možnost, da se vajeništvo sploh prime ter možnost, da se vse morebitne ugotovljene pomanjkljivosti odpravijo. Nenazadnje delodajalci s pomočjo Državnega sveta oporekajo nagradi za vajenca, ki je mimogrede povedano v primerjavi s tistim, kar daje nemški sistem, bistveno bistveno manjša. Vajeniška oblika izobraževanja, ki jo uzakonja danes izpodbijani zakon, po naši oceni pomeni veliko pomoč gospodarstvu, saj prinaša visoko dodano vrednost, ki jo vidimo prav v tem, da bo takšna oblika izobraževanja dala točno tako usposobljenega človeka, kot ga bo oblikoval delodajalec sam in kakršnega v svojem delovnem procesu tudi potrebuje. In če gospodarstvo misli, da tega ne potrebuje, tudi prav. Pač ne bo uporabilo te možnosti, ki jo država ponuja in ki je leta in leta po ukinitvi bila tako zelena.

V Poslanski skupini Desus smo prepričani, da je vajeništvo lahko velik doprinos gospodarstvu in hkrati tudi mladim, ki bodo pri

mentorjih dobili vsa potrebna praktična znanja in veščine, torej vso potrebno kvalifikacijsko sposobnost, da lahko v trenutku ko končajo izobraževanje, vstopijo samostojno v delovni proces. Prav to je tudi ena od točk, ki jo delodajalci radi izpostavljajo. Konstantno je namreč slišati, da mladi nimajo dovolj oziroma primernih praktičnih znanj, da morajo mlade, ko se pri njih zaposlijo, šele učiti. Danes pa delodajalci to možnost zavračajo. Prav tako niso pripravljeni priučiti oziroma prekvalificirati svojih že zaposlenih ljudi in prav tako nočejo slišati za usposabljanje brezposelnih. Po eni strani želijo visoko fleksibilnost delovne sile, po drugi strani pa niso pripravljeni prispevati nič k pomenu vseživljenjskega učenja, ki pa je v današnjem času praktično že nuja.

V Poslanski skupini Desus stojimo na stališču, da je pot predlaganega vajeništva prava, saj skozi vidik delovnopravne zakonodaje ščiti vajence, in menimo, da ta oblika izobraževanja, ki jo da jeta zakon, ne bo še ena od možnosti za že tako ali tako visoko prekamnost dela v naši državi.

S strani Poslanske skupine Desus tako napovedujem ponovno popolno podporo vajeinštvu, kot ga določa sicer že sprejet zakon. Hvala lepa.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima Poslanska skupina Socialnih demokratov, zanjo gospod Janko Veber.

JANKO VEBER (PS SD): Hvala za besedo. Lep pozdrav vsem tudi v imenu Poslanske skupine Socialnih demokratov!

Pri ponovnem odločanju o Zakonu o vajeinštvu želim v uvodu poudariti, da tudi ta zakon ne uvaja obveznega vajeinštva, ampak je vključitev v vajeinštvu neobvezno, torej ni obvezno ne za delodajalce ne za dijake. Kajti vključeni bodo samo tisti delodajalci, ki bodo imeli prosta vajeinška delovna mesta in bodo izpolnjevali vse zahtevane pogoje. Torej, kljub zakonu bomo po vsej verjetnosti še daleč od popolne uvedbe vajeinštva v Sloveniji. Tudi razprava ob vetu Državnega sveta na matičnem delovnem telesu je pokazala, da bo odločilno vplivala na to, ali bo pilotni projekt prešel v trajnejšo obliko usposabljanja, predvsem privlačnost poklicev, za katere se bodo vajenci usposabljali. Pri tem želimo posebej opozoriti tudi na dejstvo, da deregulacija poklicev v Sloveniji, ki je bila že večkrat, tudi v tem mandatu zahtevana s strani gospodarstva, zagotovo ne pripomore k temu, da bomo aktivneje pripravljali ljudi za delovna mesta in da bodo čim bolj usposobljeni, tudi skozi proces vajeinštva. In pri tem želimo izpostaviti predvsem dejstvo, da plačilna raven ravno tako ni tista, ki bi seveda privabila številne mlade v odločitev, da se odločijo za ta poklic ali za konkreten poklic in da se v vključijo tudi v pilotno izvajanje vajeinškega sistema. Pri tem pa, ker gre za neobvezno obliko izvajanja vajeinštva,

opozarjamo tudi na problem, ki zna nastati v praksi zaradi neenakomerne regionalne pokritosti vajeinštva. In zato predvsem pričakujemo, da bo pristojno ministrstvo v nadaljevanju poskušalo zagotoviti ustrezno dostopnost do vajeinštva tako, da se bodo tisti, ki si to želijo, v največji meri usposabljali prav doma oziroma blizu svojega doma oziroma bivanja, s čimer se seveda tudi bistveno zmanjšajo stroški zaradi potovanja ali morebiti celo bivanja v drugih krajih. Sicer pa vidimo najpomembnejši razlog za to, da bomo ta zakon podprli, prav v tem da bo predvsem višji nivo delavskih pravic in predvsem tudi pošteno plačilo za pošteno opravljeno delo najboljši promotor mladim za vključitev v poklicno izobraževanje in s tem tudi v vajeinštvu. To je tudi tisti najosnovnejši razlog, da bomo Zakon o vajeinštvu ponovno podprli. Hvala.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima Poslanska skupina Združena levica, zanjo Miha Kordiš.

MIHA KORDIŠ (PS ZL): Hvala za besedo, predsedujoči.

Vladna koalicija predlagani zakon predstavlja kot recept za zmanjšanje brezposelnosti med mladimi. Ampak v praksi ta zakon ne zagotavlja novih delovnih mest. Uvaja samo novo obliko prekamnosti, zato bomo socialisti tudi tokrat glasovali proti. V nasprotju s predstavniki delodajalcev v Državnem svetu vemo, da za brezposelnost ni kriv sistem poklicnega izobraževanja. Brezposelnost je posledica krize, h kateri so odločilno prispevali prav gospodarstveniki. Majhno število novih zaposlitev je predvsem posledica njihove nesposobnosti, da bi organizirali in tržili proizvodnjo z višjo dodano vrednostjo. Naši kadri se recimo brez težav zaposlujejo v Nemčiji ali v Avstriji in tam veljajo za dobre delavce. Kadri naših tehničnih šol ne zaostajajo za sodelavci, ki so se izobraževali po modelu vajeinštva. Problem torej ni v šolah. Problem je v menedžmentu, ki tega kadra ne zna bolje uporabiti v Sloveniji. In težava je v političnem razredu, ki z dopuščanjem prekamnosti, socialnega dumpinga, neplačevanja socialnih prispevkov in drugih vrst nezakonitega izkoriščanja blokira razvoj industrijskega sektorja in gospodarstva nasploh. Naš sistem poklicnega izobraževanja, se pravi, še daleč ni tako slab, da bi ga bilo treba čez noč zamenjati z nekimi sistemom, ki je bil ukinjen pred dobrimi desetimi leti.

Pravi razlogi za to, da Vlada forsira vajeinštvu, so torej druge. Po eni strani je jasno, da Vlada ni sposobna oziroma ni pripravljena upravičiti porabe evropskih sredstev znotraj obstoječega sistema poklicnih šol. Nasploh ta vlada za vsak posamični projekt, če pogledamo samo Magno Steyr, pa o drugem tiru je prej tekla beseda, spreminja sistem in izumlja toplo vodo. Po drugi strani Vlada popušča pridobitniškim

interesom delodajalskih organizacij. Namesto da bi dobili praktično dopolnilo poklicnega izobraževanja, kar naj bi vajeništvo v osnovi bilo, bo koalicija uzakonila novo kategorijo prekarnega dela. To se kaže v vseh bistvenih točkah tega zakona, če se sedajle omejim samo na bistvene.

Po izračunu ŠOS bo povprečni vajenec prejel samo dobrih 100 evrov na mesec. Socialne prispevke zanj bo namesto delodajalca pokrili proračun. Po končanem vajeništvu delodajalcu vajenca ne bo treba zaposliti. Se pravi, zakaj bi neka firma zaposlovala nove delavce, če pa lahko veriži vajence in na ta način pride do tridesetstonske delovne sile? Vajenec v tretjem letniku zagotovo lahko opravlja večino preprostih del in je neprimerno cenejši celo od agencijskega delavca. Da vajeništvo ni samo praktični pouk ampak nova oblika dela izhaja tudi iz dejstva, da status vajenca ni omejen samo na dijake. Po novem bo lahko delodajalec kot vajenca angažiral celo lastnega zaposlenega oziroma jih bo v obliki vajenca posredoval drugim delodajalcem. Ali je Vlada izračunala, koliko normalnih, varnih, rednih delovnih mest bomo izgubili zaradi njihove slabe variante vajeništva?

Človek še nekako razume delodajalce, ki hočejo na vsak način maksimirati svoj profit tudi na ta način, da bi vajenci delali ob nedeljah in praznikih, da se upirajo plačevanju terenskih dodatkov in podobnega. Težko pa razumem da Vlada, ki si menda prizadeva za dostojno delo in odpravo segmentacije trga dela, uvaja novo kategorijo prekarnе zaposlitve. Kot da nimamo že preveč prisilnih espejev in nezakonitih agencij. In tudi ko ste subvencionirali samozaposlitve in ko ste spodbujali outsourcing, ste govorili o varovalkah proti zlorabam, pa vidimo, kam smo prišli. In bojim se, da bo imel ta Zakon o vajeništvu enak učinek. Uzakonjen socialni dumping, ki ne bo prizadel samo vajencev, ampak bo znižal standard vseh zaposlitev. In pri tem nam ne bo čisto nič pomagalo, če bomo imeli najboljše tehnične kadre na svetu, ker bodo itak zaradi vsesplošne prekarizacije in zanič plač ob prvi priložnosti zbežali v tujino. Hvala.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima poslanska skupina Nove Slovenije – krščanskih demokratov, zanjo gospod Jožef Horvat.

JOŽEF HORVAT (PS NSi): Hvala lepa, spoštovani gospod predsednik. Spoštovana gospa ministrica, drage kolegice in kolegi!

Namesto uvoda dovolite, da vsem nam postavim eno vprašanje glede na to, da danes praznujemo 28. letnico Majniške deklaracije. Tukaj v neposredni bližini jo je prebral pesnik Tone Pavček. In vprašanje se glasi: Kaj bi danes rekel pesnik Tone Pavček, ko bi slišal mnenje oziroma stališče ene od koalicijskih poslanskih skupin, ki se je glasilo med drugim tudi takole:

»Če gospodarstvo tega zakona ne potrebuje, tudi prav.«?

V temeljnem programu Nove Slovenije – krščanskih demokratov smo napisali, da je v izobraževanju potrebno tesnejše povezovanje teorije in prakse, še posebej v srednješolskem strokovnem in poklicnem ter na visokošolski ravni. Strokovno poklicno in srednje šolstvo ima pomembno vlogo pri razvoju kadrov za razvoj občin, regij in države. Zavzemamo se za doseganje višjih ravni znanja. Kljub splošni načelni podpori prej naštetemu pa je trenutno slovensko strokovno in poklicno izobraževanje še daleč od teh ciljev. Ta zakon smo težko pričakovali, še posebej pa ga je težko pričakovalo slovensko gospodarstvo. Od gospodarstvenikov velikokrat slišimo, da vedno bolj primanjkuje strokovno ustrezno usposobljenega strokovnega kadra, zato smo poslanci Nove Slovenije ta zakon v prvem branju tudi podprli, seveda z jasno izraženim pričakovanjem, da ga bomo v drugi obravnavi dodelali, izboljšali, odpravili pomanjkljivosti in nelogičnosti. Nova Slovenije je tekom obravnave vložila vrsto amandmajev, ki so bili smiselni, žal pa je bil sprejet le eden. Zato odkrito povemo, da mi tega zakona tudi sedaj pri ponovnem odločanju ne moremo podpreti. Zakon o vajeništvu bo dober in koristen šele takrat, ko bomo v celoti lahko uresničevali oziroma ko bo upoštevan na eni strani interes dijakov in na drugi strani interes delodajalcev oziroma tistih, ki bodo želeli mlade na tak način usposobljati.

Ob razpravi, ki smo jo imeli najprej na pristojnem odboru, nato pa še na plenarnem zasedanju, imam občutek, da smo pravzaprav pozabili, kakšen je cilj tega zakona. Kaj bi torej moral biti cilj tega zakona? Da dobimo na koncu izobraževanja dobro usposobljenega mladeniča ali mladenko, ki bo strokovno usposobljen, ki bo imel odlična znanja, ki bo imel tudi delovne navade, ki bo odgovoren ter na koncu tudi zaposljiv. Tisti, ki bo dijaka usposabljal, si bo še kako prizadeval, da ga bo obdržal, če bo videl, da je ta mladenič ali mladenka dober pri svojem delu. Nekateri so v razpravi govorili predvsem o tem, kako bo vajenec izkoriščen, kako bo ubog. Zakon daje sindikatom premočno vlogo in moč v tem modelu vajeništva. Prav je, da vajenec dobi nagrado, ampak si jo mora tudi s pridnim delom zaslužiti. Zato nas je v Novi Sloveniji zmotilo dejstvo, da ima lahko vajenec celo plačano bolniško nadomestilo, ki ga seveda plača delodajalec. Vajeništvo ni isto kot biti zaposlen. Temu ugovarjajo tudi delodajalci oziroma njihove zbornice. Morda pa lahko od te koalicije tudi pričakujemo bolniško nadomestilo za, na primer, dijaka splošne gimnazije. V zakonu je po našem mnenju preveč nepreglednosti oziroma mešanja statusov. Če govorimo o vajeništvu, naj bo to vajeništvo in ni treba, da v te zakon vrvamo še brezposelne osebe. Te so ponavadi odrasle osebe, ki se naj izobražujejo pod drugačnimi pogoji. Tukaj gre za vajeniški sistem, torej za izobraževanje dijakov.

Na podlagi terenskih obiskov, ki jih izvaja Nova Slovenija – v zadnjih dobrih petih letih teh terenskih obiskov je bilo čez 40 in smo v tem času obiskali čez 200 gospodarskih subjektov, mikro, malih, srednje velikih podjetij –, lahko kompetentno rečemo, da poznamo, kaj potrebuje slovensko gospodarstvo in kaj bi politika morala narediti, predvsem zakonodajna veja oblasti, da bi ljudje več zaposlovali. Ocenjujemo, da ta zakon k temu ne bo pripomogel, ampak bo, nasprotno, podjetnike še bolj obremenil. Zaradi tega, kot že rečeno, pri ponovnem odločanju Zakona o vajeništvu ne moremo podpreti.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Končali smo s predstavitvijo stališč poslanskih skupin in prehajamo na ponovno odločanje o navedenem zakonu.

Ob tem vas želim opozoriti, da mora pri ponovnem odločanju skladno z drugim odstavkom 91. člena Ustave Republike Slovenije za sprejet navedenega zakona glasovati večina poslancev zbora, to je 46 ali več.

Glasujemo. Navzočih je 78 poslank in poslancev, za je glasovalo 56, proti pa 19.

(Za je glasovalo 56.) (Proti 19.)

Ugotavljam, da je zakon sprejet.

S tem zaključujem to točko dnevnega reda.

Prehajamo na 1. TOČKO DNEVNEGA REDA, TO JE NA OBRAVNAVO PREDLOGA PRIPOROČILA V ZVEZI S PROBLEMATIKO ADMINISTRATIVNIH BREMEN DRŽAVLJANOV, KMETOV IN PODJETNIKOV TER KONSTANTNEGA POSLABŠEVANJA POSLOVNEGA OKOLJA V SLOVENIJI.

Predlog priporočila je v obravnavo zboru predložila skupina 23 poslank in poslancev s prvopodpisanim gospodom Jožetom Tankom. V zvezi s tem predlogom priporočila je skupina 19 poslank in poslancev s prvopodpisanim gospodom Jožetom Tankom zahtevala, da Državni zbor opravi splošno razpravo.

Za dopolnilno obrazložitev predloga priporočila dajem besedo predstavniku predlagatelja, gospodu Janezu Janši.

JANEZ (IVAN) JANŠA (PS SDS): Spoštovani!

Pretirana birokratizacija je eden od ključnih problemov, ki v Sloveniji zavirajo hitrejši razvoj in drastično vplivajo na blaginjo državljanek in državljanov. Že tisočletja, odkar se je rodila sodobna civilizacija, je znano, da držijo naslednji pregovori: Več je predpisov, manj je svobode za državljanke. Več je predpisov, večja je moč birokratije. Več je predpisov, večja je korupcija. Več je predpisov, manjša je pravna varnost državljanov. Na vseh pravnih univerzah sveta se prava učijo tudi ob seznanjanju s temi okviri. Pa poglejmo najprej statistiko, ta je strašljiva. Kolikor smo uspeli preveriti, smo lahko ugotovili,

da je Slovenija absolutno – pa tudi relativno glede na število prebivalcev – država z daleč največ predpisi na državni ravni. V Sloveniji imamo en predpis na državni ravni na 200 prebivalcev. V številkah to pomeni, da imamo trenutno verjetno že nekaj več, ker je Vlada imela prej vmes nekaj sej, ampak tam v začetku aprila tega leta smo imeli v Sloveniji 834 veljavnih zakonov in 19 tisoč 167 podzakonskih aktov na državni ravni, skupaj več kot 20 tisoč v državi z 2 milijonoma prebivalcev. Mogoče bo kdo rekel, kaj pa je tukaj nenavadnega. No pa poglejmo, koliko predpisov smo imeli, ko se je Slovenija osamosvojila in ko smo že imeli pod streho v tem domu demokracije tudi aktualno slovensko Ustavo, konec leta '91. Takrat smo imeli 357 zakonov in 872 podzakonskih aktov na državni ravni. Število predpisov na državni ravni se je v tej dobri četrtini stoletja podvajseterilo, podvajseterilo! Samo za področje kmetijstva mislim, da trenutno velja več kot 4 tisoč predpisov na državni ravni. Povejte mi, kdo se lahko v tej birokratski džungli lahko znajde?

Pa boste rekli, dobro, Slovenija je leta 1991 šele nastala, potem je bila konec leta sprejeta nova ustava, treba je bilo zaokrožiti pravni sistem. Pa poglejmo leto, ko smo pravni sistem že zaokrožili. To je leto 1994. Takrat smo imeli 475 zakonov pa 2 tisoč 888 podzakonskih aktov. Skupaj manj kot 3 tisoč 500. Pa je država funkcionirala, imeli smo vse svoje institucije in tako dalje. Pa bo potem mogoče kdo rekel, tudi Vlada je pisala to v svojem odgovoru, »veliko predpisov je bilo treba sprejeti, ko smo šli v Evropsko unijo«. V času vstopanja v Evropsko unijo in nekaj let kasneje, ko se je tudi ta pravno-evropski korpus zaokroževal, je bilo mogoče potrebnih na novo skupaj kakšnih 300, 400 predpisov, vse ostalo je pa, bom rekel, domača produkcija za domače potrebe. Pa poglejmo zdaj posledice tega.

V času, ko je število predpisov najbolj naraščalo, je Slovenija v relativnem razvoju najbolj zaostajala za primerljivimi državami. Poglejmo, kako je srednja Evropa v tem času dosegala ali pa skušala dosegati evropsko povprečje. Slovaška je bila leta 2008 na 71 % povprečnega bruto domačega proizvoda v Evropski uniji na prebivalca, leta 2015, za kar so zadnji celoviti podatki, pa je bila na 77 %. Se pravi, v tem času so napredovali za 6 odstotnih točk. Poljska je prišla iz 54 na 69 %. Najhitrejši razvoj – Madžarska iz 63 % na 68 %, Litva iz 63 % na 74 %, Latvija iz 60 % na 64 %, Estonija iz 68 % na 74 %, Češka iz 81 % na 85 %, mi pa smo padli iz 89 na 83 %. Ne samo zaradi tega, ampak v teh besedah – pretirana birokratizacija – je vsebovano marsikaj ali pa večina teh vzrokov. Lahko pogledamo tudi uvrstitev Slovenije na lestvici globalne konkurenčnosti. Tukaj smo z 42. mesta leta 2008 padli na 59. mesto leta 2015.

Mislim, da niti v dvorani niti v tej državi ni človeka pri zdravi pameti, ki bi podprl dritev, da je število predpisov, ki v tem trenutku veljajo

v Sloveniji, nekaj normalnega. Da je treba praktično zdaj že za vsakega prebivalca sprejeti svoj predpis. Ne krivimo aktualne vlade kot izključnega krivca za to. Govorimo o nekem stanju, ki se je z redkimi izjemami kontinuirano slabšalo in zdaj smo prišli v stanje ali pa do številke, ki je alarmantna. 20 tisoč predpisov na državni ravni. Zakonov in podzakonskih aktov. Celotna Pravna fakulteta ljubljanske univerze dvomim, se v plenumu znajde v tem pravnem kaosu. In potem so posledice. O teh kasneje, ker zdaj ni časa.

Kaj storiti v tej situaciji, da se stanje izboljša? Prvi ukrep za to, da se pretirana birokratizacija zmanjša, je seveda debirokratizacija. Različne vlade so sprejemale različne antibirokratske programe v tem času. Z eno izjemo so ti programi rodili še več ukrepov v smislu večjega števila predpisov, večjega števila institucij, ki so bile v tem času ustanovljene, delovnih teles, ki so se ustanovila za to, da bi se birokratizacija zmanjšala. In na koncu, kot kaže ta statistika, tudi večjega števila predpisov. Predpisi so potrebni, administracija je potrebna za normalno funkcioniranje države, vendar so tukaj neke meje, so omejitve in so primerjave z drugimi državami in z drugimi urejenimi civilizacijami, na podlagi katerih se ta razumna meja lahko določi. In kot že rečeno, ni države na svetu, ki bi imela na vsakih 200 prebivalcev svoj zakon ali podzakonski predpis. Take gostote ni nikjer.

Nujen je program, ki bo terjal, da se vedno ko se sprejema nov predpis, nekaj prejšnjih združi, ukine, kakorkoli, najmanj dva za enega. Nujen je program, ki bo zmanjšal število administrativnih institucij, delovnih teles in vsega ostalega. Mislim, da je nujna decentralizacija. Nujen je prenos pristojnosti in financiranja teh pristojnosti z državne ravni na pokrajinsko in občinsko raven. Kompletan paket tega prenosa je pripravljen, vendar leži v vladnih predalih zdaj že deseto leto.

V času priprav na to sejo in priprave tega gradiva, ki ga danes obravnavamo, smo imeli pogovore z Obrtno-podjetniško zbornico, z Gospodarsko zbornico, s Kmetijsko gozdarsko zbornico. V tem gradivu je tudi veliko njihovih zahtev, ki jih zadnja leta ponavljajo in so v glavnem neuslišane. Vrsta predlogov je prišla s strani teh zbornic v zadnjem času, v zadnjih letih, v letih tega mandata, zelo malo ali praktično minimalen del teh predlogov pa je bil resno obravnavan, kaj šele uresničen.

Kakšen je odnos do teh predlogov, je zelo ilustrativno pokazala razprava pri prejšnji točki, ko se je obravnaval ta Zakon o vajeništvu. Ko je ena od predstavnic vladnih strank rekla: »Smatramo, da je ta zakon zelo dober za gospodarstvo. Če se gospodarstvo s tem ne strinja, potem bog pomagaj.« Kaj ko bi enkrat prisluhnili tistim, ki predstavljajo to gospodarstvo, kmetijstvo, obrtništvo in mogoče kaj od tega kar oni predlagajo, tudi spravili v življenje? Če se že tukaj v tem hramu demokracije, kjer so izvoljeni

predstavniki ljudstva, nekemu zareče v tem smislu, češ, mi že vemo, kaj je prav za vas, če se vi s tem ne strinjate, se lahko slikate, predstavljajte si šele odnos administracije oziroma birokracije, ko gre za konkretne postopke, do teh subjektov. Dvomim, da so boljši ob takih zgledih.

V tem gradivu smo navedli vrsto priporočil Vladi, vrsto predlogov, zelo konkretno. Kasneje v razpravi bodo z naše strani tudi bolj natančno ti predlogi predstavljeni. Prvo kar je potrebno, je to, da se dosledno zahteva od administracije, da spoštuje pravilo, da se od državljanov in tudi od gospodarskih subjektov iste stvari ne zahteva ponovno ali pa dvakrat. Mi smo to pravilo uvedli že leta 2006, pa so ga potem naslednje vlade skenslale in zdaj se ponovno pri mnogih stvareh ista stvar zahteva ponovno. Drugo leto, isti podatki ampak treba je to vse še enkrat pošiljati in tako dalje.

Mogoče še par ukrepov, pri katerih ni nič treba narediti, samo ukiniti predpise. Recimo: davčne blagajne, vrednotnice, treba je razširiti možnosti za pavšalno obdavčitev, ki bo marsikaj rešila, uvesti in spoštovati obvezni rok za odgovor – če državljan zamudi rok za eno sekundo, njegova vloga propade. Imamo pa vrsto institucij, ki pravijo, da nimajo nobenega roka. Uvedba elektronskih vinjet, ukinitvev teh gozdarskih prevoznic, ena položnica za sorodne izdatke pri avtorskih pravicah recimo in tako naprej.

In seveda ključno priporočilo Vladi je, da začne delovati v tej smeri, ker če Vlada ne deluje v tej smeri, birokratizacija sama ne bo delovala v tej smeri, ampak bo delovala v nasprotni. Se pravi, več predpisov, več potrebe po več administriranju in več zaposlenih v administraciji. In več zaposlenih bo spet rodilo več predpisov in potem pridemo iz tisoč leta 1991 na 20 tisoč v letu 2017 in ljudje in podjetja se v tem dušijo.

In če vlada ne deluje proti tej stihiji, potem se ji zgodi to, kar se je zgodilo tudi aktualni vladi v teh odgovorih, ki smo jih dobili; z izjemo parih konkretnih in korektnih pojasnil je večina teh odgovorov, ki jih je seveda pisala administracija, napisanih v tem smislu, zakaj se nekaj ne da. In najbolj pogost argument v tem smislu, zakaj se nekaj ne da, je to, da so napisali, da se nekaj ne da, ker je tako določeno v nekem zakonu. Se pravi v nečem, kar se da seveda spremeniti. Ampak če ni tega vodila s strani Vlade, potem ne pričakovati od same administracije, da bo delovala proti sebi. Tako da ključno priporočilo Vladi je, da se tega zave. Bolj konkretno pa kasneje, ko bomo slišali tudi stališča poslanskih skupin. Hvala lepa.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Predlog priporočila je na 48. nujni seji 5. maja 2017 obravnaval Odbor za gospodarstvo kot matično delovno telo. Ker po končani razpravi odbor točk predloga priporočila

ni sprejel, je bila obravnava predloga priporočila na seji delovnega telesa končana.

Za predstavitev poročila odbora dajem besedo podpredsedniku gospodu Marku Ferlugi. Izvolite.

MARKO FERLUGA (PS SMC): Hvala za besedo. Pozdrav predstavnikom Vlade!

Odbor za gospodarstvo je na 48. nujni seji 5. 5. kot matično delovno telo obravnaval predlog priporočila, ki ga je v Državni zbor v obravnavo predložila skupina poslank in poslancev s prvopodpisanim gospodom Tankom z zahtevo sklica.

Odboru je bilo poleg predloga priporočila predloženo naslednje gradivo: mnenje Zakonodajno-pravne službe z dne 3. 5., mnenje Vlade z dne 5. 5. K predlogu priporočila je bil vložen amandma Poslanske skupine NSi k točki 5 oziroma na novo točko 5.

Na seji odbora so bili prisotni tudi predstavniki Vlade, predstavniki Obrtno-podjetniške zbornice, Kmetijsko gozdarske zbornice in seveda Zakonodajno-pravne službe.

Uvodno dopolnilo obrazložitve k predlogu priporočila je v imenu predlagatelja podala poslanka gospa Šimenko, ki je predstavila vsebino predloga priporočila ter predstavila problematiko administrativnih bremen. Menila je, da je administrativnih bremen preveč in da to velja za vsa našeta področja, zato pričakuje od Vlade, da se opredeli do vseh predlogov iz priporočila ter da pripravi akcijski načrt, kako bo administrativne ovire na različnih področjih odpravila, saj le-te vplivajo tudi na konkurenčnost gospodarstva.

Predstavnica Zakonodajno-pravne službe je iz pisnega mnenja izpostavila predvsem potrebo po redigiranju končnega besedila, saj je treba dodati preambulo. Omenila je, da je treba odpraviti notranje neskladje predlaganih rešitev ter povedala, da poziv Vladi, naj deluje v skladu z ustavo, ni potreben, saj to izhaja že iz same ustave.

V uvodni predstavitvi so posamezni predstavniki različnih ministrstev predstavili ključne zadeve iz svojih pristojnosti ter navedli podatke o izvedenih ukrepih. Uvodoma sta svoje poglede na odpravo administrativnih ovir podala tudi predstavnik Kmetijsko gozdarske zbornice in Obrtno-podjetniške zbornice ter izpostavila problematiko ter specifikke s področij, ki jih predstavljata. Večina njunih predlogov je bila zajeta v predlaganem priporočilu.

V sami razpravi je bila izpostavljena problematika glede odprave administrativnih ovir na vseh omenjenih področjih, in sicer je bilo izpostavljeno posredovanje istih podatkov različnim institucijam. Opozorjeno je bilo na majhnost slovenskih kmetij in na neenakomeren razvoj po različnih regijah Slovenije. Glede obdavčitve dela je bilo opozorjeno predvsem na veliko davčno obremenitev razvojnega kadra ter problematiko pridobivanja različnih dovoljenj, na dolgo reševanje različnih problemov, predvsem

na področju kmetijstva. Izpostavljeni pa so bili trije ključni izzivi Slovenije za prihodnjih 10 let, ki so: slabo poslovno okolje, ki ne omogočajo število tujih investicij, visok javni dolg, ker so letne obrestne mere več kot 1 milijardo evrov, ter negativni demografski trendi, ki zahtevajo določene reforme na področju zdravstva, pokojnin in socialnega sistema. Nasprotno so nekateri članice in člani menili, da je Vlada podala dobre in izčrpne odgovore ter da so očitki glede administrativnih ovir preveč splošni, nekonsistentni, da bi bili z njimi še povečali število predpisov in ne obratno. Zavzeli so se za sprejemanje dobrih zakonskih rešitev in zato tudi ne podpirajo sprejema predloga priporočila. Menili so, da je Vlada izvedla vrsto ukrepov ter izboljšala poslovno okolje, saj to kažejo tudi ekonomski kazalci in nenazadnje tudi tuje investicije. Ob tem so izpostavili nekatere primere dobre prakse za podjetnike, kot je na primer točka e-VEM.

Ob obravnavi se je odbor v skladu s 130. členom Poslovnika Državnega zbora opredelil do amandmaja Poslanske skupine Nove Slovenije – krščanskih demokratov k 5. točki in ga ni sprejel.

Po razpravi je odbor v skladu s 128. členom Poslovnika Državnega zbora glasoval o vseh delih predloga akta in jih ni sprejel. Ker točke predloga priporočila na matičnem delovnem telesu niso bile sprejete, je na podlagi razlage drugega odstavka 61. člena Poslovnika v povezavi z določbami, ki urejajo obravnavo na matičnem delovnem telesu Komisije za Poslovnik z dne 9. 12., obravnava predloga priporočila na matičnem delovnem telesu končana. Hvala.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Za uvodno obrazložitve dajem besedo predstavnici Vlade gospe Evi Štravs Podlogar, državni sekretarki na Ministrstvu za gospodarski razvoj in tehnologijo. Izvolite.

EVA ŠTRAVS PODLOGAR: Spoštovani podpredsednik Državnega zbora, spoštovani poslanke in poslanci, lepo pozdravljeni!

Vlada Republike Slovenije je proučila Predlog priporočila v zvezi s problematiko administrativnih bremen državljanov, kmetov in podjetnikov ter konstantnega poslabševanja poslovnega okolja v Sloveniji, ki zajema predloge za odpravo bremen, s katerimi se po mnenju pripravljavcev gradiva in predlagateljev, to je skupine poslank in poslancev s prvopodpisanim Jožetom Tankom, srečujejo državljani, kmetje in podjetniki. Ker je Vlada zaznala, da je problematika, ki je izpostavljena v predlogu priporočila, zelo pomembna, je takoj urgentno pristopila k pripravi stališč, kljub temu da je imela na razpolago malo časa in da so nekateri predlagani ukrepi in priporočila iz predloga priporočila preveč splošni in se je bilo do njih težko opredeliti. Vlada se je opredelila do

vseh priporočil oziroma predlogov za ukrepe iz predloga priporočil, razen do 4. Točke – do predloga za pripravo časovnice –, saj meni, da je iz normativnega delovnega programa Vlade, ki ga Vlada sprejme za vsako leto posebej in je objavljen na spletni strani Vlade, že razviden normativni plan dela in časovnica.

V koalicijskem sporazumu o sodelovanju v vladi za mandatno obdobje 2014–2018 sta jasno začrtana programska vizija in izhodišča, katerim Vlada tudi sledi. Vlada deluje odgovorno in konstruktivno, podpira izvajanje aktivnosti za večanje mednarodne konkurenčnosti in gospodarske uspešnosti Slovenije ter podpira zmanjševanje administrativnih ovir na vseh področjih. Z namenom uresničitve teh začrtanih ciljev je Vlada v času od nastopa mandata pa do danes predlagala številne predloge zakonov in jih posredovala v sprejem Državnemu zboru. Nekateri predlagani zakoni in podzakonski akti so posledica uskladitve slovenskega pravnega reda s pravnim redom EU, nekatere zakone in podzakonske akte pa se je predlagalo z namenom poenostavitve in izboljšanja predpisov oziroma zaradi odprave anomalij in zmanjšanja administrativnih bremen. V predlogih zakonov, ki jih je Vlada predlagala v sprejem Državnemu zboru, so bili natančno obrazloženi razlogi za sprejem predlaganega zakona ter analitično opisani predlogi rešitev.

Vlada se zaveda, kako pomembno je, da tako Vlada kot ministrstva vse predloge in pobude, ki jih prejme s strani gospodarstva in državljanov, preuči in se nanje odzove, bodisi z vključitvijo rešitev v predloge zakonov ali s posredovanjem mnenja. Poleg tega ministrstva posvečamo veliko pozornosti tudi sodelovanju javnosti v skladu z Resolucijo o normativni dejavnosti. Vlada se je tako že odzvala na pobudo predlagateljev in pripravljavcev predloga priporočila. Vsako resorno ministrstvo je temeljito preučilo problematiko svojega področja in pripravilo vsebinske in argumentirane opredelitve in stališča. V njih se zrcali dosedanje delo resornih ministrstev oziroma Vlade v celoti, opredeljene pa so tudi načrtovane nadaljnje aktivnosti. Hvala lepa.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Sledi predstavitev stališč poslanskih skupin. Gospod Marko Ferluga bo predstavil stališče Poslanske skupine Stranke modernega centra.

Izvolite.

MARKO FERLUGA (PS SMC): Hvala še enkrat za besedo.

Torej, zmanjšanje administrativnih ovir na vseh področjih s ciljem oblikovati prijazno, predvidljivo in stabilno poslovno okolje je za vse pomembno. S tem se mislim da vsi strinjamo. Vprašanje pa je, kako in na kakšen način. Vlada ima svoj način, opozicija ima svoj način. Da je

samo ta vlada krivec za vse ovire in administrativna bremena? Ni. Da pa je sedaj vse narobe, tudi ne drži. Tudi same rožice niso, ampak v SMC smo napisali v koalicijskem sporazumu, ki smo ga podpisali z obema koalicijskima partnerjema, SD in Desusom, da se bomo borili proti tem administrativnim oviram. Zato ima Vlada tudi nabor ukrepov ter predlogov in, ne pozabimo, časovnico za sprejem, ki je jasno razvidna iz normativnega programa njenega dela. In kje smo danes? Mislim, da smo na dobri poti. Imamo spodbudne rezultate in zelo ugodne makroekonomske napovedi za gospodarstvo. Ni vse na Vladi, tudi v svetu so pozitivni trendi, to je jasno, ampak naj spomnimo na Umarjevo zelo spodbudno napoved glede krepitve gospodarske aktivnosti, pri čemer ključna dejavnika ostajata izvoz in potrošnja gospodinjstev.

Okrevanje gospodarstva je torej vse bolj široko osnovano. Letos napovedujejo 3,6 % rast bruto domačega proizvoda in to je kar 0,7 odstotne točke več od jesenske napovedi. Vlada dr. Cerarja privablja tudi tuje investicije. Spomnimo na Yaskawo, na Magno Steyr in so še druge. Sama vrednost tujih neposrednih investicij ali TNI v letu 2015 je znašala 11,5 milijarde evrov oziroma 13 % več kot v letu 2014. Hitreje in opazno se v primerjavi s preteklimi leti izboljšujejo tudi razmere na trgu dela. Po izboljšanju zaposlitvenih možnosti na letni ravni je Sloveniji napovedana 27 % neto rast zaposlovanja.

Imamo torej spodbudne trenutne razmere in napovedi, ampak to ne pomeni, da ni prostora za izboljšave. Poslanci SMC se od začetka zavzemamo za izboljšave poslovnega okolja tako z vidika enostavnosti, predvidljivosti, transparentnosti, kar bo povečalo tudi zaupanje vlagateljev in seveda potrošnikov. SMC se zavzema za moderno poslovno okolje, za katero potrebujemo stabilno zakonodajo, in jasno okolje, v katerem živimo, pomembno pa je tudi samo davčno okolje. Ob tem je brez dvoma treba poudariti, da je zelo pomembna kontinuiteta poslovnega okolja, tako da lahko vsakdo računa na določena pravila, ne pa da se ta spreminjajo iz danes na jutri.

V odgovoru na priporočila SDS so natančno navedeni številni ukrepi s strani Vlade in nekaj mi dovolite, da jih tudi naštejemo. Se pravi, s 1. junijem 2016 so s tako imenovanim MSP testom poskrbeli za sistemsko preprečitev nastanka novih administrativnih bremen. Z njimi merimo vpliv vseh novonastalih zakonodaj na predloge gospodarstva, posebej na mala in srednje velika podjetja. Uvedena je tudi obvezna uporaba ocene učinkov predpisov na gospodarstvo prek vzpostavljene aplikacije, in sicer za vsak zakon v rednem postopku sprejemanja. Nadgrajena je spletna točka e-VEM, potem nadaljuje se projekt reguliranja poklicev. Zaradi problematike pridobivanja okoljskih in gradbenih dovoljenj se pripravlja prenova prostorske in gradbene zakonodaje,

katere cilj je v čim večji meri zmanjšati investicijsko tveganje ter omogočiti olajšanje postopkov pridobivanja gradbenih dovoljenj. Torej, Vlada deluje s svojo začrtano potjo in sprejema ukrepe za slovensko gospodarstvo, katerih učinki po oceni Ministrstva za javno upravo v določenih segmentih merijo že okoli 100 milijonov. Poslanci SMC menimo, da ne glede na vse Vlada uresničuje, kar si je zadala na področju zmanjševanja administrativnih bremen ter izboljševanja poslovnega okolja. Sicer pa nekaterim nikoli ne bo nikakor dobro, nikakor ne z odgovori ne z dejanji in ne z dejstvi. Zato bomo v Poslanski skupini SMC priporočila SDS zavrnili. Hvala.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Gospod Jože Tanko bo predstavil stališče Poslanske skupine Slovenske demokratske stranke.
Izolite.

JOŽE TANKO (PS SDS): Hvala lepa za besedo in vsem lep pozdrav!

Za Slovenijo se velikokrat pravi, da bi lahko bila druga Švica, da imamo naravne, prometne in druge potenciale, da imamo pridno delovno silo, strokovnjake, a ta preboj se kar ne zgodi. Celó če se primerjamo z baltskimi državami ali državami višegradske skupine, ki so v veliko slabši kondiciji prišle v Evropsko unijo, kaže zelo slabo. Slovenija je edina, v kateri je po letu 2008 padla kupna moč v primerjavi s povprečjem Evropske unije, in če povem zelo preprosto, pomeni, da je padel standard.

Napredek teh držav se je gibal med 4 in 15 %, merjeno glede na povprečje BDP, edino Slovenija je tista država, kjer se je za 6 odstotnih točk znižalo doseganje standarda v primerjavi z Evropsko unijo. Po sedmih, osmih, devetih letih trdega dela, po številnih fototerminih raznih predsednikov vlad smo edini, ki smo strmoglavili. Vse države, o katerih govorim, so se tako kot Slovenija soočile s svetovno gospodarsko krizo, nobeni ni bilo prizaneseno, prav tako ne gospodarskim velesilam. A po podatkih Eurostata so se vse mnogo hitreje pobrale. Česa nismo naredili prav in kaj ne delamo prav, da se ne približujemo Švici ampak oddaljujemo, da izgubljamó boj z Balti in Višegradom? So se vlade Boruta Pahorja, druga vlada Janeza Janše pa vladi Alenke Bratušek in Mira Cerarja lotile podobnih prijemov kot naša konkurenca ali pa so mencale, paradirale, razdirale floskule, čakale na razne vlake in dvigovale javne stroške? Če podrobneje pogledamo, se je po letu 2008 le druga vlada Janeza Janše lotila reševanja problemov, sprejemala prave, primerljive in učinkovite ukrepe, a kaj ko je pred njo Pahorjeva vlada zamudila tri leta, za njo pa vladi Mira Cerarja in Alenke Bratušek še nadaljnja štiri leta.

V Slovenski demokratski stranki smo v zadnjih letih, ko smo bili opozicijska stranka, nadaljevali vlaganja številnih predlogov, s

katerimi bi poenostavili in pocenili delovanje države in njenih institucij in jih spravili v sprejemljive, obvladljive in z drugimi državami primerljive okvire, ljudem in gospodarskim družbam pa omogočili hitrejšo, cenejšo in učinkovitejšo izvedbo njihovih idej in projektov. Žal so vsi naši predlogi s področja gospodarstva, kmetijstva, prometa, šolstva, sociale, sodstva in tako naprej, s katerimi smo predlagali poenostavitve ali znižanje nerazumnih, nesorazmernih ukrepov, rokov ali kazni, doživele podoben zaključek kot ga bo ta predlog. Ko sta se Cerarjeva vlada in koalicija kot že tolikokrat doslej odločili, da priporočila niso potrebna, ker da Vlada učinkovito dela, da je vmes že veliko naredila in da ima veliko še v pripravi, samo pustiti jo je treba, da v miru dokonča delo. Pa je res tako? Predlogi, ki smo jih vložili v postopek, so ažurirani, aktualizirani predlogi Gospodarske zbornice, Kmetijsko gozdarske zbornice, Obrtno-podjetniške zbornice in drugih, kar preprosto pomeni, da je vse kar je navedeno v naših predlogih, še vedno problem. Odprt problem, ki ga Vlada še ni rešila. To pomeni, da mnenje Vlade, ki ga bodo v nadaljevanju prebirali in citirali poslanci vladnih strank, ni korektno, da ne odgovarja na posamične predloge iz našega gradiva, ampak posplošeno in birokratsko prikriva in zamegljuje dejanske razmere. A tega, da se piše in govori eno, stanje pa je povsem drugačno, smo se že navadili. Na eni izmed sej v Državnem zboru v času vlade Alenke Bratušek je tedanja predsednica Odbora za gospodarstvo Alenka Pavlič – prihajala je iz tabora tedanje premierke – javno označila smiselne in potrebne predloge sprememb, ki so jih pripravili v Gospodarski zbornici, Trgovinski zbornici, Obrtno-podjetniški zbornici, Združenju delodajalcev in še kdo, nosili so naslov Kisik za gospodarstvo, opredelila z mineštro in za mokre sanje gospodarstva. In dejansko so bili predlogi zbornic v časih vseh teh levih vlad, tudi Cerarjeve, mokre sanje predlagateljev iz realnega sektorja. Posluha za njihove predloge ni bilo. Le malo jih je bilo implementiranih, zato se je poslabševalo ne samo davčno ampak tudi poslovno okolje, padala je konkurenčnost, prav tako pa tudi atraktivnost lokacije, imenovane Slovenija. Kar je logično, kajti vse se je gradilo na zadovoljstvu javnega sektorja, v katerem se je poleg zagotavljanja primernih plač vršilo še pospešeno zaposlovanje. Vsak nov uradnik, vsaka nova institucija pa za svoje delo potrebuje prostor, računalnike, piar in sodno svetovanje in pa logično tudi obrazce. Ta mandat s takimi administrativnimi prijemi žal ni nobena izjema. Dobili smo vrednotnice, pa prevoznice oziroma po novem knjigovodske listine, obvezna odkazila dreves nad premerom 10 centimetrov na gradbenih parcelah, pa davčne blagajne, s katerim se je najbolj prizadelo male proizvajalce, male kmete, ki prodajajo na tržnicah. Najbrž bi se veliko tega ali pa večino tega dalo bolj življenjsko urediti na drug način – s spremembo

normiranih stroškov ali z višjimi pavšali, z drugačno odmero KD ali še s kakšnim drugim ukrepom. Namesto da bi pustili ljudem, da delajo tisto kar najbolje znajo, jih silite z izpolnjevanjem obrazcev, bremenite z dodatnimi stroški za razne svetovalne servise, dobavitelje računalniških programov in računalniške opreme.

Eden večjih problemov so tudi enormne, nesorazmerne kazni za minorne, drobne prekrške. V mnogih primerih so nekajkrat ali celo nekaj desetkrat višje od vrednosti napake. Za nekega prodajalca na tržnici ali prevoznika je kazen lahko hitro nekaj tisoč evrov, lahko je večja celo od mesečnega ali celo letnega zaslužka, za nekega slabega bankirja ali kriminalnega upravljavca državnega premoženja ali nabavnika v UKC pa kazni ni. Tudi če prineseš dokaze na Specializirano državno tožilstvo ali Nacionalni preiskovalni urad, se ne zgodi nič. Po navadi šele takrat začnejo z zbiranjem obvestil pa s preučevanjem pa z jamranjem, da še ne morejo zadeve sprocesirati, in tako naprej. Marsikaj obleži v predalih in zastara ali pa se potem ko se na neko zadevo malo pozabi, izda kakšno obvestilo o odstopu od preiskave. V najslabšem primeru pa se režimskemu funkcionarju ali uradniku zgodi kakšna premestitev na podobno plačano delovno mesto, pa še to le v primeru, če se zgodi vmes kakšna morda celo namenska procesna napaka. Torej, nobenih kazni, nobenih postopkov, nobenih obravnav, nobene blokade premoženja ali preverjanja izvora premoženja, nobene kamere ali posebne oddaje v največjih medijskih hišah. Če pa se taka oddaja že zgodi, je pa izbor nastopajočih sila previdno narejen.

Tokrat je pred vami celovit nabor ukrepov, kjer smo v enem dokumentu zbrali predloge malega in velikega gospodarstva ter kmetstva, z njihovimi pojasnili. Dodali smo tudi svoje predloge, predloge občin, občanov, skratka mnogih ki se dnevno srečujejo s pretirano birokracijo in neživiljenjskimi normativnimi ovirami. Predlogi zajemajo vsa vitalna področja – od davkov, olajšav, poenotenja obrazcev, umeščanja v prostor, odzivnosti države in njenih institucij ... Skratka, pripravljen je celovit nabor odprtih vprašanj, na katera bi bilo nujno treba podati odgovore pa tudi rešitve v rokih, ki smo jih predlagali.

Žal smo ponovno priča klasičnemu odzivu vseh levih vlad in koalicij v Državnem zboru. Niti en predlog od stotine predlaganih ni vreden pozornosti, zavrnjena so bila tudi vsa štiri priporočila. Take vlade kot je vlada Mira Cerarja samo govorijo, da želijo uspešno gospodarstvo in zadovoljne ljudi, v praksi pa so storile in bodo storile vse, da se bo množila birokracija, da se bodo ustanavljali novi uradi, da se bo urejalo vaše družinsko življenje do najmanjših podrobnosti, da bo nedelo primerno servisirano z raznimi socialnimi transferji, da bodo vedno imeli dovolj plačanih propagandistov, da bo bančni kriminal in kriminal pri upravljanju z

državnim premoženjem ostal nekaznovan in tako naprej. Pridne in delovne ljudi pa bodo fopali z obrazci, inšpekcijami, visokimi kaznimi in medijskimi umori ob zlorabi državnih inštitucij, njihove male napakice pa izpostavili kot najbolj grozne davčne utaje in nezakonitosti in s tem dokazovali, da so natančni, birokratsko pikolovski pri svojem delu. Seveda to ni slučajno. Tak je sistemski pristop vseh levih vlad. Samo za primer: pri Goranu Klemenčiču je tako imenovani etični organ KPK ugotovil, da je bilo njegovo delo na KPK okuženo s sumi nezakonitosti, Računsko sodišče mu je ugotovilo in dokazalo številne kršitve zakonov, Vrhovno in Ustavno sodišče sta mu razveljavili več odločb zaradi kršitev človekovih pravic osebam v postopkih, a je kljub temu postal minister za pravosodje v vladi Mira Cerarja s pomembno funkcijo kadrovanja v sodnem sistemu, ob tem pa njegovo sorodstvo še bogato participira pri služenju z državnim premoženjem in javnimi sredstvi, pa ni nobenih sumov, kaj šele preiskav glede premoženja. Tudi v drugih primerih – na primer pri bančnem kriminalu ali kriminalu v zdravstvu ali tudi drugod – se zadeve ne premaknejo prav nikamor.

Vlada se je v svojem odzivu razpisala o svojih uspehih, sodnih še posebej, pri čemer ni niti ene besedice o razveljavljenih primerih na naših sodiščih ali na Evropskem sodišču za človekove pravice, torej tudi pri primerih, ki so bili politično lansirani in so na koncu propadli. Kljub hvali Vlade predlagatelji te seje, se pravi Poslanska skupina Slovenske demokratske stranke in sopolpisniki ter posredovalci gradiva – občine, občani, zbornice – teh uspehov ravno ne zaznavamo na tak način kot Vlada. Ampak da ne bo pomote. Odgovor je v bistvu nadaljevanje oziroma nadgradnja tiste uradne pravljice, ki jo je pred nekaj meseci napisala v odgovoru na interpelacijo Vlade, v kateri smo ji očitali, da ne izpolnjuje zavez iz svoje koalicijske pogodbe in svojega normativnega programa. In res jih ne; ni reform, predstavljajo se datumi, vsaka obljuba iz zaveze je kršena že naslednji dan. Samo poglejte besede predsednika Vlade in ministrice za zdravje, racionalizacij pa še nobenih. Kar zadeva debirokratizacijo, je stanje enako. Poglejte samo recimo rešitve z registracijo starih mopedov.

Žal ta vlada in koalicija z lahkoto najdeta denar in soglasje za najbolj oporečne in nedodelane projekte, kot sta drugi tir ali slovensko državno gozdno podjetje ali za nadstandard migrantov ali za tešenje nekaterih sindikatov ali za stimuliranje poceni prodaj slovenskih blagovnih znamk ad hoc podjetjem v davčnih oazah. Nikakor pa ne najde nekaj milijonov evrov za izboljšavo pogojev za gospodarstvo in kmetijstvo ali za državljanje oziroma davkoplačevalce, s katerimi bi spodbudila investicijski interes in nekaj naredila za blaginjo državljanov. S tem bi se zmanjšala odvisnost državljanov od raznih socialnih transferjev, ki jih delijo CSD in uradi za delo,

oboje pa v večini primerov kadrovsko obvladujejo Socialni demokrati.

Si predstavljate kaj vse bi lahko omogočili državljanom in podjetjem, če ne bi bilo preplačil, utaj in zlorab pri TEŠ 6, ki bi morala biti realno pol cenejša? Samo pri TEŠ 6 je po nekaterih ocenah poniknilo toliko denarja, kot znašajo investicije v državne ceste v štiriletnem vladnem mandatu skupaj. Samo letna izguba znaša okrog 60 milijonov evrov, ki jo bomo tako ali drugače pokrivali iz javnih in zasebnih sredstev, in pomeni dodatno še najmanj tretjino izpada sredstev za obnovo državnih cest. Zadnja bančna luknja je pogoltnila 10-krat več, nič drugače ne bo pri drugem tiru. V takšnih primerih se vse vladne odločitve sprejemajo izredno hitro. Koalicija v Državnem zboru temu sledi. Če ne gre drugače, se pripravi celo poseben zakon. Ko pa smo na vrsti mi, državljani, je rok, pa podaljšan rok, pa dopolnitev, pa molk organa pa še cela vrsta ovir, ki se obdelujejo na številnih sestankih, pa se zadeve nikamor ne premaknejo. Morda bi kazalo v bližnji prihodnosti prav temu zavlačevanju državnih institucij nameniti še posebno sejo. Kaj vse bi lahko za ta ukraden denar ponudili gospodarstvu in kmetijstvu, koliko novih delovnih mest bi lahko nastalo, ki bi zmanjševala socialne stiske in odvisnost od raznih državnih institucij! Koliko dodatnih virov bi kapnilo v pokojninsko in zdravstveno blagajno, za koliko bi porastel BDP in tako naprej, še cela vrsta vprašanj.

Za to da bomo začeli spet prehitovati baltske države, države Višegrada, da bomo začeli postajati druga Švica, moramo največ in najprej storiti nekaj sami. To je naša dolžnost, to je tudi naša pravica. In treba jo je izkoristiti.

Edino upanje, da se bo gospodarstvu, realnim delovnim mestom in blaginji začelo resno posvečati, je pač politična sprememba, zamenjava vlade, njena nadomestitev s takšno, ki bo v ospredje postavila tržne mehanizme in pristope, ki bo sprostila in poenostavila normativni sistem, ki bo začela s prestrukturiranjem, združevanjem in racionalizacijo. Da bo administracija postala tisto, kar vsi od nje pričakujemo – servis državljanov in gospodarstva. In edina stranka, ki ima dovolj volje, znanja in moči je Slovenska demokratska stranka.

Naj se na koncu zahvalim vsem, ki so nam pomagali pri pripravi gradiva, posredovali gradivo in tudi tistim, ki ste dali podpise. Mi bomo s svojimi predlogi nadaljevali, vključili jih bomo v svoj program – so že vključeni – in jih bomo potem tudi nadgradili v predvolilni program in jaz upam, da se bo zgodil kmalu čas, ko ne bo več govora samo o mokrih sanjah, ampak da se bo zgodile realne spremembe. Hvala lepa.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Gospod Uroš Prikl bo predstavil stališče Poslanske skupine Demokratične stranke upokoencev Slovenije.

Izvolite.

UROŠ PRIKL (PS DeSUS): Hvala lepa, spoštovani podpredsednik. Kolegice, kolegi, predstavniki Vlade!

Dovolite na kratko, da vam predstavim tudi stališče Desusa. Priporočila razumemo v poslanski skupini Desus nič kaj drugega kot očitke opozicije na dosedanje delo te vlade. Nobeno delovno področje, prav nobeno ni izjema in na nek način po našem mnenju spodkopava se celotna koalicijska pogodba. Predlagatelji priporočajo Vladi, da v zadnjem letu svojega delovanja pokaže vse svoje rezultate, kar je v končni fazi seveda prav, ne pa tudi to da oblikuje gospodarsko pa socialno pa kmetijsko pa še kakšno politiko na način in pod pogoji, da upošteva vse te nerealne ideje, in naj mi bo dovoljeno tukaj seveda reči, tudi vsečne želje opozicije. Roko na srce, ni treba vložiti preveliko truda, da se spiše tri strani priporočil brez konkretnih premislekov, kakšne posledice bi lahko prinesel sprejem posameznega ukrepa. Očitno se vam to ne zdi pomembno, pomembno je le, da bo ukrep dovolj všečen in bo zadovoljil določene parcialne interese, in to brez kakršnekoli analize ali konkretnih finančnih izračunov. V naši poslanski skupini menimo, da je relativno lahko narediti in kreirati socialno in gospodarsko politiko države kar po svoje, pri tem pa kar tako reducirati veliko število različnih predpisov. To je seveda, bodimo si iskreni, dosti lažje, če poslanec sedi v poslanskih klopih v opoziciji, pri tem pa že na prvih par straneh obrazložitve zahteve zapiše nekatere pozitivne statistične kazalnike, ki govorijo v prid okrevanju gospodarstva te države in so rezultat delovanja te aktualne sedanje vlade. Res je, da je gospodarska slika kar optimistična, vendar ne v takšni meri, da bi lahko sprostili mahoma čisto vse varčevalne ukrepe, kar bi seveda lahko posledično pomenilo tudi negativen domino efekt. Rezultat nepremišljenih, jaz bom temu rekel parcialnih odločitev, je lahko samo totalni kolaps. Zadeve se je treba lotiti – na žalost, ampak realno – postopoma, ob hkratnem skrbnem premisleku o vseh možnih učinkih, čemur s svojimi ukrepi sledi tudi ta vlada. Pri tem pa je seveda, to poudarjam v isti sapi, treba imeti jasen cilj: najprej in najbolj pomagati tistim, ki so pomoči seveda najbolj potrebni. Predlagatelji ste tokrat ubrali drugačno pot in ste se zadeve lotili majčkeno počez, brez nekih sistemskih rešitev in realnega zavedanja posledic za gospodarstvo, pa tudi širše. Gre za nekoliko demagoško ravnanje, ki ga v Poslanski skupini Desus razumemo kot konkretne priprave na volitve. Več kot očitno je, da se je boj za volivce začel med različnimi opozicijskimi strankami, saj se vsaka na svoj način bori in prizadeva za čim večjo volilno bazo. Priča smo nenehni poplavi zakonskih predlogov in

podobnih priporočil, kot je tale Vladi, ki se na zelo priljubljen način približuje, to moramo priznati, posamezni interesni skupini ali pa skupinam. Tako so nekateri kar naenkrat zaskrbljeni nad položajem upokojencev, prej pa nič kaj, drugi bi nekoliko več prispevali za socialni položaj družin, nekateri bi se lotili izboljševanja pogojev v kmetijstvu in na podeželju in tako dalje in tako naprej. Izgleda, da je edini cilj prikazati nas, koalicijske poslance, dasiravno smo nekateri zelo kritični do te ali druge poteze, torej prikazati nas kot socialno neobčutljive politike, neobčutljive ljudi in na ta način pridobiti podporo. Lahko bi tudi mi razpravljali na lep način, leporečili, če se smem tako izraziti, več ur in več dni, vendar so dejstva tista, ki govorijo krepko več in mnogo več kot obljube in pa besede.

Res je, niso čisto vsi sprejeti ukrepi všečni za javnost, še zlasti ko jih gledamo samo na kratek rok. Izpostavil bom, čeprav to morda ne bo zvenelo komu všečno, uvedbo davčnih blagajn. Veliko časa in energije smo potrebovali, da bi ljudi informirali, širšo javnost informirali in jih skušali prepričati, da beseda davek ni takšen tabu in tudi davčne blagajne niso tabu, predvsem ne za tiste ki pošteno delajo, izdajajo račune, in tisti se pravzaprav nimajo ničesar bati. Na tem mestu se seveda mi v Desusu strinjamo z vsemi vami v delu, ko govorite, da je treba najprej ustvariti in šele potem deliti, saj se vendarle državna blagajna pa tudi blagajne lokalnih skupnosti in obe parabolagajni polnijo iz naslova pobranih davkov in prispevkov. Na ta način smo tudi tvorci pravične in uspešne države tako na socialnem kot na gospodarskem področju.

V naši poslanski skupini, v Poslanski skupini Desusa smo se trudili, da je in da bo davčna politika čim bolj pravična in ne v breme najšibkejših. Vedno bomo pripravljeni priznati, če smo ga kaj polomili, torej vse svoje napake, predvsem pa prisluhniti glasu, izkušnjam s terena. Tako smo bili pobudniki in zagovorniki tega, da ravno pri teh famoznih davčnih blagajnah določimo izjeme za male davčne zavezance, kot so recimo društva upokojencev, in smo po sprejemu zakona dodatno še spremenili področni pravilnik – na žalost seveda tudi pravilnik kot podzakonski akt, ki je tukaj, pa ne samo pri tem zakonu seveda tudi nujno zlo. Torej, v Poslanski skupini Desus znamo in zmoremo prisluhniti in pomagati bolj ranljivim ciljnim skupinam ter razbremeniti in ne ovirati poslovno okolje.

Spoštovane kolegice, spoštovani kolegi! V Desusu nikoli nismo govorili, nikoli ne govorimo in nikoli ne bomo govorili in ne bomo zagovorniki birokracije in nepotrebne administracije, ki po nepotrebem duši tako posameznika kot seveda gospodarstvo. Treba je le dosledno izvajanje začrtanih ciljev, mnogi so pod skupnim imenovalcem tako imenovane odprave administrativnih ovir, pri tem pa si ne smemo izmišljati vsakodnevno ponovno tople

vode, temveč moramo – in to velja tudi ali pa predvsem za izvršno vejo oblasti – v vsakodnevem delu in opravlilih uporabljati vsaj malo empatije in zdrave kmečke pameti. Tako pozitiven rezultat v smislu manjšega administrativnega obremenjevanja ljudi in podjetij seveda ne more izostati.

Vsled navedenega smo v Poslanski skupini Deusa predlog priporočil zavrnili že na obravnavi le-teh na matičnem delovnem telesu in svojega stališča seveda ne spreminjamo. Hvala lepa.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Gospa Marija Bačič bo predstavila stališče Poslanske skupine Socialnih demokratov.

Izvolite.

MARIJA BAČIČ (PS SD): Spoštovani gospod podpredsednik, lepo pozdravljeni vsi v dvorani!

Predlogi za izboljšanje poslovnega okolja in olajšanje poslovanja podjetjem, podjetnikom, obrtnikom in kmetom so vedno dobrodošli. Seveda to velja v primeru, da predlagatelj prepozna prave probleme, predvsem pa da ima zanje konkretne in izvedljive rešitve. Glede na razdelanost današnjih predlogov priporočil pa se ne moremo znebiti občutka, da bolj kot dobronamernost predlagatelja za sprejem vsebinskih rešitev za debirokratizacijo gledamo eno izmed političnih epizod priprav na volitve, ki jih bo v tem času čedalje več. Ob tem pa priznavamo iznajdljivost predlagatelja, ki s svojimi priporočili spretno outsourcajo del posla s tem, ko ga nalagajo Vladi.

Ob vsem, kar imamo moč videti – o pretirani in neučinkoviti, že pregovorni birokratizaciji v naši deželi –, pa se tem razpravam ne smemo izogibati, četudi so sprožene iz napačnih vzgibov. Ob teh perečih vprašanjih, tako menim, so vsevednost, aroganca in podcenjevanje popolnoma odveč. Zato upam, da bomo ob teh vprašanjih danes v največji meri opuščali neko politično obračunavanje in iskanje dežurnega krivca ter se osredotočali na rešitve. Ne za nas politike, temveč za ljudi.

Strateške usmeritve in cilji debirokratizacije so seveda nujni, pot, prek katere pridemo do njih, pa ravno tako pomembna. In v tej situaciji je na mestu poziv vsem odgovornim, da sprožijo, vodijo in zaključijo temeljito razpravo o dolgoročnih ciljnih, ki presegajo mandat ene, dveh ali treh vlad. Če povemo enostavneje – Vlada, tudi ta vlada bi morala storiti več, da vse, tudi opozicijo, vključi v načrtovanje vsega tistega, kar je pomembno na dolgi rok. Tega ne moremo prepustiti le profesionalnim piscem strategij za en mandat, da se tudi ob koncu tega mandata ne bi zgodila situacija, ko sicer ne vemo, kam gremo, a smo ponosni, da potujemo vedno hitreje. Mora pa

tudi opozicija opraviti svoje konstruktivno delo in pri tem predlogu ga ni opravila najbolje. Pavšalno je ocenila, da je vse slabo. Pripravila je seznam želja in zdaj želi, da se Vlada nanj odzove. In se je. Ugotovimo lahko, da v večini primerov gremo v isto smer, razlikujemo se le v nekaj temeljnih konceptih. Pravzaprav lahko ugotovimo, da se z večino ciljev lahko strinjamo. Bolj zmoti sama nedoslednost, ki jo predlagatelji radi navajajo ob vsakršnih in zelo raznolikih temah. Znižati davke, od kod pa bomo nadomestili primanjkljaj? Pa zmanjka idej. Da hočejo vedno tudi manj dovoljenj in regulacij do trenutka, ko gre kaj narobe. Visoka obdavčitev dela je tako stalni očitek, ki ga dobivamo s strani konservativne desnice in neoliberalnega kapitala. Da imajo v drugih državah resda manjši razkorak med bruto in neto zneski, a pri tem se rado pozablja, da se s številnimi temi državami neradi primerjamo. Ali še več – omenimo jih takrat, ko pokažemo, česa si ne želimo. Na primer, ko se manjša razlika med neto in bruto zneski nemalokrat izkaže v slabih javnih storitvah. Zavedam se, da mi bo kdo navrgel, da si lahko ravno zaradi tega potem posameznik privoščiti iskati te storitve v zasebnem. Ta matematika pa ni preprosta, velikokrat je povsem zavajajoča in gre na mlin tistim, ki so na račun privatizacije poprej javne službe spremenili v manj kakovostne in veliko dražje zasebne storitve. Na drugi strani pa imamo države z visokimi plačami z dobro mrežo javnega sektorja, ki pa je drag oziroma v kombinaciji z zasebnim terja še dodatna sredstva posameznikov za isto storitev iz razloga nižjih davkov. Slovenski prispevki na dohodke iz dela so morda res višji od drugih držav, toda kot primer so tudi slovenski javni vrtci med boljšimi na svetu in za uporabnika med najcenejšimi.

Desnica pogosto govori, da se ljudem ne izplača delati, pri tem pa cilja na po njihovem mnenju previsoke socialne pomoči. Večkrat smo povedali in povemo še enkrat: ljudje niso revni zaradi davkov in ne brezposelni zaradi socialnih pomoči, ljudem se ne izplača delati, ker so plače prenizke. To uredijo delodajalci, tisti delodajalci, ki glede na uvod tega predloga priporočil menijo, da so slovenski delavci produktivni, dobro izobraženi in usposobljeni. Taki torej, kot se pričakujejo v razviti državi, ki temelji na dobro nagrajenem znanju in ne na slabo plačani delovni sili. Zato moramo predvsem jasno in glasno povedati predlagateljem – ne, ne morete imeti vsega hkrati. Nizke davke, poceni in kakovostne vrtce.

Stvari so lahko dobre, hitre in poceni. A ne dobre, hitre in poceni hkrati. Žal praksa kaže, da lahko izberemo samo kombinacijo dveh od teh treh. V nasprotnem, kar je past in drža predvolilnega časa, pa imamo na dolgi rok stroške, rezanje in veliko razočaranje ljudi. Zato ta razprava terja veliko mero odgovornosti do ljudi, da jim tudi mi, politiki, ki želimo biti všečni, brez ovinkarjenj povemo povsem jasno in

glasno, da je debirokratizacija proces, ki mora počistiti s 25-letnimi usedlinami in žal terja več navora kot le črno listo, kaj vse je narobe. Ob tem pa bi dodala, da je treba ločiti zrnje od plev; da imamo probleme debirokratizacije, katerih odprava terja samo nekaj zdrave kmečke pameti, da imamo sistemske probleme debirokratizacije, katerih obravnava terja temeljite posege v družbenopolitični ustroj in pri katerih lahko že najmanjše odstopanje od zelenega povzroči ogromno škodo, in imamo probleme, ki so prikladni, da jih politika spretno izrabi za uveljavljanje svojih doktrin, ki pa z dobrobitjo večine ljudi nimajo veliko skupnega. Upam, da danes nismo na terenu te tretje kategorije in da povzetek večurnih razprav ne bo zgolj vaši in naši, temveč konkretni vsebinski zaključki, da bo našim ljudem bolje. Hvala lepa.

PODPREDSEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Dr. Franc Trček bo predstavil stališče Poslanske skupine Združena levica.

Izvolite.

DR. FRANC TRČEK (PS ZL): Hvala za besedo, predsedujoči. Lep pozdrav vsem skupaj!

Obravnavano priporočilo je večinoma recept za nadaljevanje periferizacije Slovenije znotraj obstoječega modela politične ekonomije. Večinoma gre za povzetek zahtev in želja Gospodarske zbornice in Obrtno-podjetniške zbornice z logiko, da potrebujemo čimbolj divji kapitalizem, v dirki do dna pa se naj znajde vsak sam, kakor se pač ve in zna. V Združeni levici odločno zavračamo to škodljivo in brutalno logiko. Logiko, pri kateri ne moremo govoriti o domoljubju, če uporabim besednjak predlagatelja. Je pa treba jasno povedati, da SDS vladi Mira Cerarja predlaga recept, ki mu koalicija z malo drugačnimi odmerki dokaj zvesto sledi. Da omenim le nekaj primerov. Vlada Mira Cerarja je liberalizirala pogrebno dejavnost, deregulirala trg naftnih derivatov, dala dvakratni davčni odpustek najbolje plačanim v višini 80 milijonov evrov, deregulirala poklice v trgovini, proti volji ljudstva podpisala sporazum CETA in želi naprej prek SDH privatizirati oziroma razprodati številna podjetja, če se tukaj ustavim. Pod katero od alinej priporočila bi se sicer lahko podpisali tudi v Združeni levici, kar je treba iskreno povedati in priznati. V nekaterih primerih bi določene postopke lahko urejali brez pretirane birokratizacije in administracije oziroma brez številnih podzakonskih aktov in pravilnikov, ki so prepogosto za večino v tej družbi in državi škodljivi oziroma služijo le interesu peščice posameznikov z uspešnimi lobiranjmi na konkretnih resornih ministrstvih. Ampak od kje povečanje predpisov in administracije, ki ga statistično prikažejo predlagatelji? Povečanje predpisov in aktov je posledica prav plenilskega slovenskega pajdaškega kapitalizma, kombiniranega z že omenjeno logiko politične ekonomije, ki ga očitno zagovarjajo v veliki meri

tudi predlagatelji. Šolski primer je trg delovne sile. Dokler je bila osrednja oblika pogodba za nedoločen čas in bolj sigurna pogodba tudi za določen čas, je bilo potrebne mnogo manj regulacije kot danes, ko imamo agencijsko delo, delo preko prisilnih espejev ter druge oblike prekarnege dela, torej tistega, čemur se v neoliberalnem žargonu reče fleksibilni trg delovne sile, v ljudskem jeziku pa preprosto izkoriščanje delavcev. Drugi vidik birokratizacije pa je tisto, kar celoten politični esteblišment brez premisleka, z izjemno Združene levice, tako ceni oziroma slepo veruje vanj – Evropska unija oziroma, če sem natančnejši, Evropska komisija in v pretežni meri interesi lobijev, ki jih le-ta zastopa. Številne zakonodajne spremembe, ki jih nalagajo, škodljivo brane in tudi nerazumljene s strani naših političnih elit, direktive, evropske direktive so nepotrebne, nesmiselne in tudi pogosto zelo škodljive za Slovenijo. Kapitalu dajejo še večje pristojnosti v ožemanju ljudi in uničevanju okolja.

Birokracija prav gotovo bolj obremenjuje obrtnike, manjše podjetnike kot velike poslovne sisteme. Vendar je z razvojnega vidika mišljenje razvoja le skozi razvoj drobnega sektorja zelo problematično. Osebnostno bi rekel, celo napačno. Zakaj? Pri nas je prišlo do velikega drobljenja gospodarstva. Sektor malih in srednjih podjetij zaposluje približno tri četrtine vseh zaposlenih. Drobnost sektorja je manj produktiven kot veliki. V Sloveniji je bila leta 2012 na primer produktivnost, merjena z dodano vrednostjo na zaposlenega, v malih in srednjih podjetjih za več kot tretjino manjša kot v velikih podjetjih, v mikro podjetjih pa za več kot polovico. Drobnost sektorja ni in nikoli ne bo, kot sem že večkrat povedal, zmogel poganjati razvoja. Je seveda zelo pomemben, ampak kot del skupne gospodarske strukture, kot del grozdenja znotraj pametne specializacije, če mogoče za nekoga malo preveč učeno povem. Tehnološki razvoj in napredek poganjajo velika podjetja v sodelovanju z znanstveno raziskovalno sfero, ki je pri nas že predolgo zapostavljena. Od velikih podjetij so odvisne celotne verige vrednosti, vendar jih država pri nas ne razvija, ampak preprosto razprodaja.

V Sloveniji že več kot desetletje – od prve Janševe vlade – poteka proces razbremenjevanja kapitala in prebivalcev z visokimi dohodki in na drugi strani obremenjevanje preostale večine. Od leta 2005 vlade znižujejo davke na dobiček podjetij in visoke dohodke, hkrati pa povečujejo trošarine in DDV, zato naraščajo profiti kapitala in premoženja najbogatejših, zmanjšuje pa se standard delovnih ljudi. Slovenija ima kljub povišanju, primerjalno gledano, še vedno zelo nizko stopnjo davka na dobiček podjetij, resnega davka na premoženje velikih vrednosti in kapitalske dohodke pa niti nimamo. Efektivna davčna stopnja za podjetja je bila leta 2015 le 15,5 %. Povprečje EU je 21,1. Od leta 2005 se je efektivna stopnja v Sloveniji zmanjšala za 6,5

odstotne točke, ker je rekordno zmanjšanje. Če temu dodamo plačilno nedisciplino vključno z neplačevanjem davkov in celo prispevkov zaposlenih, ki si jo lahko ob privoljenju dosedanjih vlad in koalicij privoščijo veliki oziroma, bom kar rekel, politični pajdaši, če temu dodamo razpad sistemov nadzora v tej družbi in državi v zadnjih 20 letih, smo tam, kjer pač žal smo. TEŠ 6, drugi tir, pokojnine pod 60 % plače, nezaposlenost mladih, razumevanje države kot plena vsake vlade in koalicije. Alternativa tej logiki in procesom, ki Slovenijo potiskajo na periferijo, je, da velik del priporočila SDS v velikem delu obrnemo na glavo, da se naredi ravno nasprotno glede tega, kar predlagajo. Kaj? Država reaktivira svoje politike in svojo mehko infrastrukturo, predvsem v izobraževanju in znanosti, da s pravično davčno reformo zagotovimo, da kapital in bogati prispevajo več, ta sredstva pa se uporabi za razvoj, da se uvede resen nadzor in da inšpekcijske službe niso same sebi namen, in seveda da se začne spoštovati delo in tisti, ki ga soustvarjajo, ki ga opravljajo. Le tako se bo srednjeročno in dolgoročno lahko povečala produktivnost dela, plače pa bodo lahko realno rasle. Več problem slabega upravljanja pa je možno rešiti tudi ob že navedenem tako, da se da več besede delavkam in delavcem ter lokalnim skupnostim. Zanimivo je, da ravno pri delavskem upravljanju tisti, ki se zgledujejo pri državah severno od nas, kjer so take oblike ekonomske demokracije dosti bolj razvite, zamižijo na obe očesi. In tudi pri skupnostnih oblikah lastništva, tudi na primer lastništva bank, čeprav to vedo.

Recepti, ki jih predlaga predlagatelj, žal pomenijo za številne le še večji čir na želodcu in srednjeročno tudi vedno bolj prazen želodec. Več pa v razpravi. Hvala.

PODPREDSIEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Mag. Matej Tonin bo predstavil stališče Poslanske skupine Nove Slovenije – krščanskih demokratov.

Izvolite.

MAG. MATEJ TONIN (PS Nsi): Dragi poslanci, dober dan!

Slovenija je povprečna država in Vlada pravi, da je to okej. Se še spomnite časov, ko smo bili znotraj socialističnega bloka najboljši? Sedaj so nas prehiteli že tako Čehi kot Litvanci, Estonci in Poljaki. Celotno športniki vedo, če želiš biti resničen prvak, olimpijski ali pa svetovni, potem moraš na nekem področju blesteti. Zdi pa se, da nas je na nek način, vsaj Vlado, uspavala ta povprečnost. Če si povprečen, potem nisi nič več na radarjih Evropske komisije ali drugih institucij, ki bi te ves čas opozarjale, da nekaj s tvojim sistemom ni v redu. Ampak dolgoročno nas lahko to pelje v pogubo.

Da ne bo kdo rekel, da opozicija govori na splošno, pogledajmo nekaj popolnoma konkretnih primerov. Recimo glede tega, da so v

Sloveniji plače previsoko obdavčene, in to primerjamo na primer tudi z razvito Irsko. Če na Irskem in v Sloveniji delodajalec za plačo delavca nameni tisoč 500 evrov, veste, koliko bo dobil delavec v Sloveniji in koliko na Irskem? V Sloveniji bo od teh tisoč 500 evrov delavec na svoj račun dobil 900 evrov, na Irskem pa tisoč 200, razlika je 300 evrov. To so tiste razlike, o katerih govorimo.

Da imamo nemogoče umeščanje v prostor, je Vlada praktično priznala sama, saj je za investicijo blizu Maribora, v Hočah, za Magno sprejela popolnoma svoj zakon. Če bi naš sistem umeščanja v prostor deloval dobro, tako kot naj bi v neki učinkoviti državi, potem zagotovo posebnega zakona za investicijo ne bi potrebovali. Mislim, da je prav ta zakon pokazal na vso bedo naše prostorske zakonodaje, da očitno hitro neke investicije v Sloveniji ni mogoče izvesti.

Če gremo pogledat naprej davčne dolžnike. Za 124 evrov, ki jih državljan ne plača pri praznjenju greznice, se mu vzame hišo. Na drugi strani imate množico podjetij, ki ne plačujejo prispevkov svojim delavcem, zaradi česar se ti delavci ne morejo upokojiti, in ne zgodi se nič. Celo več, si predstavljate, da prispevke delavcem ne plačujejo niti v javni upravi? Takšen primer je primer Bolnišnice Topolšica. Res enkratni zgled s strani države!

Glede nepredvidljivosti in stalnih sprememb bi vam znala povedati kakšna računovodkinja ali računovodja. Stvari se v tej državi spreminjajo tako hitro, pa ne na pozitivno, ampak se dodatno komplicirajo, da praktično bi moral en manjši računovodski servis imeti nekoga, ki bi konstantno in ves čas bral in spremljal spremembe zakona in uradne liste. To seveda za predvidljivost poslovnega okolja zagotovo ni dobro.

In še glede pretirane normiranosti in birokratizacije. Prihajam z vasi, če želite, s kmetov. Zdaj so se stvari tako zakomplicirale, da enostavno nek mlad kmetovalec, prevzemnik, ki je prevzel kmetijo, bi bilo najboljše, da bi poleg zaposlil še enega pravnika, da bi mu tolmačil vse predpise in da bi vse delal v skladu s tistim, kar mu nalaga država.

Če pogledamo te primere, ugotovimo eno zanimivo značilnost. Ko gre za male ribe, je država natančna do zadnje vejice, ko pa gre za velike ribe, se nič pretresljivega ne zgodi. In očitno se velikim ribam takole gleda skozi prste in je vse okej.

Kako teče vodenje države, kar naj bi bila danes tudi tematika te izredne seje? Parlament pa poslanci, ki smo v tej državi, včasih tudi upravičeno, krivi za vse, predvsem pa smo poslanci dober strelovod za vse nezadovoljstvo ... Včasih rečem, da tistim, ki vidijo problem v tem, da smo poslanci problem, je treba povedati, da poslanci vsakega državljana v enem letu stanemo štiri evre. Če bo to rešilo Slovenijo, O. K., samo jaz dvomim, da jo bo. Torej, parlament sprejema zakone, Vlada

pa je tista, ki jih uresničuje. Za to ima administracijo, javno upravo, ki ji pomaga vse te zakone, ki jih mi sprejmemo, tudi uresničiti. Tako je vsaj v teoriji vse super. Ampak kje se stvar do skrajnosti zakomplicira? Zakomplicira se pa tam, ko imamo lahko super zakon, super členi, enkratno napisan, stvari se pa začnejo komplicirati v majhnih detajlih, in to pa je s podzakonskimi akti in predpisi, ki jih pa ne sprejme ta parlament, ampak jih napišejo uradniki, potrdi pa jih Vlada na svojih sejah. In prav pri teh zadevah so stvari nemogoče, nevzdržne. Jaz večkrat govorim nek konkreten, zelo banalen primer pri Zakonu o varstvu okolja, kjer je zakon lahko čisto v redu, ampak podzakonski akti so pa vpeljali tak birokratizem, da dve občini, tudi če je racionalno, tudi če je smiselno, ne smeta graditi skupnega centra za zbiranje komunalnih odpadkov. V nekaterih primerih smo prišli do takega absurda, da občini ločuje Drava in na eni strani Drave bi gradila ena občina, na drugi strani Drave pa druga občina, ker predpisi tako velevalo. Podzakonski, seveda. Kot poslanec sem se od leta 2012 boril pa pisal poslanska vprašanja, da bi se ta stvar spremenila, in v vseh teh letih do letos so uradniki vsem ministrom pojasnjevali, da se ne da. Zdaj, hvala bogu, očitno ko je bila zgodba nekoliko obrnjena, ko je v ta parlament prišel zakon, ki bi to stvar rešil, takrat je pa prišla politična komanda, da se da. Kaj vam želim povedati? Jaz bi si želel, da bi ta država dobila vlado, ki bi uradnike napotila, naj iščejo, kako se nek problem reši, ne pa da imamo predvsem ministre, ki nam prvi pridejo povedat – poslancem govorim –, da se nekaj ne da. Seveda jih prepričajo v to uradniki. In še ena zanimiva stvar je. Ministri in poslanci se menjujemo na vsaka štiri leta. Mi prihajamo in odhajamo, veste kdo pa ostaja? Uradniki. Jaz čedalje bolj verjamem domžalskemu županu, ki je nekoč dejal v Državnem svetu: »To državo vodi drugi in tretji nivo uradnikov in pa podzakonski predpisi.« Samo mi nismo na mestu, da bi jamrali. Nas so najverjetneje ljudje poslali na to mesto, da poskušamo določene probleme rešiti in ukrepati. In tukaj ima škarje in platno in največ možnosti Vlada in pa tudi vladna koalicija. Torej, da bo ko bo prvi uradnik prišel z odgovorom ne, da se ga bo poslalo nazaj – ne z ne, ampak kaj so opcije in rešitve.

V teh dneh je vladni, sicer pravijo da neodvisni urad Umar izdal posebno publikacijo, Strategijo dolgožive družbe. V preteklosti so tudi na Evropski komisiji izdelali določene predloge za Slovenijo. Druge institucije, tudi OECD, proučujejo situacijo v Sloveniji, nam določene stvari priporočajo. Ampak kdorkoli se s Slovenijo ali znotraj Slovenije ali navzven ukvarja, na nek način so skupne vsem tem institucijam tri priporočila oziroma tri točke. Eno je, da imamo slabo poslovno okolje, ki ga je treba izboljšati, drugo je, da imamo visok javni dolg, ki ga je treba zmanjšati, in tretje je, da imamo negativne demografske trende, zoper katere bo treba

nekaj ukreniti. Glede slabega poslovnega okolja, če se spet primerjamo z drugimi državami, smo najslabši na področju plač pa umeščanja v prostor. Jaz bi si želel, da ne bo ... Ker je bilo že nekaj razprav v preteklosti na odboru v tej smeri, češ, opoziciji je lahko, vi samo priporočate pa govorite kaj je narobe, povejte še kakšno rešitev. Jaz jih bom zdaj poskušal nekaj nanizati. Vsaj kar se tiče plač. Če bi bilo osnovno vodilo te vlade, da je vsak zaposleni dvojna korist za državo, bi naredili že velik korak naprej. Če bi samo vedeli, da vsak, ki je zaposlen, plačuje prispevke v zdravstveno in pokojninsko blagajno, hkrati pa državi iz kakšnih socialnih blagajn ni treba zanj dajati določenih transferjev, bi resnično razumeli, da gre za dvojno korist oziroma, če obrnemo, dvakratno škodo, če je kdorkoli brezposeln. Še eno pravilo, ki je v tem parlamentu skoraj bogokletno in zelo težko prodiramo z njim – da bi se dalo z manjšo obdavčitvijo bolj napolniti proračun. Kakšnim na levi strani parlamenta je to čisto izven okvirja, nemogoče, marsikaj še težjega so povedali na ta račun, ampak mi pa trdimo, da z manjšimi obdavčitvami je možno zbrati več. Seveda, če so davki previsoki, potem je več vprašanj: Z računom ali brez? Potem je več takih primerov, da minimalca uradno, nekaj še zraven v kuverto ali pa celo dela na črno. In zato trdimo, da z nižjimi davki bi lahko država zbrala več in tudi imela več zaposlenih ljudi. Osnovna stvar pri delu pa je, da se mora delo splačati, delo se mora splačati. In številni, ko hodimo po terenu, nas opozarjajo, da se danes delo v Sloveniji žal ne splača. Ko si nekdo skalkulira, kaj vse lahko od države dobi, če ostane doma, in če na drugi strani predvidi, da bi moral iti nekam delat za minimalno plačo, je kalkulacija zelo enostavna – da bo ostal doma. Zato v Novi Sloveniji trdimo, da je tudi za denar, ki gre iz socialnih vreč ali pa socialnih skladov, da je tudi zanj treba nekaj postoriti, nekaj narediti, torej da ne more biti to avtomatizem, ampak je treba nekaj za ta javni denar narediti. Občine imajo ogromno stvari, kjer se lahko kaj postori, tudi država. Seveda govorim zgolj v primeru, kjer niso kakšne zdravstvene ovire. V primeru, če ima človek zdravstvene težave in ovire, je druga zgodba. Ampak če je zdrav človek brez dela, potem je absolutno pravilo, ki ga moramo vzpostaviti, to, da se mora splačati delati.

Glede umeščanja v prostor. Naj nam bo vodilo, da bo zakonodaja takrat dobra, ko posebnih zakonov za umeščanje v prostor ne bomo potrebovali. Predvsem pa naj država spoštuje svoja lastna pravila. Država si je v nekaterih dokumentih in tudi v zakonodaji zapisala, da bodo njeni uradi, agencije odgovarjali, dajali soglasje v 30 dneh. Na ta 30-dnevni rok se številni poživigajo. In ko bodo občine lahko sprejele občinske prostorske načrte v dveh letih, takrat bom jaz prvi, ki bom rekel, absolutno imamo ustrezno zakonodajo, kar se tiče umeščanja v prostor in tudi

podzakonske predpise. Ampak pot do tja je še dolga.

Glede javnega dolga, ki ga izpostavljajo tudi številne institucije, da je to slovenski problem, saj je bil trend izrazit od leta 2008, ko smo bili dolžni 22 % BDP, pa do danes, ko smo na 80. Je velika razlika in samo obresti nam vzamejo desetino proračuna. Mi bi skoraj lahko s tem kar dajemo za obresti vsako leto zgradili dve tretjini TEŠ 6 pa skoraj en drugi tir. Seveda pa pri javnem dolgu ni kaj veliko za filozofirati. Tukaj se bom celo jaz strinjal s socialisti, da v nedogled zategovanje pasu ne funkcionira, da ima tudi negativne posledice. In za to, da se zmanjša naš javni dolg, to lahko storimo le tako, da je več ljudi zaposlenih in da več ljudi tudi dela, ker več kot bo zaposlenih, več bo tudi vplačnikov v pokojninsko, zdravstveno blagajno in nenazadnje več bo tudi ljudi, ki bodo imeli možnost, da trošijo in tako plačujejo davke. Seveda se mi zdi pomembno, da to dosežemo, ampak moramo pa dve zadevi nujno spremeniti. Eno je javni sektor in drugo je delovnoppravna zakonodaja. Kar se tiče javnega sektorja številni pravijo, da je to prva ovira na poti realizacije tvoje ideje, bi pa morala biti prva pomoč. Številni nam govorijo o primerjavi delovanja Koroške, če želite, avstrijske javne uprave in pa slovenske. Tam gor te pridejo vprašati, kaj ti lahko pomagajo, kje ti še lahko svetujejo, pri nas pa se te lotijo s kakšnimi inšpekcijami. Treba je narediti sistem, kjer vsi uradniki ne bodo enako plačani. Danes so, si bom drznil reči, lenuhi kot tudi tisti, ki so garači v javnem sektorju, enako plačani in to na dolgi rok zagotovo ni dobro in demotivira vse tiste, ki pa vendarle v javnem sektorju delajo dobro. Mi smo tudi zagovorniki tega, da plača v javnem sektorju ne bi smela biti v taki meri odvisna od tega, koliko časa si ti v sistemu, ampak predvsem kaj si v tem sistemu naredil. Kar se tiče delovnoppravne zakonodaje. Velik premik bo narejen naprej, če bomo zadeve uredili tako da podjetja goljufov, ki goljufajo delavce, nemudoma in takoj zapremo, predvsem pa tiste, ki zlorablajo tovrstne zadeve, da jim preprečimo, da še kakšno podjetje ustanovijo. Imate pa mislim da slovenski rekord – nekoga, ki je goljufal delavce, nobenih prispevkov plačeval, nič in imel ustanovljenih več kot sto podjetij. To je očitno poslovna priložnost za nekatere v Sloveniji in to je prva stvar, ki jo je treba ustaviti v delovnoppravni zakonodaji. Spominjam se, ko smo enkrat na enem odboru obravnavali to, če te inšpektor dvakrat dobi, da si naredil zelo velike in hude prekrške, dvakrat te morajo dobiti, da potem enostavno ne bi smel imeti podjetja, ne bi smel podjetja odpreti več kot 7 let, pa so uradniki prepričali Vlado in pa ministra, da dve leti je maksimum, kar se da. Ni prav. Želimo si, da bi se predvsem ljudje lažje zaposlovali, kar pomeni lažje zaposlovanje in tudi lažje odpuščenje. Mi smo za to, da imajo delavci vse pravice. Ampak pride pa obdobje, ko pa dela ni in ga enostavno delodajalec ne more dati in v takih primerih je treba tudi omogočiti

delodajalcu, da zmanjša zaposlitve. Prepričan sem, da noben delodajalec ne bo dobrega delavca odpustil, zagotovo ne, ampak če je ta zakonodaja preveč rigidna, preveč trda, potem enostavno imamo še več zaposlitev prek espejev, kjer so stvari bolj fleksibilne, ali pa še več delajo na črno.

Glede demografije; o teh stvareh vsaj v Novi Sloveniji veliko govorimo, ni nam nerodno odpirati razpravo na to temo, ker se nam zdi za prihodnost Slovenije in za poslovni okvir in za vse naše sisteme – za gospodarstvo, pokojninski in zdravstveni sistem – se nam zdi to vprašanje ključno. Tudi če nas kdo z leve strani zaradi tega zasmehuje, ampak dejstvo je, da 10 tisoč otrok se v Sloveniji danes premalo rodi in če bo država to v nedogled mirno gledala in nič kar se tiče glede tega ukrenila, potem nas kmalu ne bo več. Zato bi bilo treba nujno družinsko politiko prilagoditi temu, da vsaj odpravi čim več razlogov, zaradi katerih se mladi ne odločajo za več otrok. Obstajajo možnosti, samo zanje se je treba odločiti.

Glede zdravstvenega sistema je bilo že ogromno povedanega. In tukaj se bojim, da vam bo zmanjkalo časa, spoštovana koalicija, ampak takšen sistem, da nam ljudje umirajo zaradi dolgih čakalnih dob, enostavno ni dober.

In nenazadnje, tudi pokojninski sistem je treba prilagoditi na način, da tisti, ki želi delati, lahko dela, tisti, ki pa se želi upokojiti in ima za to tudi možnosti, mora dobivati dostojno pokojnino, s katero lahko vsaj živi, in ne da dobimo nove in nove socialne probleme, ko ljudje odhajajo v pokoj.

Če torej zaključim, bi rekel, da če želimo normalno spremembo, potem je treba ukrepati danes, če želimo normalno Slovenijo, je pa jasno, da so spremembe ključne. Meni je jasno, da v državi vlada huda apatija in da so tudi ljudje prepričani, da smo vsi isti. Jaz sicer trdim, da nismo. Zagovarjam pa tudi to, da so volitve še vedno edino orožje, da se v tej državi kaj spremeni. Vse ostalo pomenijo ali prelivanje krvi ali hude težave in probleme. Volitve so pa še edina stvar, kjer je možno stvari spremeniti, čeprav ljudje mislijo, da ne. Ampak zagotovo je pa največja napaka, če parafraziram enega zelo znanega znanstvenika, da se voli ene in iste ljudi in se pričakuje drugačne rezultate. To pa žal ne bo šlo. Zato, če si želimo dobrih rezultatov tudi v prihodnje in po naslednjih volitvah, potem bo tudi treba nehati voliti proti. Da neka politična stranka ali pa nekateri zmagajo samo zato, ker je takšna večina ali pa količina ljudi proti komu, tudi ne more prinesiti dobrih rezultatov, in stvari se bodo izboljšale, ko bodo ljudje začeli voliti za in ne proti.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Gospod Franc Laj bo predstavil stališče Poslanske skupine nepovezanih poslancev. Izvolite.

FRANC LAJ (PS NP): Spoštovani predsedujoči, spoštovani predstavniki Vlade, dragi kolegi in kolegi, vsem skupaj en prav lep pozdrav!

Najverjetneje se boste z mano strinjali, če bom rekel, da se vsakodnevno srečujemo s prenormiranostjo, ki se kaže praktično na vsakem koraku. Problem vidim tu predvsem v tem, da ta prenormiranost prizadene prav malega človeka, kmeta, malega podjetnika. Zakaj vidim v tem problem? Zaradi tega ker prav ti, ki so najbolj izpostavljeni, se najtežje borijo s to birokracijo, ker so tako kadrovske kot finančno tudi za to stvar omejeni, ker ne razpolagajo z zadostnimi finančnimi sredstvi in seveda znanjem. Da je temu tako, smo slišali tudi podatke, koliko je veljavnih zakonov – 830. Še večji problem pa se kaže v tem, da je skoraj 19 tisoč podzakonskih predpisov. To je množica predpisov, katerih praktično rečeno skorajda ne moremo upoštevati, ker niti nismo sposobni, da bi jih lahko spoznali. Še vedno je največji problem in, bom rekel, je železna cokla za investicije in razvoj zakonodaja na področju prostorskega načrtovanja in seveda zakonodaja, ki predpisuje postopke za pridobitev oziroma izdajo gradbenega dovoljenja. Jaz upam in v poslanski skupini upamo v to, da bo ta nujna prenova postopkov priprave prostorskih aktov ter postopkov za izdajo gradbenega dovoljenja stekla čim prej. In prav zaradi tega se bo sprejel novi sistemski zakon o urejanju prostora in seveda gradbeni zakon. To smo slišali tudi s strani Vlade, da so zaznali to problematiko in da pospešeno delajo na tem področju.

Vsekakor bi želel izpostaviti, da bi pa veljalo veliko napora vložiti v ustrezne zakonske rešitve za dvig naše konkurenčnosti. To mislim predvsem na področju, da zagotovimo zakonske podlage za večjo prožnost trga dela, kar bo spet pripomoglo malim podjetjem, da bodo lahko lažje zaposlovala in tudi lažje načrtovala svoj razvoj.

Prav tako bi še želel izpostaviti, da bi potrebovali primerno socialno politiko, ki bo spodbujala delo, ne pa nedelo. Nadalje, zelo je pomembno, da bi končno dosegli konkretne, vidne rezultate na področju debirokratizacije razpisov za pridobivanja evropskih sredstev, to mislim predvsem za kmetijstvo. Nenazadnje pa je zelo pomembno, da zasnujemo in dobimo tudi spodbudno davčno okolje. Tu bi želel opozoriti vsaj na dve pomembni zadevi, in sicer na možnost širitve pavšalne obdavčitve, to bi izredno veliko pripomoglo predvsem pri razvoju dopolnilne dejavnosti, ker je nenazadnje dopolnilna dejavnost zelo pomembna za razvoj kmetijskih gospodarstev na podeželju in samega podeželja, ter seveda izrednega pomena je tudi davčna razbremenitev dela. Mislim, da smo si lahko enotni, da v Sloveniji želimo in potrebujemo predvidljivo, pregledno in stabilno poslovno okolje, da bomo lahko v prostoru, kjer živimo in delamo, tudi konkurenčni v globalnih razmerah.

V naši poslanski skupini s kolegom Dobovškom podpirava priporočila, ker sva zaznala, da določena priporočila, ki so predvidena in predlagana, da bi koristila Sloveniji. Hvala za vašo pozornost.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Končali smo s predstavitvijo stališč poslanskih skupin. Prehajamo na splošno razpravo poslank in poslancev.

Dobro, besedo ima gospod Janez Janša, predlagatelj.

Izvolite.

JANEZ (IVAN) JANŠA (PS SDS): Ja, hvala lepa.

Kot najjavljeno prej, mogoče nekaj odgovorov na to kar je odgovorila Vlada plus to kar je bilo delno tukaj rečeno.

Kot sem dejal že prej, je v tem vladnem odgovoru nekaj stvari korektno pojasnenih, tudi obrazloženih, tako kot bi to morali biti v normalni komunikaciji, so pa tudi nekateri zapisi, ki so malo komični. Zelo presenečajo, dotikajo pa se bistva, ko imate na četrti strani zapisano naslednje: »Glede boljše zakonodaje in odprava administrativnih ovir ...« Odprave, najbrž. »... Vlada Republike Slovenije pojasnjuje, da je bila že v začetku leta 2016 izvedena zaključna faza ugotavljanja uspešnosti razbremenjevanja gospodarstva in državljanov z nepotrebni administrativnimi postopki in bremenami in povečanja učinkovitosti javne uprave v letih 2009 do 2015. Zastavljen cilj je bil znižanje ugotovljenih zakonodajnih bremen za 25 % oziroma 362 milijonov evrov. In pravi Vlada: »Rezultati evalvacije so naslednji: 146 izmerjenih ukrepov, 365 milijonov evrov realiziranih prihodkov, znižanje zakonodajnih bremen v višini več kot 25 % ugotovljenih bremen.« A, dajte no. Glejte, cilj je bil zmanjšati za 25 % in ravno za 25 % se je to zmanjšalo. Še trgovec v neki lokalni trgovini bi napisal 24,9, tako da ne bi prav izgledalo, da je to fake. Prihranjenih je bilo ... Cilj je bil 362 milijonov evrov in pogledjte, Vlada je ugotovila, da je bil cilj presežen za 3 milijone, se pravi, 365 milijonov evrov je bilo realiziranih prihrankov. Mislim, da bi vse zelo zanimala metodologija, na podlagi katere se je prišlo do tega, ampak to ni tako pomembno. Imamo v gradivu pač podatke, ki kažejo, kako se je od leta 2009 stanje na tem področju dejansko spremenilo. In glejte, v tem času se je na novo zaposlilo, kljub temu da je bilo to leta 2012 za eno leto ustavljeno, celo nekoliko znižano, ampak v tem času se je na novo zaposlilo v administraciji in javnem sektorju 20 tisoč ljudi, 20 tisoč! Stroški za plače so se povečali za skoraj 400 milijonov. Se pravi, ni bilo 365 milijonov evrov prihranka, ampak je bilo kakih 400 milijonov minusa. In v tem času je korpus predpisov v državi narastel za nadaljnjih 6 tisoč zakonov in vladnih uredb, za 6 tisoč. Zdam mi pa povejte, kako gre to skupaj, kako gre to

skupaj? V 7 letih – 7 let naj bi ta program potekal – naj bi razbremenili gospodarstvo in državljanke za 25 %. V tem času je pa število predpisov naraslo za 6 tisoč, število zaposlenih v administraciji in javnem sektorju za 20 tisoč in sredstva za plače za nekaj 100 milijonov. Kje pa je ta razbremenitev? Kje je ta razbremenitev? So bili nekateri koraki narejeni v pozitivno smer, kar iz naslednjih odgovorov izhaja, vendar pa v seštevku imamo neke makro številke, ki govorijo ravno obratno od tega, kar tukaj trdi Vlada.

Naslednja takšna nelogičnost v teh odgovorih je na eni strani znikanje problema, na drugi strani pa uporaba tega istega problema kot argument za to, da je neko stanje nekje takšno kot je. Tako je v tem poglavju, ki ga je očitno napisalo Ministrstvo za pravosodje, rečeno, že, že, da smo zadnji v Evropski uniji, kar se tiče števila sodnih zaostankov in tako naprej, čeprav je trend zelo pozitiven v zadnjih letih, ampak pogledjte, pri nas je pripad zadev še enkrat večji kot na Češkem, se pravi, še enkrat več zadev je pripadlo na sodiščih. Ja zakaj pa je temu tako? Ja verjetno tudi zaradi tega, ker se skuša vse regulirati, ker je polno predpisov. Več je predpisov, več je sporov. Več je sporov, večji je pripad potem na organe, ki to rešujejo.

Tako da stvari v tem odgovoru so nelogične. Jasno je, pisala so ga različna ministrstva oziroma administracije v različnih ministrstvih in tukaj so vedno problemi, ne glede na vlado. Ampak vseeno, tako vsebinsko protislovno pisati stvari pa ne more biti, nekdo mora to vendarle prebrati.

Nekje se tudi sklicujete na hitro ukrepanje, ko gre za pomembne projekte – Magna, ne? Ravno to, da je Vlada predlagala poseben zakon za lakirnico pa nekaj sto zaposlenih tam pri Mariboru, kaže na to, da imamo neko birokratsko močvirje, množico predpisov, polno ovir, zaradi katerih ta projekt ni mogel iti skozi po redni poti, pa ste predlagali interventni zakon. Če bi bilo stanje tako lepo, kot se opisuje, ne bi rabili posebnega zakona za Magno. Pa verjetno tudi ne za drugi tir, kar ste prej že drugič izglasovali. Imamo Slovenske železnice. Slovenske železnice so odgovorne za vse kilometre proge, zaradi katerih ta projekt ni mogel iti skozi po redni poti, pa ste predlagali poseben zakon za 27 kilometrov proge, kjer bo kilometer stal 50 milijonov evrov, povprečje v Evropi za kilometer elektrificirane železniške proge je pa 5 do 7 milijonov evrov. Če so še tuneli, je to krat 2 ali pa krat 3, ni pa krat 10. In je poseben zakon. Če bi bile stvari tako v redu in če bi bila miselnost Vlade tako antibirokratsko naravnana, dejansko ne bi rabili posebnega zakona niti za Magno niti za drugi tir.

Tukaj je polno nekih nelogičnosti, tudi – še vsaj kasneje v razpravah s strani vladnih poslanskih skupin – neke povsem nepotrebne obrambe. Saj tukaj ni Vlada napadena. Mi nismo s tisoč na 20 tisoč predpisov leta 1991 prišli zaradi vlade Mira Cerarja. To je pač neka dediščina tega porasta birokracije prek različnih

mandatov. Je pa res, da v tem trenutku ima ta vlada škarje in platno v rokah. Ni ta vlada kriva za vse, za stanje takšno kot je v celoti ali pa v pretežnem delu, ker je samo tri leta, je pa edina in ima samo ta vlada odgovornost, da to začne popravljati. In ne jemati tega kot napad. Tudi ti očitki o predvolilnem času so nekoliko komični, saj če gre za ukrepe, ki so potrebni ... Jaz mislim, da so potrebni. Noben normalen človek v tej državi se ne more strinjati s tem, da je normalno, da imamo na 200 prebivalcev en vladni predpis, se pravi, 20 tisoč zakonov in podzakonskih aktov. Potem bi pač pametna vlada rekla, okej, ni vse tako, kot ste napisali, ampak neke stvari so pa za spremeniti, pa jih spremenimo, hvala, da ponujate roko, bo šlo lažje čez proceduro. Tam kjer tudi ti izračuni, ki ste jih vi dali, kažejo, da stvari niso najboljše, ponekod pa to že zdrava logika pove, možno je veliko stvari spremeniti. In če je to predvolilna tema, zakaj ne pograbite? Naredite te stvari, pa bodo ljudje zadovoljni z vami. Ne opoziciji očitati, da je nekaj predlagala, kar ljudje mislijo, da je pač potrebno. In ključni razlog, zaradi katerega smo mi to predlagali, je, bom rekel, groza ki nas je zajela, ko smo videli, kakšna je statistika. Sem si nisem predstavljal dokler nismo dobili teh podatkov, da imamo toliko predpisov. Okej, da smo jih sprejeli, ja, ampak običajno je tako, da ko nek nov zakon začne veljati, vsaj jaz sem tako mislil, potem nek prejšnji ne velja več. Tukaj se je pa samo nalagalo in smo zdaj na 20 tisoč. In ta številka je v totalnem nasprotju s tem podatkom, da smo od leta 2009 zmanjšali administrativna bremena za 25 %. Tudi ni vredno komentiranja to, kar je bilo rečeno s strani Združene levice, ker oni pač živijo v nekem paralelnem svetu. Tam lahko najprej deliš pa potem ustvarjaš in tako naprej, se na to niti ne spleča odgovarjati. Ampak dejstvo je, da tako podcenjevanje nekih resnih opozoril s strani predstavnikov gospodarstva izhaja tudi iz teh razprav z vladne strani. Povejte mi, kaj, recimo, od teh 48 zahtev gospodarstva ni pametno? So zadeve, kjer bo vedno finančni minister rekel, ne da se to čez noč, bo izpad, kratkoročen izpad prihodkov in tako naprej in so stvari za razpravo. Je pa polno konkretnih predlogov, ki ne stanejo nič proračuna, kvečjemu prinesejo v proračun. In če bi jih izvedli, bi bile vse javne blagajne bogatejše, plače bi bile večje, pokojnine bi bile večje, več bi bilo tudi za solidarnost, ker bi bila večja produktivnost, ker bi bilo več delovnih mest – pri nas, ne v Avstriji. Ker bi se tudi z nižjimi davčnimi stopnjami srednjeročno, ker bi se več ustvarjalo, pobralo več. Bi bilo boljše tudi za kolege poslance iz Združene levice. Tukaj je pač veliko, veliko nelogičnosti.

Je pa tukaj še en motiv za to stanje treba omeniti v tej razpravi. Zakon birokracije, sem že prej omenil, je to začaran krog. Več birokratov, več predpisov, več predpisov, več birokratov, več birokratov, več denarja za administracijo. Več predpisov, več birokratov,

več administrativnih ovir, težje življenje za državljane in težje poslovanje za gospodarstvo. Ampak nekemu tudi izven tega kroga verjetno odgovarja, da je stanje takšno. Temu pa sociologi pravijo obvladovanje družbe. Več je predpisov, bolj so predpisi nejasni, bolj imajo navadni državljani občutek, da so neke na robu, se vseskozi bojijo, da nekaj kršijo. Pa če temu dodate še drastične kazni za minorne prometne prekrške, kar se je v zadnjih letih, bom rekel, pospešeno uvajalo, pa trditve nekaterih državnih institucij, da za njih ni rokov; za državljane so roki na sekundo, za njih pa ni rokov, ko bi morali kaj narediti ... Potem je ta simptom obvladovanja družbe prek strahu, da je nekdo stalno v nekem prekršku ali pa da se ga lahko preganja zaradi dejanskega ali pa domnevnega prekrška, vedno prisoten in so potem državljani bolj ubogljivi. To pa je nek motiv, verjetno izven tega kroga, ki danes o tem razpravlja, zaradi katerega se o tem problemu ne govori. Imamo tako imenovane osrednje nacionalne medije, ki temu problemu, ki ga čuti dva milijona državljanov in državljanov in praktično vsi gospodarski subjekti po državi, ne posveča nobene pozornosti. Te teme ni. Kamorkoli prideš, se pogovarjaš z ljudmi, gospodarstveniki sploh, je to tema, ki je nevalgična. Ampak za tako imenovane osrednje slovenske medije to ni problem. Seveda, ve se, zakaj.

Toliko zaenkrat. Zelo veseli bi bili, če bi kdo z vladne strani pojasnil metodologijo, na podlagi katere je Vlada izračunala, da so se administrativna bremena zmanjšala za 25 % od leta 2009 do lanskega leta.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Za besedo je prosil gospod Boris Koprivnikar, minister za javno upravo. Pripravila naj se gospa Anita Koleča in gospa Iva Dimic. Izvolite, gospod Koprivnikar.

BORIS KOPRIVNIKAR: Hvala, predsedujoči, za besedo.

Hvala, spoštovani poslanke in poslanci tudi za te razprave in nenazadnje to temo, ki je nekaj, s čimer se ukvarjamo vsak dan, dan za dnem zelo intenzivno in na nek način poskušamo zaustaviti to breme – to pa je breme, s katerim se deloma strinjam – pretirane birokratizacije te države, ki smo ga podedovali. In zato bom z velikim veseljem odgovoril na nekaj vprašanj oziroma nekaj pomislekov, ker ne bi rad, da ta razprava s strani predlagatelja izzveni na način, kot da se ne zavedamo tega problema in na tem nič ne delamo, ampak je to nekaj, kar smo veseli podpore, veseli teh predlogov in jih bomo tudi z veseljem, kot smo se že odzvali, se še naprej odzivali.

Prvič, kar se tiče zaposlenosti, spoštovani poslanec Janša; 20 tisoč novih zaposlenih v celotnem javnem sektorju, ob tem se je pa delež zaposlenih v zadnjih šestih letih v ožji državni upravi, se pravi ministrstva in organi

v sestavi, beri birokrati, zmanjšal za 4 tisoč, za plače na tem delu za 8 % in to je zelo jasno tudi razvidno iz javnih statistik. Je pa res, da se je javni sektor postopno povečeval predvsem na področju šolstva in zdravstva. Iz nam znanih razlogov.

Tole metodologijo, ki ste jo izpostavili in je tudi pojasnjena v ukrepih notri ... Izmed določenih ukrepov – 146 – je bilo za 25 % zmanjšano administrativno breme, to je bilo izmerjeno s strani zunanjega izvajalca, ki je po lastni metodologiji to tudi izmeril. O tem obstaja javna publikacija, objavljena je, tudi navedena v gradivu in predlagam, da si v tej publikaciji pogledamo natančno, s katerimi ukrepi za koliko milijonov ali tisoč evrov, s kakšnimi postopki in v kakšnem obsegu so bili ti ukrepi realizirani, ker je čisto vsak posebej razložen, izračunan in tudi v tej publikaciji odprave administrativnih bremen predstavljen. In nikjer ne piše, da smo za 25 % zmanjšali administrativna bremena v Republiki Sloveniji, ampak od identificiranih administrativnih bremen, od ugotovljenih. Ta metodologija se je izkazala kot dobra, zato jo tudi krepimo še naprej in intenzivno nadaljujemo s čisto konkretnimi projekti in ukrepi. Prvič v tem mandatu smo uvedli tako imenovano enotno zbirko ukrepov za izboljšanje poslovnega okolja, projekt »STOP birokraciji!«, in to zato da smo različne vire predlogov, različne vire, kjer se od zbornic, posameznikov, državljanov, nenazadnje političnih strank predlogi zbirajo na različnih mestih, smo to uredili, da je to vse na enem mestu, da se to evidentira, da se tudi točno za ukrep, za katerega je ocenjeno, da ga je možno in smiselno realizirati, določi izvajalca – pristojno ministrstvo in se tudi spremlja, kako ta ukrep dejansko poteka in kako je uspešna njegova realizacija. In nenazadnje, vse to je dostopno prek interneta, objavljeno, tako da lahko tako poslanci in novinarji kot državljani spremljajo, koliko in kje je katero ministrstvo uspešno v odpravljanju administrativnih ovir, ker stalno pa žal nastajajo tudi nove. In nenazadnje, tudi v tem predlogu 77 ukrepov, ki ste jih kot predlagatelj navedli, je cela vrsta ukrepov, ki zahtevajo dodatno administrativno urejanje določenih področij in bodo avtomatično predlagali dodatno administrativno breme. Včasih je to smiselno, včasih pa tudi ne. Vendar ravno zato uvajamo konkretne ukrepe, da bi se čim bolj izognili tem dodatnim bremenom. Zahteve slovenske obrti, zahteve Gospodarske zbornice Slovenije, digitalne agende, agende malega gospodarstva so zahteve, ki so vključene v to zbirko ukrepov. 319 jih je trenutno v celotni bazi evidentiranih in 185 zaključenih. Nadaljujemo, stalno pridobivamo nove ukrepe in stalno spremljamo tudi realizacijo obstoječih. Zaenkrat smo na 58 % realiziranih ukrepov od tistih, ki smo jih evidentirali za odpravo.

Pomagamo si tudi z mednarodnim znanjem, z OECD, s katerim smo naredili intenzivno analizo dejanske ureditve zakonodaje. In zelo po domače povedano

želimo postopno, postopno, ker to seveda ne gre čez noč in je vezano tudi na to, kar je večkrat rečeno in meni kot ministru za javno upravo rečejo, da bi bilo treba spremeniti miselnost v javni upravi. Ja če kdo ve, kako se to naredi z enim ukrepom, potem naj zavzame moje mesto. Z največjim veseljem odidem. Ampak s celo serijo ukrepov izobraževanja, transparentnosti, objavljanja, konkretnega spremljanja mi dosegamo to, da se postopno začnemo spreminjati miselnost – spoštovanje rokov in realizacija teh ukrepov –, z OECD pa snujemo projekt, v katerem je treba tudi postopno zakonodajo iz tako imenovane procesne, kjer je napisan postopek, preoblikovati v ciljno, kjer se ve, kakšen cilj moramo doseči in kdo je odgovoren za doseg tega cilja. In ko pridemo do odgovornosti, se spet zaletimo v problem, da vsi govorimo o tem, da bi morala biti državna birokracija bolj učinkovita, ko pa nekemu naložimo odgovornost, pa nihče te odgovornosti dejansko noče prevzeti niti nihče ne zaupa. Če rečemo podjetniku, birokrat bo odločil o tem, ali ti to pripada ali ne, potem podjetnik pravi, ne, zahtevam predpis, ki bo točno določil, kdaj mi to pripada in kdaj ne, ker uradniku ne zaupam. In tako se vrtimo v začaranem krogu, ki ga postopno poskušamo prebiti s celo vrsto ukrepov, merjenj, izobraževanj, da bi se dejansko izvili iz tega primeža birokratizacije in mislim, da smo na nekaterih področjih kar uspešni.

Recimo, s Centrom nevladnih organizacij smo izvedli intenzivno usposabljanje za 120 ključnih javnih uslužbencev, ki pišejo zakonodajo. Bistveno se je spremenilo področje zgodnjega vključevanja deležnikov v pripravo zakonodaje, kar pomeni, da se posvetujemo z gospodarskimi zbornicami, civilnimi društvi in ostalimi takrat, ko se zakonodaja dejansko tudi pripravlja. Zelo se je nadgradil projekt enotne poslovne točke za podjetnike oziroma Vse na enem mestu ali tako imenovani e-VEM, kjer je že avtomatiziranih na novo 38 konkretnih postopkov, ki jih lahko podjetniki izvajajo popolnoma avtomatsko, in dodajamo vedno nove. Ravno trenutno so v pripravi novi postopki, da se avtomatsko oddajajo vpisi v obvezna socialna zavarovanja, da se bo lahko še avtomatsko oddalo nadomestila za plače zaradi bolniških in pa povračila nadomestil plače in tukaj z veseljem ugotovim, da se je število teh avtomatiziranih postopkov od leta 2014, ko sem prevzel ministrstvo, z 260 tisoč dvignilo na lani konec leta milijon 200 tisoč avtomatiziranih postopkov. To je popolna debirokratizacija oziroma odprava administrativne ovire, ker se računalniki med sabo pogovorijo to, za kar smo prej izpolnjevali neke konkretne obrazce. S tem modelom nadaljujemo še naprej. Naj pa omenim še to, da je od letošnjega leta obvezen tako imenovani MSP test, kar pomeni, da vsak nov zakon, ki se piše, mora iti skozi sito, ki ga vodi Ministrstvo za gospodarstvo, ki izračuna, kakšna

je potencialna obremenitev tega predpisa na gospodarstvo in na posameznika, ki ga bo moral izvajati, tako da ne prihajamo do predpisov, kjer predlagatelj enostavno ugotovi, da nima finančnih posledic. Praktično vsak predpis ima posledice in s to novo metodologijo je treba te posledice tudi dokazati. Naj pa ob tem povem tudi, da smo izvedli funkcijsko analizo, kjer smo izmerili in primerjali učinkovitost državnih organov med sabo – eden od ukrepov, ki nas sili k večji racionalnosti; da imamo novo medresorsko delovno skupino, ki se ukvarja z notranjo učinkovitostjo ministrstev in organov v sestavi; da se tudi skladno z navedbo pobudnika te seje, ki naj poveča sodelovanje med državno upravo in zasebnim sektorjem, s triletnim projektom že skozi partnerstvo za spremembo ukvarjamo s sodelovanjem med državno upravo in zasebnim sektorjem; da uvajamo kompetenčni model; da imamo novo kompletno prenovno Upravne akademije, ki je zadolžena za izobraževanje uslužbencev v javnem sektorju. To pa so vse tisti ukrepi, ki pripeljejo do tega, da se bo spremenila miselnost v javnem sektorju, vendar ne sama od sebe, ampak z vztrajnim delom, s serijo ukrepov, z veliko mero transparentnosti in z veliko mero načrtnega dela.

Naštel sem vam samo nekaj teh ukrepov in naj zaključim še s predlogom plač, ki so bile večkrat omenjene. Zakon o sistemu plač v javnem sektorju in Zakon o javnih uslužbencih že od februarja lanskega leta po številnih intervencijah še vedno čakata na usklajevanje s sindikati, ki morajo na to zakonodajo dati glede na dosedanjo ureditev tudi soglasje, in še naprej bomo vztrajali, da bo tudi v javnem sektorju večje merilo za nagrajevanje učinkovitost in rezultati dela, ne pa senioritetno načelo, kar pomeni, koliko časa si v javnem sektorju. In točno v to smer ta dva predloga zakonov gresta in pa v smer, da je fleksibilnost javnega uslužbenca večja. To pomeni, da ga lahko uporabimo v tistem delu javnega sektorja, kjer je trenutno večje povpraševanje po delavcih. In to menimo, da so zelo koristne in nujne rešitve, za katere upamo, da bomo kmalu našli konsenz sindikatov in seveda kasneje tudi soglasje vas, poslancev v Državnem zboru. Toliko za začetek. Hvala.

PODPRESEDNIK MATJAŽ NEMEC: Preden dobijo besedo še poslanke in poslanci, dajem besedo najprej gospodu Darku Staretu, državnemu sekretarju na Ministrstvu za pravosodje.

Izvolite.

DARKO STARE: Hvala, gospod predsedujoči. Pozdravljeni, poslanke in poslanci!

Jaz bi rad v zvezi s posebej izpostavljenim citatom poslanca Janše v imenu predlagateljev pojasnil nekaj podatkov oziroma navedb.

Dejstvo je, da je v tem političnem diskurzu, ki zaznamuje Državni zbor, vendarle

vsebinska razlika, ali gre za neko pregovarjanje ali gre za neko prepričevanje na podlagi argumentov, substanciranih, utemeljenih strokovnih podatkov. Oboje je seveda legitimno, razlika je samo v tem, da pri političnem pregovarjanju po navadi argumenti temeljijo na demagogiji, nepopolnih podatkih, netočnih ali celo zavajanju. Ne želim reči, da je namen predlagatelja tokrat neko demagoško ali pa slabonomerno predlaganje priporočil, je pa nedvomno dejstvo, da podatki, s katerimi se utemeljujejo priporočila, niso popolni oziroma so mestoma netočni. Govorim za področje pravosodja, ker kot veste, se pač odziv Vlade nanaša na vsa resorna področja.

Za kaj gre? Recimo, predlagatelj je povedal, da imamo v Sloveniji na 200 državljanov oziroma volivcev cirka ne vem koliko zakonov, ker imamo skupaj tisoč zakonov in pa 18 tisoč podzakonskih aktov. Na hitro sem pogledal samo uradne spletne strani nekaj držav Evropske unije in vam lahko povem, recimo v Veliki Britaniji imajo 4 tisoč 266 splošnih zakonov – govorim zdaj samo o zakonih, ne o podzakonskih aktih –, mi jih imamo 894, kot ste povedali, Avstrija jih ima 2 tisoč 230, Nemčija jih ima 6 tisoč 451, na zvezni ravni nekaj čez tisoč, da ne govorim o podzakonskih aktih, ki se gibljejo med 17 do 22 tisoč. Velik razlog oziroma odločilen razlog za tako veliko število podzakonskih predpisov in tudi sicer predpisov v vseh državah Evropske unije je pač skupni evropski prostor na različnih področjih, da ne bom šel zdaj v detajle, in s tem smo zaznamovani vsi skupaj.

Ni dvoma o tem, da če grem iz namena predlagatelja oziroma vašega priporočila, čeprav je nekonkretiziran, tako kot je tudi mislim da eden od razpravljavcev že omenil; cilji, ki jih zasledujete s priporočili, so dobri, se ni težko podpisati, se vsi strinjamo, vsi želimo, da bi bilo pravosodje in pa postopanje učinkovitejše, hitrejše, da bi imeli boljše plače, da bi bilo več zaposlitev. Ampak ključna razlika, in tudi tu se začne politični diskurz v konfliktnem smislu, je izbira ukrepov in poti do teh ciljev. In tukaj so velike razlike med opozicijo in pozicijo. Tukaj se ne strinjamo, kar je legitimno, ampak teh ukrepov ni, zato se argumentirano ne da razpravljati, vsaj na našem področju, in potem izpade pregovarjanje. To je bil moj v bistvu substrat za tisto uvodno tezo, da gre pravzaprav za nepopolne in lahko zavajajoče podatke. Verjamem pa, da so bili dobronamerni. Tudi v delu, ki se nanaša na pravosodje, v nobenem delu teksta – če pa sem to spregledal, se opravičujem, sem pa prepričan, da nisem – nismo navedli, da se tega ne da narediti, kot ste po mojem mnenju, vsaj kar se tiče uradnikov in javnih uslužbencev na Ministrstvu za pravosodje, zelo, bi rekel, kritično ali celo žaljivo povedali, da oni pač vodijo te zgodbe in upravljajo politiko in tako naprej. Pri nas uradniki delajo zelo kakovostno, kvalitetno. Spoštujemo tudi drugačna mnenja, ker, a veste, uradniki, ki

ga nekem področju delajo dalj časa ali pa več vlad, imajo neka strokovna prepričanja, ki so jih uveljavljali tudi v prejšnjem obdobju in je logično, da zagovarjajo s svojimi argumenti svoje rešitve, vendar nobeden nasprotnih argumentov ne zavrača iz nekih političnih ali pa nerazumnih razlogov, ampak jih tudi sprejemajo. To je pa seveda odvisno potem od politične ravni, kako kompetentni so vodje na najvišji ravni, torej funkcionarji, da uveljavljajo določene politike in morda tudi spremembe politik in pa konceptov ureditve posameznega področja. Skratka, ta trditev, da je izgovor, da se to zaradi nekega zakona ne da, ni primer na področju pravosodja.

Kar se tiče trendov glede dveh priporočil, ki se nanašata na hitrejšo pravico oziroma učinkovitejše delo sodstva in odpravo zaostankov, se mi zdi navedba predlagatelja pomanjkljiva preprosto zato, ker navaja podatke do leta 2014 oziroma 2015. Dejstvo je, da so vlade tudi pred vlado gospoda Mira Cerarja kar aktivno se lotile problema velikih zaostankov v sodstvu. Zelo pomemben ukrep bi bil prav v času vlade gospoda Janše, ko je Ministrstvo za pravosodje pripravilo sistemski ukrep zakona za reševanje sodnih zadev v razumnih rokih, bila je pa še potem tudi kasneje cela kopica organizacijskih, pa tudi institucionalnih ukrepov. Vendar v obdobju po letu 2013 ... Bom zdaj navedel podatke o hitrosti odprave zaostankov, to je pa obdobje vlade Mira Cerarja in gre za podatke, ki so vsaj načeloma verjetno bolj objektivni in manj pristranski, ker gre za uradne podatke iz leta 2017 Evropske komisije. In kaj pravijo ti podatki? Da je v bistvu izrazit napredek v obdobju; če primerjamo leto 2013, smo imeli za reševanje civilnih in gospodarskih pravnih zadev 420 dni v povprečju v Sloveniji po oceni Evropske komisije, v letu 2016 pa se je ta čas prepolovil in znaša 230 dni. Se pravi, gre za pomemben napredek, ki je posledica tudi predhodnih ukrepov, vendar tudi mnogih pomembnih ukrepov devetih oziroma dvanajstih zakonov te vlade iz leta 2015, pa cele kopice ne samo sistemskih ukrepov v obliki zakonov ampak tudi organizacijskih rešitev, ki so bile v bistvu uveljavljene v zadnjih dveh letih in pol. Trenutno je pa v Državnem zboru 8 zakonov s področja pravosodja, jutri recimo bomo dva imeli na odboru, ki pomembno po našem prepričanju oziroma mnenju Vlade bodo tudi prispevali k postopnemu pospeševanju in pa hitrosti reševanja zadev v sodnih postopkih. Recimo čas reševanja upravnih zadev: leta 2013 okoli 250 dni, leta 2016 150 dni. Mislim, da je zavirljiv, pomemben napredek in je rezultat naporov tako izvršilne veje oblasti kot vas poslancev, ki ste v tem času sprejemali zakone, in pa seveda tistih, ki te zakone izvajajo, v tem primeru torej sodne veje oblasti. Z vidika reševanja problema plačilne nesposobnosti oziroma insolvenčnih postopkov; tukaj kot vidite uraden podatek Evropske komisije, mi smo ga nedavno objavili tudi na spletni strani, smo na 7. mestu med članicami državami Evropske unije.

Na področju preventivnega prestrukturiranja smo pa pravzaprav skoraj zgled, ker so relativno hitri postopki in je povprečje v Evropski uniji 2 leti, pri nas je pa 9 mesecev. To ne pomeni, da ne moremo biti boljši in mi se tega zavedamo. Zaradi tega je, kot sem že omenil, tudi na vaših mizah ta trenutek že novih 8 dodatnih zakonov, ki pomembno lahko prispevajo k temu, da bomo še boljši. In iz tega razloga se mi zdi, da je, ne vem, predlagatelj preprosto spregledal vse te ključne podatke in v svojem gradivu navaja samo podatke statistične iz leta 2014 oziroma 2015, ne pa v celoti. Ker nedvomno trend je dober, ni pa dvoma, da smo lahko še boljši in k temu smo se zavezali, ker ne poznam nobenega uradnika, funkcionarja, še manj pa poslanca v tem Državnem zboru v teh dveh letih, odkar imam to izkušnjo, da bi bil proti temu, da bi bili vsi skupaj boljši pa da bi bila blaginja v tej državi na višji ravni na vseh področjih. Tako da iz tega razloga se mi zdi pomembno, da bi se pogovarjali o ukrepih do teh ciljev, s katerimi se vsi verjetno strinjamo. Ukrepi pa, kot smo rekli, so lahko različni, ker vidimo različne poti do istega cilja. Kateri je optimalen, kateri je najbolj primeren, je pa potem stvari izbire in pa dobre argumentacije, ne pa pregovarjanja pa teh pomanjkljivih, nepopolnih ali pa mestoma tudi netočnih podatkov.

Jaz bom z veseljem v nadaljevanju še karkoli konkretnega povedal. Glede ukrepov, ki jih tukaj pravzaprav nekaj je, ni jih pa veliko glede na število ciljev, ki jih je zelo veliko, bi tudi opozoril, da smo mi na spletni strani Ministrstva za pravosodje, kar zadeva pravosodno področje, nanizali celo kopico ukrepov, kako hitreje do pravice, in to zajema praktično vse pravosodne organe vključno s kvazisodnimi organi. In veliko število teh ukrepov je bilo že realiziranih, kot sem rekel, v obliki zakonov, sprejetih že v tem Državnem zboru na institucionalni ravni ali pa organizacijski oziroma operativni, cirka 12 jih pa še prihaja, 8 jih je pa že tukaj notri. Seveda veste, da je pri pripravi zakonov dostikrat zelo veliko legitimno konfliktnih situacij, ker so interesne skupine zelo različne, imajo različne interese in je to težko usklajevati. Zato ti procesi malo dlje časa trajajo. Ampak vendarle, v tej smeri gremo in da na nek način smo uspešni, kažejo ti rezultati, ki jih tudi drugi vidijo in jih opazijo. Sami jih ne želimo tako videti. Sploh ne v tem primeru opozicija. Vsekakor pa mislim, da to ni razlog, da mi s tem ne bi nadaljevali in se skupaj trudili za najboljše rešitve. Jaz sem že večkrat povedal, kar se tiče pravosodja: če je dober predlog, ne glede na to kdo ga predlaga, ker v naših procesih, to poznate, strokovnega usklajevanja tudi Obrtna zbornica, podjetniška, Gospodarska zbornica, skratka posamezna združenja so vključena in v največji možni meri v okviru tistih legitimnih interesov in pa ciljev mi pač zasledujemo javni interes, ki ga izražajo posamezni zakoni, ti partikularni interesi so pa pač upoštevani v največji možni meri, vendar podrejeno temu javnemu, kot ga vidi Vlada in

potem predloge sprejema. Tako da kot rečeno, če bodo kakšni konkretni ukrepi, predlogi, absolutno je to dobrodošlo, ampak zaenkrat tega ni in potem tudi je težko argumentirano razpravljati. Sem pa opozoril namenoma, ker vem, da je vaš namen dober, ker imamo vsi skupaj dober namen, da so ti podatki pomanjkljivi oziroma zelo nekritično spustijo dosežke, rezultate in trende, ki so lastni in značilni za tudi pravosodno področje v zadnjih treh letih. Hvala lepa.

PODPREDSIEDNIK MATJAŽ NEMEC: Besedo ima predstavnik predlagatelja gospod Janez Janša.

Izvolite.

JANEZ (IVAN) JANŠA (PS SDS): Hvala lepa še enkrat za besedo.

Niti se ne bi oglašal, če ne bi predgovornik izjavil, da bomo v kratkem dobili ali da smo že dobili 8 novih predpisov, ki jih predlagajo za to, da bomo te probleme rešili. Bog nas varji pač takšnega reševanja problemov! Jaz bi bil zelo vesel, če bi nekdo tukaj rekel, da bo predlagal, da se pet, šest predpisov ukine pa da se namesto tega z enim predpisom enostavno stvari reši. Ampak žal v zadnjem času od tega dela Vlade nismo ravno deležni takih pristopov. Mnogi grede v nasprotno stran. Zadnje tako darilo Ministrstva za pravosodje slovenskim državljanom je nek butast predpis, ki je bil pred kratkim sprejet tukaj, tako da mora vsak Francelj ali pa Micka, ki zdaj odpira žiro račun, podpisovati izjavo, da ni predsednik države ali pa poslanec Državnega zbora. To je tako velik prispevek k debirokratizaciji, da se vsi smejejo.

Kar se tiče statistike; jaz ne vem, če isto berem, ampak jaz tukaj berem vaše gradivo, da imate podatke glede števila drugih nerešenih civilnih, gospodarskih in upravnih zadev in zdaj Slovenija je tukaj skupaj s Portugalsko na zadnjem mestu oziroma na prvem mestu po številu nerešenih zadev – leta 2015 v vašem grafu. Kakšni so trendi ne vem, ljudje jih v glavnem ne opazijo. Ta tema je zelo pereča, v veliko okoljih se o tem pogovarjamo, ljudje tega ne opazijo, pa tudi statistika včasih marsikaj skrrije, pa ni ... Tudi ta, ki ste jo vi navedli, je slaba, no. Ali so trendi boljši ali niso, ne vem. Tu zraven v sosednji ulici, mislim da je Cankarjeva, sem pred dnevi srečal gospo, ki mi je rekla, poglejte tole, tale lokal ... mislim, da piše gor Tkanina ... veste, to je bilo naše, so nam vzeli, zdaj pa že 26 let čakamo v sodnih postopkih denacionalizacije, da bomo to dobili nazaj in smo za odvetnike že več zapravili, kot pa je lokal vreden. 26 let! Verjamem pa, da so na drugi strani primeri, ko se nekaj zgodi marca, sodišče pa pohiti celo med sodnimi počitnicami, da zadevo razreši, ker je to nekemu v interesu. V statistiki je potem to 13 let povprečje, ne?

Dobro, polno teh primerov je, da ne navajam primera Šilih, kjer so tudi iskali pravico

ne vem koliko časa, da je končno potem prišlo lani do poravnave. Statistika se včasih popravi tudi tako, da se nekaj sto ali pa tisoč oporok nekam založi pa se potem reče, da ni treba, da bi kdo za to odgovarjal in nihče ni odgovarjal in tako naprej in tako naprej. Da ne govorimo o tisočih evrov, ki jih morajo slovenski davkoplachevalci zaradi teh zamud pri sojenju tistim, ki terjajo potem pravico na Evropskem sodišču za človekove pravice. Tako da to je ... To je dejstvo pač. Ko tega ne bo več, bodo tudi državljani opazili te premike. Dokler bo pa to zgolj statistična operacija, pa tega ne opazimo.

Kar se pa pripada zadev tiče. Glejte, če sem bil prej nenatančen, bom citiral. Tu piše: »Čeprav Slovenija na tem področju še vedno sodi med države z največjim pripadom zadev – Slovenija leta 2015 38 zadev na sto prebivalcev, na primer Češka leta 2015 10 zadev na sto prebivalcev –, pa se je v Sloveniji od leta 2010 število nerešenih zadev prepolovilo.« 38 zadev na sto prebivalcev pripada je ogromna stvar. To boste težko pripisali nekemu kverulantskemu značaju naroda ali pa prebivalstva, to je nemogoče. Zapleteni, nejasni, predvsem pa veliko število predpisov, ki so si včasih tudi v nasprotju, so mnogokrat razlog za to, da je tak pripad. Če bi bili predpisi jasni, če bi se natančno vedelo, za kaj gre, potem tega ne bi bilo. Ta številka je neverjetna. 38 od sto državljanov in državljanov povprečno ima nek spor. Nenormalno stanje, nenormalno stanje.

Seveda vse to kar govorimo ne pomeni, da vsi v državni upravi ali pa administraciji delajo slabo, da ni bilo nobenega napredka. Nekatere stvari so tudi v tem vladnem odgovoru dobro pojasnjene in stvari nedvomno držijo. Imamo upravne enote v tej državi, kjer so stvari zgledno urejene; tudi tujci, ki pridejo tja, pravijo, pri nas temu ni tako, je bistveno slabše administriranje. So pa seveda okolja, kjer mislijo, da je vse rešeno s tem, da se nek obrazec zdaj izpolni na računalniku namesto na papirju. To da se neko administriranje izvaja elektronsko, še ne pomeni, da je za ljudi bolj enostavno. Tudi elektronski obrazci so nekateri izjemno komplicirani. Tudi ta zahteva, da se iste podatke na teh obrazcih pošilja vsako leto, čeprav se ni nič spremenilo, obstaja in da je seveda zraven treba tudi ponovno plačati takso in tako naprej, in tako naprej. Da moraš izpolnjevati podatke, ki jih ima vsaka upravna enota, vsi poznajo tvoj EMŠO, vsi poznajo tvoj naslov, to je vse v računalniku. Polno tega je, kar je pač še možno popraviti in me veseli, da je minister za javno upravo to nekako zapopadel v tem odgovoru.

Ključno pa je to, da se zavedate, da tukaj opaznih premikov ne bo, dokler tega ne bodo tega opazili ljudje, dokler bomo predstavljali samo statistiko. Okej, lahko greste na televizijo pa to kažete, ampak to ima zelo kratek učinek.

PODPREDSIEDNIK MATJAŽ NEMEC: Državni sekretar gospod Darko Stare želi odgovoriti.

Izvolite.

DARKO STARE: Jaz bi se samo dopolnil v kontekstu teh tudi v vašem dodatnem izvajanju omenjenih osmih zakonov, ki so v obravnavi v parlamentu. To ne gre za nove zakone, ampak gre za popravke obstoječih ureditev ravno s tem namenom, da bojo postopki hitrejši, enostavnejši, učinkovitejši. Torej ne gre za nove zakone.

Kar zadeva pa te posamezne rešitve pa, kot rečeno, to je lahko politična razprava, stvar argumentacije, katera pot, kateri ukrep, kateri način je boljši do teh skupnih ciljev, ki jih imamo vsi pred sabo, da bi bila družba bolj učinkovita, da bi bilo blagostanje višje. To je potem stvar vsebine in prepričevanja. Mi smo prepričani, da je ta pot dobra, da so ti ukrepi pravi, rezultati in trendi to kažejo.

Statistika ni odločilna, je eden izmed indikatorjev. In tako kot ste jo vi uporabili v svojem gradivu, sem jo jaz samo pokomentiral, ker se mi zdi odločilno, ker smo danes že leta 2017, da razpolagamo z aktualnimi, ažurnimi podatki, ker so pač na razpolago. Se pa strinjam z vami, da lahko zgolj statistični podatek spravi vsakega – ne samo uporabnika, tudi tega, ki to posluša – v zmoto, ker gre pač za neka statistična povprečja in imamo ljudi v državi, ki nimajo nobenega sodnega spora. Imamo pa ljudi, ki jih imajo po 50 in sto. In potem statistično seveda količnik na dva milijona prebivalcev pride tak, kot pride.

Dejstvo je tudi to, da v primerjavi, ki ste jo omenjali mislim da uvodoma – te države Višegradske skupine –, da gre za različne kulture, za različne vrednote v posameznih družbah. Jaz se spomnim še iz začetka študija prava, ko je bilo večkrat poudarjeno in to sem tudi potem videl sam iz javno dostopnih podatkov, kako se odraža kultura in vrednote posamezne skupnosti v pravosodju. Recimo zelo tipično je bilo področje, ne vem, osebnostnih pravic na anglosaksonskem področju, kjer je nek vrednostni sistem, kjer prevladujejo spori. V družbah kot smo mi, kjer je vrednota, ne vem, nepremičnina, stanovanje, družina in tako naprej, je pa ogromno teh pravnih postopkov zaradi posestnih, neposestnih sporov, ker je to ljudem vrednota. In to ni sedaj kaj je bolje kaj ne, ampak to je pač neko stanje, neka kultura, ki potem tudi seveda ljudi navaja k temu, da rešujejo probleme tudi po sodni poti, če jih drugače ne moremo. Vse stvari niso enostavno primerljive. In kot rečeno, pomembno je, da gremo naprej po tej poti. Začele so jo vse vlade po osamosvojitvi in mislim, da je edino kar bi lahko skupaj ugotovili, da bi stvari bile lahko bistveno hitrejše. Žal niso, ampak to je pač zaveza za nas trenutno, ki imamo obveznost in dolžnost v izvršilni veji oblasti, da s temi ukrepi poskušamo te trende pospešiti, ojačati in verjamem, da bo to vsak naslednji, ki bo imel to odgovornost, tudi delal. Mi smo prepričani, da je ta pot dobra in v bistvu

na nek način gradualno, postopno, brez bistvenih pretresov izboljšuje stanje. Hvala lepa.

PODPREDESNIK MATJAŽ NEMEC: Besedo ima gospa Anita Koleča, pripravi naj se gospa Iva Dimic in mag. Branko Grims.

Izvolite.

ANITA KOLEŠA (PS SMC): Hvala lepa, gospod podpredsednik za besedo. Spoštovani predstavniki Vlade. Cenjeni kolege in kolegi! Zahteva za sklic izredne seje vedno zbudi neko pozornost zaradi vtisa o pomembnih vsebinah in seveda tudi o nujnosti obravnave.

No, mi pa imamo danes na dnevnem redu problematiko administrativnih bremen in konstantnega poslabševanja poslovnega okolja v Sloveniji, kot so zapisali predlagatelji. O pomembnosti vsebin lahko seveda razpravljamo, nikakor pa niso po moji oceni urgentne. Še več; skozi ves mandat so teme, ki so danes v obravnavi kot ena točka dnevnega reda, obravnavane bile in so še vedno zelo temeljito. Zato ne čudi tudi zelo vsebinski in tudi temeljit odziv Vlade našim predlagateljem, ki so hoteli prav od njih oziroma od predstavnikov tako ministrstev dobiti odgovore na njihova tako imenovana priporočila. Ker so te odgovore pravzaprav dobili, so sedaj same zahteve, da se Vlada opredeli do teh priporočil, seveda brez pomena. Je pa tukaj seveda priložnost za veliko vsebine in nekaj smo je že slišali. Posebej sem še vesela teh odzivov obeh predstavnikov tako Ministrstva za pravosodje kot tudi Ministrstva za javno upravo.

Je pa res, da že v neki maniri Slovenske demokratske stranke imamo na dnevnem redu tako imenovane zastrašujoče probleme te države, ki pač dušijo državljane, dušijo kmete, podjetnike. Z nekaterimi glavnimi poudarki, kot so: neverjetno število predpisov, nizanje primerjav med državami, navajanje posamičnih primerov državljanov, ki se soočijo z neko administrativno oziroma birokratsko oviro. Pri tem pa ni tako nepomembno, da dejansko govorimo – tako opozicija kot koalicija – o istih vprašanih, kot je bilo ravnokar povedano s strani državnega sekretarja, vendar na različne načine.

Tudi sama, recimo, če govorimo o teh problemih v pravosodju, ne čutim kakšnega posebnega napredka v pravosodju, ampak zato ker pač še nikoli nisem bila v nobenem sodnem postopku in mi te stvari pač osebno niso toliko pomembne.

No, če se pa najprej dotaknem števila sprejetih predpisov. Podatek sam po sebi seveda ne govori o nekem hudem birokratskem odnosu države do državljanov, še posebej če govorimo o številu predpisov na število prebivalcev. Vemo, koliko prebivalcev ima naša Slovenija. In tudi to je zelo res, da ko smo vstopili v Evropsko unijo, smo vstopili v nek skupni evropski prostor, tudi pravni prostor, in premnoge težave posameznikov izhajajo tudi iz

tega obdobja, ko se je zelo na veliko začelo sprejemati nove zakone, nove predpise. Če smo čisto odkriti – po tem, kar smo dobili od predlagatelja podatkov, se vidi, da smo jih sprejeli največ v času od leta 2004 do 2008, zato je na nek način škoda, da so predlagatelji postali tako kritični do obsega sprejete zakonodaje šele v tem mandatu, čeprav smo v tem sklicu Državnega zbora sprejeli manj kot tretjino števila zakonov v tistem, bom rekla, kritičnem obdobju Državnega zbora, kar zadeva sprejemanje predpisov. Seveda da o podzakonskih aktih sploh ne govorim. Če bi ta vlada želela ujeti tempo števila sprejetih podzakonskih aktov v času vladanja Slovenske demokratske stranke, potem bi jih morala do konca mandata sprejeti še tisoč 450. No, da pa predlagatelj nekaj razlaga, ukrepal pa bi malo drugače ali pa nasprotno, pa bom zopet dala primer tiste nesrečne položnice, ker je bila zopet omenjena tukaj kot nek primer birokratske ovire; to je položnica za avtorske dajatve. Predlagatelj poudarja prenormiranost, hkrati pa predlaga, da z zakonom predpišemo enotno položnico. Mislim, ta enotna položnica je izrazito birokratski ukrep, ki bi lahko v celoti ustavil plačila, ki so bila sprejeta v okviru nekega dogovora, recimo, med kolektivno organizacijo in uporabnikom. In mislim, da je takšno razlaganje ljudem, razlaganje državljanom resnično manipulativno. Tako v gradivu kot tudi v razpravah je veliko besed namenjeno javni upravi, tudi njeni učinkovitosti, številu zaposlenih, ki jih seveda po mnenju opozicije – no, tu seveda ne mislim na Združeno levico –, ki jih je pač daleč preveč. Na pristojnem odboru sem opozorila na eno zanimivo raziskavo oziroma na eno razpravo, ki jo je povzel v časopisu Finance profesor Marko Pahor z Ekonomske fakultete. Zelo je povedna, zato jo ponavljam tudi tukaj na tej razpravi, in sicer to glavno ugotovitev samega prispevka. Ta pa je, da je slovenski javni sektor v resnici povsem normalne velikosti in strukture za čas in prostor, v katerem živimo. Ali povedano drugače, da od države dobimo toliko, kolikor zanjo damo. Tu ne govorimo o nekem povprečju Slovenije, ampak tu govorimo prav o tem, kar je ta rdeča nit raziskave – torej, da imamo popolnoma normalen javni sektor. Seveda pa se ob tem tudi sama ne morem izogniti neke razprave o tako imenovanih dobrih in pridnih uradnikih, pa o slabih in lenih. Vsa zakonodaja, ki je povečala administrativna bremena in proizvedla slabe in, recimo temu, lene uradnike, je nastajala 25 let. In ne le zakonodajo, tudi odnos do javnih služb in uradnikov smo v tem 25-letnem obdobju kreirali predvsem politiki, ali so jo kreirali politiki. Postavljali so jim nove ovire, da bi lahko uradovali, tako kot danes v opoziciji radi rečete, po zdravi kmečki pameti. Seveda je še verjetno prostor tudi na zakonodajnem polju, vendar pa menim, da ga je bistveno več v sprejemanju nekih drugačnih vrednot, ki temeljijo predvsem na dogovoru, na spoštovanju in pa predvsem na sprejemanju odgovornosti.

Vse se preprosto ne da ukazati, predpisati, ali pa celo kaznovati z nekim pribijanjem na pranger. Izpostavila bom en sam primer. Tudi vi imate v priporočilih zahtevo po zmanjšanju števila potrebnih dovoljenj ob organizaciji javnih prirediteljev. Ob nekem zelo izpostavljenem primeru v mojem kraju sem skupaj z organizatorji prireditve organizirala okroglo mizo, na kateri so sodelovali tako predstavniki države, upravne enote, občine in seveda tudi organizatorji. Vsi smo se spraševali, ali se je v zadnjem času resnično tako povečalo število potrebnih dovoljenj, potrebnih zahtev ali pa so morda ta zahtevana dovoljenja postala tako zelo zahtevna, da so celo organizatorji izgubili potrpljenje. Sploh ne. Tisto kar je bilo na prvi pogled administrativna ovira, se je s pojasnilom podrla kot ovira, pa za to ni bilo treba nobenih sprememb, samo vsi – organizatorji in uradniki – se morajo zavedati svojih dolžnosti in svoje odgovornosti.

Danes, ko praktično vsi podatki, vse ankete, mnenja gospodarstvenikov, OECD, bonitetnih hiš kažejo na to, da se izrazito izboljšuje poslovno okolje v Sloveniji, predlagatelj nujne seje napiše: »Konstantno poslabševanje poslovnega okolja.« Jaz mislim, da tej trditvi drugače kot neka evidentna laž ne moremo reči. Vlada oziroma pristojna ministrstva vam praktično na vsako trditev argumentirano odgovarjajo. Z vsemi navedbami, vsebinami smo se v Državnem zboru, kot rečeno, že večkrat srečevali in soočili argumente. Soočamo jih tudi danes.

Vsekakor ne drži, da gre zgolj za zavračanje predlogov. Še zdaleč ne. Realnost družbenoekonomskega položaja v Sloveniji, gospodarska rast, zaposlenost, porast tujih investicij, rast BDP pa je, spoštovane kolegice in kolegi, dejstvo, ki daje prav Vladi in ljudem, ki so zaupali tej koaliciji. Se pa sama zelo strinjam, da vse nikakor ni v gospodarskem razvoju in v zveličavnosti zmagovalcev tega neusmiljenega konkurenčnega boja. Morda bi se morali zamisliti nad besedami, ki so bile izrečene danes, in sicer besedami predsednika Rdečega križa Slovenije, da se zmanjšuje solidarnost med ljudmi in da smo nestrpni do naših sodržavljanov in prebivalcev, ki so v tej neusmiljeni igri poraženci. To pa zagotovo niso tisti, ki nočejo kupiti davčne blagajne.

PODPREDSIEDNIK MATJAŽ NEMEC: Besedo ima predstavnica predlagateljica, gospa Suzana Lep Šimenko.

Izvolite, imate besedo.

SUZANA LEP ŠIMENKO (PS SDS): Najlepša hvala za besedo, predsedujoči. Spoštovani poslanke, poslanci, predstavniki Vlade, lep pozdrav tudi v mojem imenu!

Jaz pa bom začela takole. V srednji šoli smo imeli en predmet, ki se je imenoval, mislim da Gospodarsko pravo. Čisto prvi dan smo morali na prvo stran zvezka napisati:

Nepoznavanje prava škoduje – pravno fikcijo, ki pa temelji na dejstvu, da morajo biti vsi zakoni in tudi podzakonski akti prej objavljeni in da se imajo seveda državljanke in državljani možnost z njimi seznaniti. Ampak ko si predstavljamo, da imamo teh zakonov in teh podzakonskih aktov več kot 20 tisoč, se pa tudi vprašamo, na kakšen način naj bodo državljanke in državljani, kako naj bodo podjetniki, kako naj bodo kmetovalci s tem dobobra seznanjeni, da ne bodo potem kaznovani.

Če moja predhodnica ocenjuje, da ta tema ni ravno urgentna, da ni toliko pomembna, se seveda jaz z njo ne morem strinjati in mislim, da je še kako pomembna.

Pa bom šla malo na sama stališča koalicijskih poslanskih skupin. Bom začela kar pri največji koalicijski stranki, stranki SMC, kjer je njihov predstavnik rekel: »Mislim, da smo na dobri poti.« Jaz pa se tukaj sprašujem, če smo res na tako dobri poti. Če samo pogledamo recimo lestvice ekonomske svobode. Zadnji podatek iz leta 2016: med 159 državami smo zasedli 97. mesto. Najslabše smo bili uvrščeni od vseh držav članic Evropske unije. Če pogledamo v leto 2010, ki se nanaša seveda na dve leti nazaj – na leto 2008, smo bili na 60. Mestu. In ko pogledamo, zakaj smo tako slabi, vidimo dve ključni točki: prva je obseg paradržave, kjer smo zasedli 147. mesto, druga pa so predpisi, regulativa, kjer smo zasedli 123. mesto. In ne vem, ne morem ocenjevati, da smo na tako zelo dobri poti, kot misli največja opozicijska stranka. Res je, če mi pogledamo eno obdobje od osamosvojitve Slovenije pa do danes, vseeno moramo priznati, dosegli smo neko solidno rast, dosegli smo izboljšanje blaginje državljanek in državljanov Republike Slovenije. Se pa seveda vprašamo, če smo mi dosegli vse tisto, kar bi lahko glede na potencial, ki ga kot država imamo. To pa nismo. In to je tisto, kar je problem. In eden izmed ključnih razlogov, da tega nismo dosegli, je tema, o kateri govorimo danes – administrativne ovire. In zato je to toliko pomembnejše. Poglejmo obdobje krize oziroma obdobje od začetka krize; takrat v tistem obdobju, ko bi morali biti sprejeti ključni reformni ukrepi, ni bil sprejet niti eden. In ravno v tem obdobju so nas najbolj prehiteli države Višegradske skupine, baltske države, ki so bistveno zaostajale za nami še takrat, bistveno, pa so nas prehiteli. Konkretno, doseganje povprečja EU po kupni moči, Češka – v letu 2008 je bila na 81 % povprečja EU, v letu 2015 na 85 %. Mi v Sloveniji smo bili v letu 2008 na 89 %, v letu 2015 pa na 83, torej nas je prehitela. In to izključno zato, ker nismo izkoristili tistih možnosti, ki smo jih imeli.

In kaj je tisto, kar je še bolj zaskrbljujoče? Tudi zaostanka za razvitim delom Evrope ne zmanjšujemo. Ni ti približno ne. Zakaj? Zato ker naša gospodarska aktivnost ni podkrepjena z dvigom produktivnosti, zato ker imamo bistveno premalo zaposlenih v zasebnem sektorju. Še vedno jih imamo skoraj 70 tisoč

manj zaposlenih v zasebnem sektorju, kot smo imeli v obdobju pred krizo. In tega nihče ne izpostavlja, ampak to je velik problem. Ko pa pogledamo, za kaj namenjamo sredstva iz državnega proračuna, je pa seveda drug problem. Večinoma gredo zgolj za tekoče izdatke. Izjemno malo se v zadnjih letih iz proračuna namenja denarja za investicije. In to je tisto, kar je resnično zaskrbljujoče. Seveda je bila izpostavljena tudi s strani največje koalicijske stranke gospodarska rast. Tukaj se tudi nihče ne vpraša, kakšno je mednarodno okolje v tem trenutku. V bistvu dobro. Posebej naši največji gospodarski partnerici Nemčiji gre dobro in zato imamo tako dobro gospodarsko rast, zaradi naših izvoznikov. Ampak se vprašate, koliko bi lahko bili še boljši, če bi znali izkoristiti vse potenciale, ki jih imamo? Ne vem, mogoče bi dosegali gospodarsko rast, kot jo dosegajo države Višegradske skupine. Mogoče bi lahko.

Izpostavljeno je bilo tudi, da se zdaj privabljajo tuji investitorji. Ja, lep primer je seveda primer Magne. Zdaj pa nekako ne morem mimo tega, da dejansko preberem to, kar ste predstavniki Vlade zapisali, verjetno konkretno v Ministrstvu za gospodarstvo, takrat ko smo sprejemali Zakon o strateškem razvojnem območju državnega pomena v občini Hoče. V sami obrazložitvi zakona piše: »Iz analize zbranih podatkov izhaja, da je odpiranje novih podjetij v Republiki Sloveniji relativno učinkovito, saj se registracija podjetja v povprečju izvede v 6 dneh. Zanj pa sta potrebna le dva postopka, kar Republiko Slovenijo uvršča na tretje mesto lestvice učinkovitosti registracije podjetja med Višegraskimi državami.« Super nam gre. Ali se spomnite, kdaj je bilo to uvedeno? V času prve Janševe vlade. Velik napredek na tem področju in to nam vsi priznavajo še danes. Odlična mesta zasedamo, a preberimo naprej. »Žal pa Republika Slovenija zaseda absolutno zadnje mesto na lestvici, s katero se med omenjenimi državami meri število dni za pridobitev gradbenega dovoljenja in število dni za registracijo nepremičnine, saj od vloge do pridobitve gradbenega dovoljenja v Sloveniji v povprečju preteče 213 dni.« Vsaj predlagatelj ste se zavedali, da če želite pritegniti investitorja, očitno morate sprejeti spet en dodaten zakon, kar je seveda popolnoma napačen ukrep. Rešiti bi morali težavo, zakaj do takšnih primerov prihaja, zakaj 213 dni v povprečju preteče v Republiki Sloveniji za pridobitev gradbenega dovoljenja. Tukaj bi morali začeti, ampak vi težave rešujete z novimi zakoni. In seveda zakon smo tudi sprejemali po nujnem postopku. V obrazložitvi, zakaj je to potrebno, pa ste zapisali, da v primerljivih državah roki za pridobitev nepremičnin, izdajo gradbenega dovoljenja in s tem začetek investicije so bistveno krajši. »Predolgi postopki pridobivanja nepremičnin in potrebnih dovoljenj bi od investiranja v Republiko Slovenijo odvrnilo še

več investitorjev ...«, kar pomeni, da več kot očitno naša birokracija, predolgi postopki odvrčajo investitorje. Saj to ste sami zapisali. Tako da jaz mislim, da se tukaj vsi strinjamo, to je področje, ki je še kako urgentno in zato utemeljujem to, da se ne morem strinjati s poslanko SMC, da ni tako urgentna tema. Ja, več kot očitno je tudi za vas urgentna, ker ste ravno zaradi tega po nujnem postopku sprejemali zakon, ker bi sicer odvrnili še več investitorjev, kar je seveda nesprejemljivo.

Omenjeno je bilo tudi, da se SMC zavzema za moderno poslovno okolje. To si je malo težko predstavljati, kaj bi naj to moderno poslovno okolje bilo. Ali pomeni, ne vem, razbremenitev gospodarstva na način, da pač zaposlene iz gospodarstva zaposlujete v javnem sektorju? Ali to pomeni, da, ne vem, uvedete, ne vem, registracijo koles z motorjem, pa potem to nadgrajujete še z, ne vem, prehitrimi kolesi, skiroji, itn.? Ali pa, ne vem, način vašega krožnega gospodarstva, ki ga pač izvajate predvsem v podjetjih v državni lasti. Težko si predstavljam, kaj bi naj to moderno poslovno okolje bilo. Omenjeno je bilo davčno okolje, ki naj se ne bi prehitro spreminjalo, ker seveda to ni dobro in spodbudno in dober signal za investitorje. Se popolnoma strinjam z vami. Pa poglejmo samo en primer spremembe zakona, ki se je zgodil v času te vlade. Dvig davka od dohodkov pravnih oseb. Gremo v leto 2012, druga Janševa vlada. Takrat se je v samem začetku mandata znižal davek od dohodka pravnih oseb s ciljem z 20 na 15 %, postopoma. Prvo leto na 18, potem naslednje na 17. Seveda žal je takrat prišla ena druga vlada, vlada Alenke Bratušek, ki je to znižanje potem pri 17 % zaustavila, ampak investitorji so imeli v letu 2012 signal – davek od dohodka pravnih oseb bo v Sloveniji 15 % čez nekaj let. Že, ne vem, za leto, dve se je ustavil pri 17 %. Kaj ste naredili vi? Dvignili ste ga na 19 %. Ne vem, kakšen je potem to signal za investitorje.

Če pogledamo na izjave Desusa ali SD; ne vem, vse je bilo bolj v smislu nerealnih idej brez konkretnih premislekov, brez konkretnih predlogov. Osebnostno ocenjujem, da je tukaj v tem našem gradivu kar precej zelo zelo konkretnih predlogov. In nenazadnje, to so predlogi našega gospodarstva, to so predlogi našega kmetijstva in to so predlogi naših državljanov. In verjetno tega ni za zanemariti. In bi bilo prav, da bi tisti, ki so resnično dobri, nenazadnje tudi priznali in rekli, to pa bomo uresničili. S tem ne bi bilo nič narobe; nenazadnje smo vam želeli na nek način dati možnost, da v tem zadnjem letu vašega mandata še nekaj v tej smeri tudi naredite. S strani SD je bilo rečeno, da mi na nek način outsourcingo delo Vladi. Mi priporočamo, mi dajemo Vladi možnost, da se okoli tega opredeli. Outsourcing je običajno nekemu, ki dela zelo dobro, vsaj podjetja iščejo outsourcerje, ki resnično delajo dobro. Naše ocene za vašo vlado žal niso tako dobre, da bi vam tako z veseljem predajali neke naloge. Saj

zato pa imate tukaj konkretne rešitve in konkretne ideje, ki pa, ponovno poudarjam, gredo s strani naših državljanov in državljanov, so predlogi našega gospodarstva in so predlogi našega kmetijstva in zato jih seveda ne smete na takšen način zanemarjati.

Drugače pa – saj ste resnično sprejeli en kup, bom rekla, zgolj dodatnih administrativnih ovir v času te vlade ali pa ministri, ki so že v tej vladi. Pa poglejmo primer vrednotnic. Še tukaj v obrazložitvi tega gradiva nas na nek način hočete prepričati, kako pa je ta sistem super in fajn. Kaj je prinesel? Zgolj več administracije in zgolj višje stroške. V letu 2016 je bilo kupljenih 23 tisoč 584 vrednotnic. Če to pomnožimo krat 9, ker toliko stane ena, pridemo na 212 tisoč 256 evrov, ki naj bi se jih dodatno nabralo – en del v pokojninsko, en del pa v zdravstveno blagajno. Kaj je govorila ministrica Kopač Mrakova, ko se je ta zakon sprejemal? »To bo prineslo dva milijona letno dodatno v pokojninsko in zdravstveno blagajno. To bo rešilo delo na črno.« Nič od tega se ni zgodilo, zgolj neko dodatno administracijo ste uvedli in pa dodatno breme, seveda pod pretvezo, da se s tem nakupom vrednotnice oziroma s plačilom prispevkov za socialno varnost posamezniku zagotavlja osnovna socialna varnost na način, da je vključen v obvezno pokojninsko in invalidsko zavarovanje. Ja ne vem, nekdo ki kupi eno vrednotnico na mesec, mu to da – kaj? En dan dela. Kaj pa en upokojenec? Njemu se pa to itak ne priznava. Mislim, to je en kup takih stvari, ki so resnično brez pomena in se ne mislim zdaj več pri tem zadrževati, ker smo tudi že imeli seje na to temo. To isto ministrstvo ... Koliko ima nerešenih pritožb zoper pravice iz javnih sredstev? Koliko zaostankov je znotraj Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve? Še zmeraj! Kdaj se je največ naredilo na tem področju? Kdaj so se ti zaostanki najbolj zmanjšali? V času druge Janševe vlade. Kaj ste naredili v tem obdobju? En kup delovnih skupin, en kup zunanjih sodelavcev, svetovalcev, konkretnih rešitev pa na tem področju seveda ni bilo.

Pa če pogledamo še področje kmetijstva, ki verjamem, da bo v nadaljevanju bolj podrobno izpostavljeno. Največ imamo v Sloveniji malih kmetij oziroma bom rekla drugače – največ imamo tistih, ki so najbolj obremenjeni v kmetijstvu, so mali kmetje. So kmetje, ki dejansko sami od kmetijstva ne morejo preživeti, ki hodijo v službo pa ohranjajo tisto kmetijo, ki jo imajo, zato ker na nek način vzdržujejo družinsko tradicijo ali pa si želijo imeti urejeno okolje, kjer dejansko tudi živijo. Lep primer so Haloze. Takšnih majhnih kmetij, kjer je delo dejansko težko in nekdo od tega skoraj ne more živeti. Ukrepi, ki so jim na voljo dejansko na tem območju, so katastrofa. Okoljski ukrepi, subvencije ... Še zmeraj največkrat slišim, da je to za njih pokop ravno zaradi prevelike administracije, ki je znotraj tega, in vodenja številnih evidenc, ki dejansko enemu kmetovalcu

ne koristijo popolnoma nič. Popolnoma nič. Gre zgolj za to, da tisti, ki pride in izvaja nadzor, njemu pa je delo verjetno nekoliko olajšano.

Danes je bilo s strani ministra za javno upravo izpostavljeno, koliko postopkov smo mi avtomatizirali. Super, zelo spodbudno. Ampak na drugi strani pa se seveda tudi vprašamo, zakaj pa imamo še vedno toliko več administracije. In nenazadnje, na samem začetku sem nekje v enem izmed časopisov prebrala njegov intervju. Z večino odgovorov, ki jih je takrat navedel, sem se strinjala. Sem si mislila, super, zdaj nas pa res čaka ena taka prava reforma javne uprave. Ampak do danes še nič od tega nismo dobili. Bilo je tudi rečeno, kako bo spremenjen, ne vem, sistem ocenjevanja javnih uslužbencev, tako kot danes, ki bo temeljil na učinkovitosti, rezultatih dela, fleksibilnosti. Kaj je bilo narejeno? Kakšen je odstotek, ki so v javni upravi še vedno ocenjeni z oceno odlično? Kje smo? Še vedno na 96 %? Povejte mi, kakšen sistem ocenjevanja je to? Kakšen sistem? Katero podjetje ima takšen sistem ocenjevanja, če ga ima vpeljanega? No prosim, povejte mi eno podjetje.

Je pa čisto tako kot je mogoče Pulitzerjev nagradjenec Brooks Atkinson nekoč zapisal: »Uspešen birokrat je ta, ki mu uspeva ne sprejeti nikakršne odločitve in ne prevzeti nikakršne odgovornosti.«

Jaz ne vem, če se zavedate, ampak žal je tako, da številni mladi zapuščajo Slovenijo, zato ker tukaj ne vidijo možnosti in priložnosti za razvoj. Številni mladi. Tisti izobraženi, tisti talenti, ki so naš potencial, tiste izgubljam. Marsikdaj zaradi okolja, kakršno je v Sloveniji, odhajajo. Ne morejo dobiti zaposlitve, podjetniško okolje je nespodbudno. Izobraževalni sistem je naravn na način, da jim ne da tiste osnove, da bi dejansko se tudi njim spremenila miselnost in da bi si upali iti na neko podjetniško pot, če seveda ne bi bili že v samem začetku zadušeni z maso birokracije in pa obdavčitvami. Ampak jaz upam, da se zavedamo, kaj mi s tem izgubljam. Vlagali smo v njih skozi vrtce, osnovne šole, srednje šole, fakultete, ko bi pa dejansko začeli na nek način vračati državi, pa državo zapustijo. Odidejo v sosednjo Avstrijo. Saj, tam so verjetno zelo veseli. Ampak prav bi bilo, da naredimo takšno okolje, da bodo mladi tukaj imeli možnost se razvijati. Da bo vsakdo, ki bo imel majhno idejo, jo imel možnost razviti, da bo okolje veliko bolj inovativno, ker potem še Slovenijo čaka neka boljša prihodnost. Toliko zaenkrat. Hvala.

PODPRESEDNIK MATJAŽ NEMEC: Besedo ima gospa Iva Dimic, pripravi naj se mag. Branko Grims in gospod Jani Möderndorfer.

Izvolite, gospa Dimic.

IVA DIMIC (PS NSi): Hvala lepa.

Nekaj razprave je bilo že danes, dotaknili ste se kmetijstva, področja, ki ga najbolj poznam in na katerega v Novi Sloveniji ves čas opozarjamo. Seveda so nesmisel in imajo

uvedbe davčnih blagajn v kmetijstvu uničujoče posledice. Tudi preveč birokratsko urejene dopolnilne dejavnosti. Obremenitve pa niso le birokratske, so tudi finančne, recimo, doplačevanje zdravstvenega zavarovanja nosilcev dopolnilne dejavnosti, kljub temu da iz tega ne izhaja nobena dodatna pravica za vplačan znesek. Se pravi, da se enostavno vse gradi na plečih kmetov. Pa bi želela izpostaviti en konkreten primer dopolnilne dejavnosti, seveda manjše, nekje meja do 3 tisoč 500 evrov prihodka. Če odštejemo surovine in delo, to je minus 80 % teh priznanih stroškov, ostane nekje 700 evrov. Če to delimo z 12 meseci, dobimo na mesec – kmetija z dopolnilno dejavnostjo – 58 evrov. Če je to kakšen denar za preživetje na taki kmetiji, jaz ne vidim, da bi bil še kakšen smisel, da bi sploh vztrajal na tej zgodbi. In seveda od teh 58 evrov je treba odšteti še za zdravstveno zavarovanje, mesečno okoli 33 evrov, tako da ostane nosilcu kmetijske dopolnilne dejavnosti 25 evrov na mesec. V Novi Sloveniji ves čas opozarjamo, da je treba na tem področju nekaj spremeniti in da je treba tistim, ki bi želeli preživeti, ne živeti, preživeti od kmetije, to tudi omogočiti. In to so seveda naše birokratske ovire. Davčne blagajne, dopolnilne dejavnosti. V Avstriji imajo to preprosto rešeno. Dopolnilna dejavnost seveda ni omejena na prvo in drugo predelavo, ampak dejansko – praktično tisto, kar v Sloveniji kmetje želijo. To, kar pridelajo, to lahko oni tudi predelajo. Imamo pa sistem, ki to seveda nadzoruje. Če ima neka kmetija 20 sliv, se ve, koliko marmelade se lahko skuha. In če gre kam drugam, seveda se da vse to ugotoviti. Ne vem, zakaj je treba vedno znova še dodatno, dodatno voditi. Imamo primer vodenja in zajemanja podatkov iz FADN, vendar smo nekaj mesecev nazaj tukaj rekli, da še nekaj drugega, vzporedno morajo kmetje voditi še dodatne evidence. Zakaj, če je FADN Evropska komisija predpisala za vodenje evidenc na kmetiji?

Mislim, da se premalokrat vsi zavedamo, da kmetje, ki so ob pridelek in posledično tudi ob dohodek, se ne morejo prijaviti na borzo dela in dobivati nadomestila. Se ne morejo! Tega se premalo zavedamo. Oni so odvisni in životarijo. Njim nič ne pripada. Me zanima, kako in kaj ... Zdaj imamo že dve leti zapovrstjo neko pozebo in seveda take glamurozne zahtevke vknjižiti ... In na koncu ugotovijo, da dobijo samo veliki, mali pa spet nič, in se ne morejo prijaviti na borzo dela, da bi dobivali neko nadomestilo.

Želela sem samo še poudariti tudi LAS, Lokalna akcijska skupina, oni opozarjajo ves čas, da je Uredba o izvajanju lokalnega razvoja, se pravi akt, ki so ga spisali uradniki na ministrstvih, v nekaterih členih neživiljenjski in prijaviteljem zelo otežuje kvalitetno in hitro pripravo projektne prijave. Se mi zdi, da morajo za en svinčnik, ki ga naročijo, imeti tri ponudbe, da je to skratka nelogično in otežuje vse to črpanje. Seveda sem dobila podatek, da je v

ozadju neke vrste igra, da se tam sredstva ne porazdelijo zato, ker se jih bo potem proti koncu finančne perspektive kam drugam preneslo.

In zato sprašujem spoštovane predstavnike Vlade: Kdaj in s kakšnimi ukrepi bodo organi upravljanja poenostavili postopke in zmanjšali obseg administrativnih zahtev za koriščenje evropskih sredstev v smislu prizadevanja Evropske komisije po zmanjšanju birokratskih postopkov in ovir v okviru programa izvajanja lokalnega razvoja, ki ga vodi skupnost?

Slovenija ima velika mesta, vendar Slovenija ima tudi podeželje. Mislim, da je prav, da se vsi potrudimo, da to podeželje tudi živi. Hvala.

PODPREDSEDNIK MATJAŽ NEMEC: Za besedo je prosil gospod Peter Pogačar, državni sekretar na Ministrstvu za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

Izvolite.

PETER POGAČAR: Hvala za besedo, gospod podpredsednik. Lep pozdrav še v mojem imenu!

Odzval bi se na razpravo spoštovane poslanke gospe Lep Šimenko glede vrednotnic. Jaz ne vem, zakaj uvedba vrednotnic predstavlja takšno težavo, da smo že kar nekajkrat o tem razpravljali v Državnem zboru. Vrednotnice so namenjene enostavnemu legalnemu načinu opravljanja dela. Uvedeno je bilo z Zakonom o preprečevanju dela in zaposlovanja na črno, osnovna ideja vrednotnic pa je ta, da se posamezniku omogoči legalno, zakonito opravljati delo pri fizični osebi – naročniku. S tem ta posameznik pridobi za svoj račun plačane prispevke za zdravstveno zavarovanje, poškodbe pri delu in pokojninsko zavarovanje in iz tega naslova tudi nekoč pravice iz pokojninskega zavarovanja.

Če pravite, da je bil projekt uvedbe vrednotnic neuspešen, birokratski, bi želel vendarle že zaradi potrebe javnosti poudariti naslednje. Pred uvedbo vrednotnic smo imeli nekaj manj kot tri tisoč posameznikov, ki so opravljali osebno dopolnilno delo. Na dan 3. 5. 2017 ob 11.34 je bilo pri Ajpesu prijavljenih 6 tisoč 964 izvajalcev osebnega dopolnilnega dela; se pravi, od uvedbe vrednotnic za osebno dopolnilno delo se je število izvajalcev več kot podvojilo. Ko se je v letu 2015 sistem vrednotnic s 1. januarjem uveljavil, po starem pa se je še lahko delalo prvih 6 mesecev, v letu 2015 je bilo pri upravnih enotah kupljenih 15 tisoč 631 vrednotnic. Leto kasneje, v letu 2016 je bilo kupljenih vrednotnic 23 tisoč 584. Pomeni, podvojilo se je število izvajalcev osebnega dopolnilnega dela, podvojilo se je število kupljenih vrednotnic. In ne pozabimo, na ministrstvu imamo vseskozi želje, pričakovanja, zahteve tako posameznikov kot organizacij, da naj razširimo seznam del, ki se lahko izvajajo kot osebno dopolnilno delo na podlagi vrednotnic. Očitno je sistem v letu in pol delno zaživel, zagotovo pa je že pokrila stroške implementacije

samega sistema, ki so enkratni. Ne pozabimo tudi to, od novembra 2015 lahko državljani vrednotnico nabavijo prek spletnega portala eUprava, to je tudi zelo pomembno. Se pravi, to je vendarle treba poudariti. Še enkrat, vrednotnice so dane kot možnost. Možnost tistemu, ki to želi, se pravi, ali kot naročnik, da se pri njemu opravlja, ali kot fizična oseba, ki izvaja delo, da na legalen, administrativno enostaven način zakonito opravlja svoje delo, ima plačane prispevke za socialno zavarovanje in na ta način nekega dne tudi pokojninsko varnost. Toliko je vendarle treba v pojasnilo. Hvala.

PODPREDSEDNIK MATJAŽ NEMEC: Besedo ima mag. Branko Grims. Pripravita naj se gospoda Jani Möderndorfer in Janko Veber. Izvolite.

MAG. BRANKO GRIMS (PS SDS): Hvala. Vsem prav lep pozdrav!

Nacionalni interes je bila zagotovo ena najbolj zlorabljenih besednih zvez v zgodovini slovenskega parlamenta in pa slovenske ekonomije oziroma podjetništva. Nacionalni interes je bila recimo sanacija kakšne primorske banke, ki se jo je potem pod ceno prodalo kakšni italijanski družbi, ki je bila slučajno malo povezana s Saftijem, ki je slučajno bil prej financiran od Udbe in tako dalje in tako dalje in tako dalje. Skratka, pod nacionalni interes se je švercalo vse mogoče neumnosti, ampak ne boste verjeli, da nacionalni interes v resnici obstaja. Kaj pa je v resnici nacionalni interes? Seveda niti slučajno tisto, kar pod nacionalni interes prodajajo levičarji. Nacionalni interes je tisto, kar je bistveno za preživetje in nadaljnji razvoj slovenskega naroda kot nacije, zato je izraz nacionalni interes. In tukaj vidim samo tri točke ta hip, ki so bistvene. Prvi nacionalni interes je varnost, drugi nacionalni interes je več slovenskih otrok in tretji je podjetništvu bolj naklonjeno okolje, pri čemer mora podjetništvo postati vrednota. To, gospe in gospodje je pa tema današnje seje. In če pogledamo vse te tri točke. Kar se tiče varnosti; danes je v tem istem Državnem zboru jokali predsednik Vlade dr. Cerar, kako grozno, da se je zgodil Brexit, ob tem grmel za nadzor meja. In to je točno isti dr. Cerar, ki je spustil pol milijona ilegalnih migrantov protizakonito in brez nadzora čez ozemlje Republike Slovenije. Toliko o varnosti. Kar se tiče prizadevanja za več slovenskih otrok; 123 milijonov proračuna za ilegalne migrante ni problem, karkoli za slovenske otroke – 30 tisoč jih po opozorilih slovenskih nevladnih organizacij ni moglo lansko poletje iti na morje, pa so si želeli –, tega denarja se pa ne najde. Vlada gre na morje, pelje migrante in se z njimi slika, da je lepo multikulti za levičarske medije. To je pa odnos do slovenskih otrok, če imaš levičarje na oblasti. In potem pridemo do podjetništva. Zagotovo ena najbolj trapastih izjav, kar sem jih kdaj slišal, je tista, ki smo jo prebrali od enega

od slovenskih – trenutne vlade – gospodov ministrov, ki je izjavil, po spominu citiram približno tako, da birokracija oplemeniti tisto, kar ustvari podjetništvo. Če je hotel povedati, da je ta vlada poosebljena birokracija, kar je pravzaprav najslabše, kar se državi lahko zgodi, mu je kar dobro uspelo, mu čestitam. Če pa ne, se je pa treba vrniti na začetek, kako je pravzaprav nastala tale seja. Nekaj mesecev nazaj je nastala pravzaprav ta ideja, ko sem razpravljaj na seji naše poslanske skupine, da moramo narediti vse, kar je v naši moči, da se zaustavi najbolj uničujoč proces za slovenski narod. To je, da se v tujino odlivajo podjetniki in sedeža podjetij in mlade družine, zato ker je okolje podjetništvu nenaklonjeno. In da je ta proces treba obrniti tako, da bomo najmanj tako naklonjeni podjetništvu kot je sosednja Avstrija oziroma bolj od nje, kajti šele tako se bo proces sčasoma obrnil in se začel razvijati v korist Slovenije in slovenstva. In kot enega od možnih ukrepov sem opozoril takrat na v Avstriji zelo uveljavljen princip davčnih pavšalov. Se pravi, marsikje si lahko pavšalist v obsegu in na področjih, o čemer v Sloveniji, kjer je pravzaprav samo ena taka izjema uveljavljanja, pa še za tisto baje Vlada razmišlja, da bi jo ukinila ali pa vsaj otežila, lahko samo sanjamo.

V čem je bistvo te zgodbe? Svoj odnos do podjetništva, gospe in gospodje, je ta koalicija in s tem levičarska oblast pokazala, ko ste zavrnili čisto vse sklepe, ki smo jih predlagali v našem gradivu. Ti sklepi, gospe in gospodje, so bili, za javnost je to treba povedati, usklajeni z vsemi gospodarskimi zbornicami – obrtno, kmetijsko, z vsemi, gospe in gospodje. Vi ste to gladko zavrnili. Pri nastajanju tega gradiva je sodelovalo na desetine, stotine strokovnjakov in na tisoče podjetnikov. Vse te ideje so bile združene, zato so bili obsežni sklepi, konkretni. Vse ste zavrnili. To je vaš odnos do podjetništva.

In torej kaj je tisto, kar je najbolj bistveno, da se spremeni? Spremeniti je treba miselnost in to najprej miselnost tistih, ki so ta hip na oblasti. Če ne, jih je pa treba nujno zamenjati. A veste, kaj je ta miselnost? Vi razumete v bistvu podjetništvo kot en nujen dodatek, en nebodigatreba za to, da krepki birokracijo. Država, torej birokracija, ta je pa vseobsegajoči Robin Hood, ki plemeniti, pravično razdeljuje ... No, to je seveda floskula za javnost. Kaj vam dejansko hodi po glavi? Rabite čim več revežev zaradi tega, da se z njimi manipulira, da vsi visijo na proračunu in da potem volijo levico zaradi tega, ker mislijo, da bodo izgubili še tisto, kar jim levičarji dajejo. To je princip, ki ga zdaj vidimo po celem svetu, zelo lepo se je videlo tudi na ameriških volitvah. In ta princip podpira tudi špekulativni kapital, ker mu gora revežev in slabo razvito podjetništvo daje največjo možnost profita, zato razni Sorosi financirajo levico in tako naprej. To je pa resnica, gospe in gospodje, to je popolnoma zrcalno nasprotno od tistega, kar seveda hočete

v besedah prodajati. In razlika med besedami in dejanji je tisto, kar v resnici to državo dela ta hip tako zelo neučinkovito in jo bremeni že kar nekaj let.

Kaj moramo torej doseči? Doseči moramo položaj, v katerem bo, prvo, podjetništvo in vsak podjetnik zase cenjen, ko bo podjetništvo postalo vrednota, ko se bo razumelo, da samo podjetništvo na dolgi rok daje socialno varnost, blaginjo in osnovo za vse drugo. In vse je treba podrediti temu cilju. Treba je uvesti davčne olajšave, Treba je pomagati –, pomagati, gospe in gospodje, ne nadzorovati in kaznovati, pomagati –tistim, ki začnejo s podjetjem. Tako kot to pozna sosednja Avstrija. Da nekomu, ki začne z neko dejavnostjo na kateremkoli področju, ne pošlješ najprej sto inšpektorjev, da ga kaznujejo in da ga zatrejo, še preden začne dobro delati, ampak da mu pomagajo, da čim več ustvari. Treba je uvesti več davčnih pavšalov in nehati s temi manijami, ki smo jih tudi danes v vladnih besedah čudovito zaznali. Vsak tolar, vsak dinar – aja, zdaj imamo evre –, vsak evro moramo nadzorovati, ne sme eden zaslužiti enega evra, če mu država tega ne dovoli, če mu prej s predpisom ne dovolimo, pa še pri tem bo seveda država še enkrat toliko pobrala. Približno ta logika je bila z vladne strani tako lepo predstavljena. Skoraj histerično. Gospe in gospodje, to je napačna logika. Zakaj v Avstriji ... A to veste, da je bila Gorenjska štirikrat bolj razvita od sosednje Avstrije v času do druge svetovne vojne? Potem je pa prišel socializem, ki se danes še vedno nadaljuje v okviru te miselnosti, ki smo ji bili zdajle priča. Kje je danes Gorenjska pa kje je Avstrija? Samo kaj je tam princip? Tam je princip drugačen. Najprej, človeku se zaupa in se mu dovoli, da bogati. Zato so tudi pavšali tako razširjeni tam. Nič ni narobe, če nekdo malo več zasluži in malo več obdrži. Ustvarjamo bogatega posameznika. Kajti on bo verjetno sčasoma ta denar vložil v neko produktivno dejavnost, odprl novo delovno mesto, bo zaposlil še nekoga, širil svojo dejavnost, preživel kot podjetnik, se krepil in razvijal. Razvijal sebe, svojo družino in razvijal državo kot celoto, skupnost kot celoto. To je princip, kako razvijaš podjetništvo. Gospe in gospodje, do tega moramo najprej priti. Ko se bo enkrat nehalo s to mentaliteto, ki se je videla ob uvedbi davčnih blagajn, kjer se še danes vpije, kaj se je z njim doseglo. Ja, se je vraga. Poštejte, koliko ste ljudi za to zaposlili dodatno, da vse to kontrolirajo, ker to je ta birokratska miselnost – vse mora biti kontrolirano. Poštejte, koliko ljudi je v resnici vrnilo podjetja takrat zaradi tega, ker se jim enostavno ni več izplačalo; ne samo zaradi tega ukrepa ampak še drugih ki so otežili, podražili podjetništvo, koliko ljudi je vrnilo podjetja, koliko ljudi je zato šlo na socialo, pa bomo videli, kaj je v resnici. Jaz trdim, da je velikanski minus po tem, ko se neha enkrat nakladati in lagati, ker se sicer žal pri tem običajno počne. In treba je razumeti, da je vsa država, ko gre za podjetništvo, v tem smislu

servis za podjetnike. Da je edini cilj države, da ustvarja podjetništvu naklonjeno okolje, da sprejema ukrepe, ki krepijo konkurenčnost podjetništva, ki omogočajo, da se podjetništvo razvija in pač na ta način bogati družbo. In nenazadnje, žal mi čas ne dopušča, da bi pač podrobneje razdelal vse te stvari, ne pozabite eno stvar, ki sem jo omenil na začetku. Danes je tudi varnost eden od pomembnih elementov in trdim, da bo vse bolj pomemben, zlasti na področju Evrope, ko gre za vprašanje obstoja podjetništva, krepitve podjetništva, kajti brez varnosti ni nič. Tudi kapital bo sčasoma šel lažje tja, kjer se bodo ljudje, podjetniki počutili bolj varno. Ne gre samo za fizično varnost; taka varnost mora biti zagotovljena tudi s solidnim delovanjem pravosodja, ki ga žal pri nas ni, tudi s solidnim delovanjem bančnega sistema, ki ga pri nas ni in seveda z racionalnim sprejemanjem zakonov, ki morajo biti usmerjeni v to, da se stvari kolikor je le mogoče deregulira, da se sprosti razvojni potencial Slovenije. Trdim, da ga Slovenija ima in Slovenci in slovenstvo si to, da se ta potencial sprosti, tudi zasluži.

PODPRESEDNIK MATJAŽ NEMEC: Besedo ima gospod Jani Möderndorfer, pripravita naj se gospod Janko Veber in mag. Andrej Šircelj. Izvolite.

JANI (JANKO) MÖDERNDORFER (PS SMC): Hvala lepa, podpredsednik.

Moram priznati, da sem mislil, da bo malo bolj zanimiva tema ali pa vsaj razprava, pa vidim, da je še bolj dolgočasna od odbora, kot je potekala. Je pa treba priznati nekaj drugega, kar je treba pohvaliti. Danes – sicer z izjemo tega mojega predhodnika – sem bil vesel, da vsaj ne bomo govorili o migrantih, Romih, prostitutkah, o ne vem čem še vse, kar je moteče za slovenski prostor, ampak me je predhodnik seveda razočaral, ker enostavno mu brez tega živeti ni. Izgleda, da pač enostavno svojo osebnost in pa svojo retoriko gradi samo na tem, kajti edino to ga izpolnjuje v življenju. No, ampak če govorimo v resnici o predlagani temi, se pravi, kako čim bolj zmanjšati same, bom rekel, administrativne ovire in pa vse tisto kar seveda Slovence in pa gospodarstvenike – od malih podjetnikov do velikih gospodarstev in nenazadnje tudi državljanov in državljanek – pravzaprav lahko razbremenjuje, lahko rečem, da so to teme, ki so na nek način bile že vse odgovorjene. Večino tega je bilo seveda postavljeno že v samem vprašanju celotne interpelacije Vlade, ki je bila lansko leto. In v teh gradivih, spomnite se tiste seje, ki smo jo imeli, je praktično več ali manj na več kot polovico teh vprašanj bil odgovor tudi dan. Zraven je bil še niz interpelacij, ki smo jih doživljali pri posameznih ministrih kjer so se vprašanja tudi podvajala. Je pa vseeno treba seveda odgovoriti na določena vprašanja, ki pa so bila postavljena in so vredna diskusije; če ne drugega vsaj zato, da tudi pogledamo še z drugega vidika, kako se lahko kakšna stvar

razrešuje. Pa če grem lahko po vrsti, samo ene par jih naštejem.

Zelo pomembno se mi zdi ... Sicer je državni sekretar omenil vrednotnice in jih tudi zelo natančno definiriral, zakaj je prav, da jih imamo, ko jih nekateri seveda na vaši strani tako nonšalantno zavračate, kot skrajna desnica to več ali manj vedno počne, kajti desnica se je vedno borila za to, da bi tisti, ki imajo denar, bili še bogatejši. Kajti to izpolnjuje človeka, sem danes slišal. Ampak v resnici gre za neko drugo formo. Gre za to, da tisto, ko so nekateri na ves glas ponavljali, da se je treba boriti proti črnemu delu, proti sivi ekonomiji, da smo v resnici na ustrezen način našli pravno podlago za to, da tisti, ki je opravljal enostavna in majhna dela ... nenazadnje, spomnite se primera, ko so poslanci tu izjavljali, da imajo doma gospe, ki jim likajo srajce in pospravljajo stanovanje, se je potem naslednji dan izkazalo, da v resnici niso imeli nobene pogodbe sklenjene in da je bilo to delo na črno. Me prav zanima na tisti strani, kdo je kakšno vrednotnico kupil, ker sem prepričan, da sami pri tako težkem delu, ki ga opravljamo, verjetno ne morete vsega sami doma početi, ampak si kar predstavljam to anketo. Nihče je nima, zato ker vsi delamo sami, kar seveda ne verjamem. Ampak časi se spreminjajo.

Druga stvar, ki se mi zdi pomembna, je tudi eno vprašanje, ki je na mestu, to pa so seveda elaborati pri zapiranju cest pri manjših prireditvah, ko gasilci recimo organizirajo gasilsko veselico. Ti elaborati po navadi stanejo in največji problem je, tako kot ugotavlja predlagatelj, da ga vsakič znova morajo ta elaborat vedno naročiti. Vlada je odgovorila v svojem odgovoru, da seveda išče rešitev oziroma da bodo seveda poenostavili celo zadevo, vendar sam sem prepričan, da ni ravno najbolj fino, če bi elaborat ukinili, ker potem ko bo prišlo do prometne nesreče oziroma, bom rekel, kakršnegakoli ekscesa na javni površini, bo vedno odgovoren lastnik in ne tisti, ki je organiziral gasilsko veselico. Je pa zelo zanimivo razmišljanje v to smer, da bi elaborat, ki se izdelava po naročilu organizatorja prireditve za zaporo cest, lahko v naslednjem letu ali v istem letu, če ponovno organizira veselico na isti način, se pravi na isti lokaciji, lahko s predložitvijo istega elaborata, če se nič ni spremenilo, seveda ne rabil novega elaborata. Vendar ne glede na to bi nekdo moral to oceniti, ali je temu res tako, kajti drugače bomo imeli kar naenkrat, zanimivo, v Sloveniji po znani slovenski kulturi ene in iste dogodke z istim obsegom, z istimi zaporami in vse bo identično, kar pa seveda vsi vemo, da temu ni tako.

Potem naslednja zadeva, ki se mi zdi vredna omembe, so davčne blagajne. Jaz se spomnim razprave, ko davčnih blagajn še ni bilo. Bile pa so tako imenovane virtualne blagajne in takrat se spomnim, s tiste strani je hrumelo, hrumelo po tem, zakaj še ni davčnih blagajn. In da so virtualne blagajne traparija, neumnost, nesmisel in kaj ti jaz vem kaj še vse. Danes, ko

imamo davčne blagajne, govorimo o tem, kako je treba davčne blagajne ukinjati na posameznih nivojih. Sam moram reči, da seveda se strinjam s tem: kateregakoli državljana, podjetnika ali karkoli, če ga vprašate, mu je davek brez veze in če se le da, teh davkov ne bi bilo. Slovenci smo v zadnjih 25 letih, tudi v prejšnjem sistemu pa še toliko bolj, delali zelo veliko na tem, kako se čim bolj izogniti davkom. Ampak v resnici, jaz sem prepričan v to, da tudi Slovencem in Slovenkam je prišlo počasi v zavest, da če nečesa ne plačuješ, potem tudi na drugi strani nekega izplena, se pravi neke družbene koristi, nečesa kar je javno dobro, nečesa čemur pravzaprav rečemo funkcioniranje države, v resnici ne more biti. In zato se mi zdi to večno ponavljanje v duhu predvolilne zgodbe, ki jo nekateri že močno čutite, za to da bi se seveda vsepovsod samo ukinjalo, zniževali davki, seveda tam kjer je to potrebno in tam kjer je to smiselno, na nek način že malce ponavljajoče in nikamor pravzaprav niti ne pelje. Davki morajo biti tako po vertikali kot po horizontali po eni strani pravični. To da bo nekdo si imel možnost izbirati, kaj mu bo v danem trenutku bolj pasalo – ali pavšal ali seveda sama direktna obremenitev davka –, se meni zdi seveda, če ni te omejitve, vi pa predlagate pavšal brez omejitve, skrajno neresn in bom rekel nemogoče. Je pa res, da pač nekateri boste do konca in do smrti vzdihovali, kadar bodo takšne razprave potekale. To je pač zato, ker imate drug koncept in drug pogled, kar ni nič narobe, problem je samo to, ker mislite, da je vse nastalo samo takrat, kadar ste vi v opoziciji.

Naj zaključim na koncu s tistim, kar se mi zdi pri takšni razpravi pomembno. Prepričan sem, da je vsak Slovenec in Slovenka, ki spremlja to razpravo o zmanjšanju administrativnih ovir, zagotovo takoj za da se stvari poenostavijo in da postanejo bistveno bolj jasne, transparentne in učinkovite. Vendar na en zelo preprost način odgovoriti zato, ker smo pred volitvami in ker nekdo v resnici, in to je se je danes pokazalo, vsaj ko sem dobil to gradivo v roke, da v resnici sem se vprašal, kako to, da ob vseh temah, ki so bile vedno tako udarne, je danes kar naenkrat postal problem ta tema administrativne ovire ... Seveda, logično; pred vrati je kongres SDS, pripravlja se nov program, predsednik, volili boste novega predsednika, staro-novega predsednika in na nek način morate seveda sestaviti program, ki se mu reče ob tej diskusiji, da boste videli, kaj je pravzaprav treba zahtevati. Tako da jaz načeloma moram reči, da seveda razpravo pozdravljam, kadar je smiselna, kadar je argumentirana. Z marsikaterim predlogom se lahko sicer strinjam, prepričan pa sem, da so odgovori Vlade seveda dali zelo jasen in ustrezen odgovor, da se stvari premikajo na bolje, in prepričan sem, da je vsaka vlada do zdaj in tudi ta vlada prispevala k zmanjševanju administrativnih ovir. Govoriti, da pa bi se z eno vlado dalo vse odstraniti v enem hipu in urediti, da bomo živeli v Indiji

Koromandiji, je pa seveda absolutno prepravično in to verjetno lahko samo prepričujete svoje vernike in pa tiste, ki jih boste seveda prepričevali v bližnji prihodnosti. Hvala.

PODPRESEDNIK MATJAŽ NEMEC:
Postopkovno, mag. Branko Grims.
Izvolite.

MAG. BRANKO GRIMS (PS SDS): Gospod predsedujoči, jaz predlagam, da vodite to sejo skladno s poslovnikom in opozorite spoštovanega gospoda Möderndorferja, da ga je kršil kar nekajkrat. Prvič se ni držal točke dnevnega reda, drugič pa je tudi nek temeljni bonton, da ne greš v razpravah na nivo osebnih žalitev in podtikanja, ampak se polemizira s tistim, kar je vsebina, se pravi, da se govori o stvari. Če se s čim niste strinjali v njihovih besedah, bi morali povedati, kaj naj ne bi držalo od tega, ne pa da ste pol ure nakladali žalitve pa podtikanja, niste pa povedali niti ene same konkretne trditve. Kajti če se pusti takšna razprava, kot je bila zdaj, spoštovani predsednik ... Razprava gospoda Möderndorferja je bila v resnici samo potrditvev, kako zelo resničen je tisti stari Murphyjev zakon, ki pravi, da najbolj na široko so odprte prazne omare.

PODPRESEDNIK MATJAŽ NEMEC: Hvala lepa. Nisem zaznal enako kot vi, ampak dopuščam možnost, da je temu bilo tako. Če želite, pa se lahko držimo enakih okvirov za oboje, za vse. Potem bom, se bojim, da moral opozarjati nenehno, ampak vzamemo v dobro. Gospod Janko Veber, izvolite, imate besedo. Pripravita naj se mag. Andrej Šircelj ter dr. Franc Trček.

Gospod Veber, izvolite, imate besedo.

JANKO VEBER (PS SD): Hvala za besedo in lep pozdrav vsem!

Mislím, da je treba ob tej razpravi resnično izpostaviti podatek in dejstvo, ki je bilo tudi v uvodni predstavitvi predlagatelja predočeno, da imamo izjemno veliko število zakonov, podzakonskih predpisov. In če mislimo, da se ljudje znotraj teh predpisov lahko uspešno znajdejo, smo seveda zelo zelo optimistični. Torej, ne znajdejo se in to je tisto vprašanje, ki zagotovo pripelje do situacije, ali bomo to odpravili ali ne. Sam resnično menim, da bi morali imeti zakone napisane z bistveno krajšo vsebino, bistveno bolj jasno opredeljena področja in teme in seveda posledično imamo potem bistveno manj podzakonskih predpisov in mnogih številnih razlag, takšnih in drugačnih, ki se pač pojavljajo bodisi z naročenimi svetovalnimi pogodbami bodisi zaradi tega, ker mogoče res nekdo, tudi podjetje, preprosto ne razume tistega zakonskega določila. Torej to je eden od principov, ki ga bo zagotovo v prihodnosti Slovenije treba uveljaviti. Torej zakonodaja mora biti bistveno krajša, bistveno jasnejša in prepričan sem, da v takšnih

razmerah potem zagotovo ne more priti do takšnih primerov, kot smo tudi bili priča pred kratkim, ko nekdo izgubi stanovanje, hišo zaradi dolga 124 evrov neplačanih položnic, recimo. Ves ta proces, administrativni proces, ki se je dogajal v tem postopku, kaže na to, da se lahko mnogi izgovarjajo ali pa ne spoštujejo nekaterih določb in ko pogledaš vso to zakonodajo, ugotoviš, da ta dejansko ni izčiščena, da je nepregledna in da seveda potem ceno v končni fazi plačajo pravzaprav ljudje. Zato je treba res te predpise približati ljudem, preprečiti takšne nesmisle in upam, da bo v prihodnosti vse več takih predlogov, čeprav sem prepričan, da bi zelo zelo poenostavili celotno poslovanje v državi in seveda potem tudi mnoge administrativne težave, ki nastajajo, če bi ohranili sistem delovanja Službe družbenega knjigovodstva, kot se je nekoč imenovala. Seveda je to sistem, ki ga je možno prenesti v trenutno delujoči finančni sistem z drugačnim nazivom, vendar ta odločitev je seveda zameglila predvsem finančno poslovanje in ravno pri teh zlorabah imamo tudi zelo veliko težav v Sloveniji. Tako da eden od konkretnih predlogov, ki ga vidim, je zagotovo ponovna uvedba tako imenovane Službe družbenega knjigovodstva; lahko je to seveda služba skupnega knjigovodstva, nek podoben izraz. Skratka, vsi postopki, ki se izvajajo, morajo biti bistveno jasnejši in seveda tudi vsem morajo omogočati vpogled in tudi razumljive informacije, za kaj gre – ali ima nekdo plačane prispevke ali ne, ali so plačani računi. In to je tudi tisto ugodno poslovno okolje, ko se pogovarjamo o tem, ali bo nekdo investiral v Sloveniji ali ne. Če je vse ali pa v veliki meri res enostavno, predvidljivo, potem bodo seveda se tudi odločali za vlaganje v Slovenijo v bistveno večjem obsegu, kot se to mogoče dogaja v tem obdobju. V trenutku, ko se pogovarjamo o tem, kako tudi obdavčiti nepremičnine in kakšen model pri tem uporabiti, bom pač tudi ta svoja opozorila, ki jih dajem tudi znotraj koalicije pri Zakonu o množičnem vrednotenju nepremičnin, ki sicer še ni prišel v parlamentarno proceduro, vendar po moji oceni je to konkretno eden od novih zakonov, ki bo dodatno administrativno obremenil lastnike nepremičnin. Gre za primerjavo nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča in množičnega vrednotenja nepremičnin. Imamo v bistvu enostaven zakon; nadomestilo za uporabo stavbnega zemljišča pač temelji na tem, da ko nekdo, ker si je nekaj zgradil na nekem zemljišču, drugim omeji uporabo tega zemljišča, zato plača določeno dajatev – davek, lokalni davek. No, če se bo šlo pa v množično vrednotenje nepremičnin, bo pa seveda najprej neka posplošena vrednost in ko govorimo o posplošeni vrednosti, se seveda odpirajo mnogi postopki pritožb, dokazovanj, ali je nepremična pravilno ovrednotena ali ne. In kar je najhuje, to se bo dogajalo predvsem tistim ki imajo manj denarja, manj vredno nepremičnino, ker bo z množičnim

prevrednotenjem seveda ta ovrednotena višje, kot pa tistim ki imajo zelo veliko denarja in zelo veliko vrednost nepremičnin, za katere bo ta davek nižji in se seveda na to ne bodo pritoževali. Skratka, sistem, ki se uvaja za to, da se poskuša doseči nek cilj razlastnitvenja ljudi, je mogoč skozi tak netransparenten način predvsem davčne in finančne zakonodaje. Zato ponovno poudarjam, oblika SDK je nujna. In seveda je treba tudi biti zelo previden pri tem, kako obdavčujemo ali pa sprejemamo nove zakone za morebitne nove obdavčitve nepremičnin. To bo eden od tistih zakonov, če bo šel naprej, ki bo zagotovo povzročal zelo velike administrativne težave. Že v tistem trenutku, ko moraš naročiti uradno nekega cenilca, da ti ovrednoti to nepremičnino, je to avtomatično dodatna obremenitev, ki jo do sedaj nisi imel.

Predlagatelj pa vidim, da v svojem gradivu pravzaprav nekako v celoti izpušča področje obrambe oziroma varnosti, predvsem pa zagotovo ni obrambe, kar me preseneča. Nenazadnje gre tudi pri Ministrstvu za obrambo za izjemno obsežen koncept nalog, ki jih to ministrstvo upravlja. Nenazadnje tudi posega tako na področje lokalne samouprave kot seveda tudi delovanja države in tudi na mednarodno področje, vendar je izpuščeno iz teh ukrepov, kar mislim, da ni korektno. Predvsem iz tega naslova ne, ker se tudi tam da marsikaj poenostaviti, narediti sistem učinkovitejši. In to kar želim izpostaviti, je ravno to dejstvo, da bi se lahko mnogi, ki so danes zaposleni v administrativnem delu ministrstva, zaposlili v logistični del Slovenske vojske in s tem seveda opravljali tudi tiste nujne naloge za varnost in obrambo domovine, ki jih dejansko potrebujemo in nam primanjkuje. Torej gre za področje, kjer nam ljudi primanjkuje, vendar ga ne rešujemo z ustreznimi ukrepi in to pogrešam v tem gradivu.

Bi pa ob tej priložnosti, seveda pa tudi javno izrekel kritiko glede na dogajanje na Odboru za obrambo in posledično ponovno uvajanje Poveljstva sil. Torej, imamo Generalštab Slovenske vojske, ampak to očitno ni dovolj; za tistih nekaj tisoč, sedem tisoč pripadnikov Slovenske vojske se dodatno uvaja še Poveljstvo sil. Torej dodaten administrativni ukrep, dodaten aparat znotraj sistema Slovenske vojske, ki bo podražil sistem, ki bo seveda narekoval dodatna zaposlovanja, manj transparentno poslovanje. In seveda to je tisti konkretni ukrep, ki ga tudi na Odboru za obrambo lahko zasledim s strani predlagatelja, in to je eden od konkretnih primerov, kjer pač delate v nasprotju s tem, kar danes opozarjate na tej seji s tem predloženim gradivom.

Tako da moramo biti zelo dosledni, če želimo priti do učinkovitega upravljanja in vodenja države prav na vseh področjih, brez tega pač ne bo šlo. Če izpustiš en del, seveda vedno potem odpiraš možnost pritoževanja drugih, da pa tudi drugi želijo enak status kot

recimo drug resor, ki se ga v tem področju sploh ne dotika. Skratka, dela je na teh temah odpravljanja administrativnih ovir izjemno veliko. In če se nenazadnje samo poskušamo zorganizirati na način, da uvedemo enoten način javnega naročanja v državi, smo izjemno poenostavili vse in tudi prihranili izjemno veliko sredstev. Zakaj ne gremo v ta enostaven način javnega naročanja? Enostavno vprašanje, pa do danes še nisem dobil jasnega odgovora. Ampak to je konkreten ukrep, ker bi zagotovo tudi uredili razmere. Ne samo v zdravstvu, kjer sem to večkrat poudarjal, pa je v tem gradivu tudi zdravstvo zelo malo obdelano, ampak skupen sistem način javnega naročanja izjemno poenostavi poslovanje vseh, torej celotnega javnega sektorja in nenazadnje tudi prihranimo zelo veliko sredstev. To je tisto, kar od nas pričakuje gospodarstvo; če že plačuje dajatve za to, kar ustvari, potem pričakuje, da smo tudi pri trošenju teh dajatev čim učinkovitejši. Ti ukrepi se dajo zagotovo v veliki meri izpeljati prav skozi sistem javnega naročanja, ampak tudi to je eden od ukrepov, ki ga v tem gradivu pravzaprav nisem zasledil.

Tako da ja, prav pri vseh je potrebne bistveno več volje, da dosežemo ta cilj, da postanemo enostavnejša, uspešnejša in prijaznejša država do svojih ljudi, do svojega gospodarstva in posledično tudi do vseh, ki prihajajo k nam – bodisi kot vlagatelji, bodisi kot turisti ali kaj podobnega. Hvala.

PODPRESEDNIK MATJAŽ NEMEC: Besedo ima mag. Andrej Šircelj, pripravita naj se dr. Franc Trček in gospod Marko Ferluga.

Izvolite, gospod Šircelj.

MAG. ANDREJ ŠIRCELJ (PS SDS): Hvala lepa, spoštovani podpredsednik. Spoštovani predstavniki Vlade, predstavnice Vlade, kolegi in kolegice!

To gradivo in ti predlogi in ti cilji so predvsem za ljudi in za podjetnike, prvič, za ljudi, da jim bo lažje življenje v tej državi, in drugič, za podjetnike, da bodo lažje ustvarjali, proizvajali in seveda s tem tudi povečevali blaginjo ljudi. Eno izmed področij, ki je tukaj omenjeno, je davčno področje ali pa finančno področje. Številni ukrepi, tudi takšni, ki ne zahtevajo nobenih finančnih sredstev, tudi takšni, ki ne bi čisto nič škodovali proračunu, na primer, da se odpravijo neki pravilniki, ki v bistvu podvajajo podatke s konvencijami o izogibanju dvojne obdavčitve, pogledjte, nič nikogar ne stane, samo ukine se. Vendar odgovor Vlade – ali pa, bom kar rekel, odgovor Ministrstva za finance, zaradi tega, ker ta odgovor je vse skupaj ena lepljenka, ki jo v končni verziji izgleda ni nihče prebral, je pač pavšalen, in sicer Vlada pravi, da bo na to področje odgovarjala s splošnim izhodiščem, poleg tega pa so vključena tudi nekatera stališča do predlaganih ukrepov. V zelo redke, v tiste, ki so bili že večkrat poudarjeni, v tiste ukrepe. Ampak kakorkoli že, v teh ukrepih in teh

izhodiščih seveda govori tudi Vlada o davčnem okolju, ki pa ni najbolj pomembno. Tako Vlada. Ampak je to del poslovnega okolja. In jaz bom nadaljeval z enim primerom, ki se je resnično zgodil v Sloveniji, na Gorenjskem, in sicer je v delu Gorenjske nekoliko bolj podjeten človek pasel krave na določenem področju, na travnikih, na pašnikih in seveda te krave je tudi pomolzel, naredil kislo mleko, žgance in mimoidoči so hodili in jim je prodal, to kislo mleko in žgance za en evro, dva evra, tri evre. To je resničen primer. In potem je prišel davčni inšpektor. To je lahko delal tri ali štiri mesece. In to se je zgodilo pred dvema, tremi leti. In ta davčni inšpektor seveda ni mogel narediti davčne osnove in tako naprej, ampak je temu človeku, ki je izkazal svojo podjetnost, zaračunal kazen 4 tisoč evrov. 4 tisoč evrov! In ta primer sem že povedal ministrici za finance na Odboru za finance tega parlamenta, takrat je bila ona v vlogi državne sekretarke, in je pač povedala, da takšna kazen je v poduk tudi ostalim. In imamo prijazno davčno okolje po mnenju te vlade, po mnenju te ministrice, takrat državne sekretarke. To je realnost, to so ljudje, to so podjetniki, ki pokažejo svojo idejo. In to je davčna inšpekcija, ki je vodena s strani finančne uprave, ki je vodena s strani Ministrstva za finance in ki je nenazadnje vodena s strani te vlade Mira Cerarja. Ta primer se je zgodil dve, tri leta nazaj. In zdaj če primerjamo to seveda ne samo s prijaznim davčnim okoljem, ampak tudi s tem, kako naj bi seveda mi pomagali malim podjetnikom in kako naj bi skrbeli za srednja podjetja, mala podjetja in tako naprej – glejte, potem smo daleč od tega. Potem je sporočilo oziroma signal te vlade tudi tem kravam, naj gredo preko Karavank na pašo. To je signal in to je sporočilo. In seveda ob vseh teh izhodiščih, ob vseh teh mnenjih, kako je treba računati na OECD, na Evropsko komisijo, na izhodišča davčnega sistema, na mednarodno obdavčitev; spoštovani gospe in gospodje, temu človeku in tem ljudem v Sloveniji, ki želijo nekaj ustvarjati, to nič ne pomeni. Pomeni jim pa to, da enostavno s takim človekom, ki pokaže neko idejo, da bo nekaj naredil, ravnamo oziroma ravnate – ta vlada – brutalno. In za podjetništvo je to davčno okolje ubijalsko. Oprostite, na tem primeru to temelji. In ni edini. Jaz ne vem, ali boste delali to z vsemi tistimi, ki začnejo nekaj delati, ali boste delali tudi z tujimi investicijami, ki bodo prišle v bližino Maribora ali ne. Ampak to je sporočilo.

Sporočilo je tudi to, da seveda so ti odgovori, katere ste dejansko tukaj napisali, oprostite, pavšalni in podcenjujoči. Vi se ne opredelite, ta vlada se ne opredeli do konkretnih ukrepov, samo do nekaterih. O tem da je treba seveda zmanjšati obdavčitev dela, o tem danes ne bom govoril, tudi o davčnih blagajnah ne. Načelno, stokrat smo že slišali in verjamemo, da morate o teh ukrepih razmisliti, ker vplivajo na proračun. Ampak tukaj je najmanj 10 ukrepov, ki ne zahtevajo nobenega finančnega, ni

nobenega finančnega učinka. In do tega se ne opredelite, tudi do tega ne, kako bi razširili informativni izračun za dohodnino, da bi vpisali ljudem še nekatere druge dohodke iz naslova kapitala, kar tudi bi bilo z lahkoto narejeno. Zaradi tega še enkrat, glejte, mene malo moti ta odgovor Vlade, ki je dejansko podcenjujoč. Nanaša se na Ministrstvo za finance, ker, glejte, poznam tudi že stil, kako tam pišejo. In vsaj odgovorite, vsaj odgovorite Obrtni zbornici, odgovorite Gospodarski zbornici, odgovorite nenazadnje tudi nam in odgovorite ljudem. In naredite prijazen davčni sistem in ne samo s tem, da boste rekli, saj ne bomo obdavčili. Ne, boste pa kaznovali. In zanimivo bo videti, za koliko so porasle kazni in na kakšen način, nesorazmeren način kaznujete ljudi. To pa je s tisto tezo, ki je bila tukaj že povedana – ljudi je strah in želite ustvariti strah v tej državi ravno s takimi primeri, s takimi odločbami, ki ni edina. Hvala lepa.

PODPRESEDNIK MATJAŽ NEMEC: Preden nadaljujemo z razpravo poslank in poslancev, dajem besedo gospe državni sekretarki na Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, mag. Tanji Strniša.

Izvolite, imate besedo.

MAG. TANJA STRNIŠA: Hvala za besedo.

Dovolite mi, da morda za izhodišče vzamem kar razpravo poslanca Šircija, ki je omenil ta primer predelave mleka na planinah. Pa naj tukaj povem, da smo s sprejemom Zakona o agrarnih skupnostih v letu 2015 dovolili prvo predelavo mleka na planinah, da se šteje kot kmetijska dejavnost, se pravi, da je obdavčena v okviru katastrskega dohodka, da ni za to treba izdajati računa in da tudi lahko se delo pastirja na planini opravlja kot osebno dopolnilno delo. Še marsikaj drugega se lahko opravlja kot osebno dopolnilno delo v kmetijstvu v delovnih konicah, zato za nas vrednotnice vsekakor niso slaba rešitev kot sektor. No in tu bi povedala, če mi dovolite, da morda se preveč ubadamo s temi številkami okrog predpisov in Kmetijsko ministrstvo je bilo izpostavljeno kot resor z velikim številom predpisov že na petkovi seji odbora. In sem si jaz pridobila točne podatke in poglejte, v zadnjih štirih letih, se pravi od vključno 2013 do 2016 smo mi sprejeli na našem ministrstvu 444 predpisov, od tega je bilo 155 sprememb predpisov. Ampak če primerjamo to z obdobjem 2005–2008, takrat jih je bilo sprejetih 694, 56 % več. Jaz ne trdim, da je eno ali drugo boljše, samo da sam predpis po sebi ne pomeni nujno birokratskega bremena več. Oziroma če ravno na tem primeru, ki sem ga prej načela – Zakon o agrarnih skupnostih. Poglejte, mi smo v letih od 2013 do 2016 sprejeli 19 zakonov. Od tega je bilo 14 zakonskih sprememb, 5 zakonov je bilo pa novih. Pa poglejmo, kateri so novi zakoni in ali prinašajo nova bremena. Zakon o prepovedi gojenja GSO – gensko spremenjenih organizmov – je bil v

pričakovanju, interesu celotne javnosti, da se to v Sloveniji ne dovoli. Zakon o agrarnih skupnostih; prej sem omenila neko malenkost glede dela, predelave mleka na planinah. Ampak kaj je bolj pri tem zakonu pomembno? Pomembno je, da smo omogočili sploh upravljanje s to lastnino, ki pomeni 4 % površin v Sloveniji. In marsikatero zemljišče, ki je v lasti, solastnini ali pa skupni lastnini članov agrarne skupnosti, ni bilo mogoče z njim nič narediti; ga ni bilo mogoče prodati, ni bilo mogoče dobiti soglasja za gradbeno dovoljenje, ni bilo mogoče dobiti soglasja za služnost, za nič. Z zakonom smo predpisali, da je za soglasje za običajne posle upravljanja dovolj 51 % in za nekatere druge posle pač nekoliko večja potrebna večina. In skratka, mi smo omogočili upravljanje s to lastnino, se pravi, Zakon o agrarnih skupnostih je poenostavitev, pomembna poenostavitev tudi kar se tiče umeščanja nenazadnje objektov v prostor, če je to na primeru zemljišča agrarne skupnosti. Sprejeli smo interventni zakon po žledu in po pozebi. Oba zakona sta kaj? Sta v bistvu namenjena pomoči prizadetim. Zakon o žledu je prinesel številne poenostavitve za to, da je bilo sploh mogoče v gozd. Da je bilo mogoče tam neko vlako postaviti, da je bilo mogoče drevje umakniti s ceste in podobne stvari. Zadnji zakon ki smo ga sprejeli, je pa Zakon o upravljanju z državnimi gozdovi, ker je bila tudi nujna pač neka rešitev. Skratka, ni nujno ... Pa to so samo zakoni, mi imamo na našem področju številne predpise, ki pomenijo tudi varovanje zdravja ljudi, zdravja živali in rastlin. Tako smo recimo v zadnjem letu sprejeli dva predpisa glede vraničnega prisada in stekline, ki sta kaj? Varovanje ljudi, zdravja ljudi in živali. In potem tudi nekatere predpise na področju veterine, predlagane pravzaprav s strani deležnikov zaradi varovanja zdravja živali. Ampak generalno, poglejte, področje kmetijstva, gozdarstva in ribištva v EU ureja 21 tisoč 69 predpisov. Za dvamilijonsko Slovenijo in za 80-milijonsko Nemčijo. In računati, koliko ima kdo predpisov na prebivalca, je pač nemogoče. Se pravi, mi moramo te predpise vse implementirati. In po podatkih naše vladne službe za zakonodajo je 58 % vseh predpisov evropskih pač s tega področja.

Če sklenem, rada bi povedala pa še za davčne blagajne, da ne bi bilo zmotno mnenje, da mora kmet imeti davčno blagajno. Davčno blagajno mora imeti tisti, ki mora izdati račun. To pa je seveda, če ima nekdo dopolnilno dejavnost, če je zavezanec za DDV. Kajti po predpisih o dohodnini smo pa prav v tem mandatu odpravili prag 7 tisoč 500 evrov katastrskega dohodka, ki je bil prej obvezen za vstop v knjigovodstvo, tako da če kmet ne želi, mu ni treba imeti knjigovodstva, če ni davčni zavezanec za DDV. Poleg tega smo odpravili, da je treba voditi knjige za intenzivne kulture. To je bilo lani. Kar je prej veljalo za šparglje, ne vem, jagode in podobne stvari, sedaj ni več primer, ampak ti kmetje lahko imajo pač večji

katastrski dohodek in jim knjig ni voditi treba, torej tudi ne računov. Torej tudi na tržnici ni treba imeti davčne blagajne. Ni treba imeti knjigovodstva za prej omenjenih 3 tisoč 500 evrov dopolnilne dejavnosti, če gre za majhne predelave kmetijskih pridelkov. Že prej sem pač omenila, za predelavo na planinah in pašnikih. Omenjeno je bilo še, da ni ukrepov za male kmete. Za male kmete imamo, gospa Lep Šimenko dobro pozna, deset ukrepov smo naredili za Haloze in za podobna območja v Sloveniji, ki jih ne bom ponavljala, ker smo jih v Državnem zboru vsaj trikrat že obravnavali. Bi pa še povedala, da sta bila tudi dva predloga v vladnem gradivu. Eden je za debirokratizacijo evropskih predpisov, kjer smo naredili pomemben napredek, ker je dosti ukrepov, če omenim samo subvencijske vloge ali pa marsikakšne pomoči po naravnih nesrečah, de minimis in podobne, kjer v bistvu kmetje samo vrnejo podpisano vlogo, ki jo kreiramo na podlagi podatkov iz registra. Pri nas uporabljamo vse podatke iz javnih evidenc, subvencijske vloge na površino so v celoti avtomatizirane in elektronske, pri investicijskih ukrepih pa tudi stvari poenostavljamo. Je pa res, iz tega števila evropskih predpisov sledi, da je kmetijstvo na evropski ravni preveč oziroma zelo reguliran sektor in tega zmanjšanja bremen za kmete ne zna rešiti niti evropska raven. To je stalna tema kmetijskih ministrov, komisarjev za kmetijstvo, pomembnih poenostavitve glede kontrol za to, da se zagotavlja na eni strani namenskost in smotrnost uporabe evropskih sredstev in na drugi strani varnost potrošnikov, ampak tukaj pravih rešitev EU še ni podala. Jih pa mi iščemo, ko gre za nacionalne ukrepe, kjer pa pri vsakem ukrepu poskušamo, da je čim bolj administrativno nezahteven za kmete. Hvala lepa.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Besedo ima gospod Tilen Božič, državni sekretar na Ministrstvu za finance. Izvolite.

TILEN BOŽIČ: Hvala za besedo.

V nekaj točkah je bilo, če rečemo temu tako, Ministrstvo za finance izzvano in prav je tako. Na srečo nas je danes dosti tukaj. Bi se zahvalil kolegici Strniša, da se je nekako spustila na področje kmetov. Lepo ste povedali tudi tisti primer, ki ste ga omenili za dve do tri leta nazaj; jaz ne vem natančno, za kateri konkretni primer gre, lahko pa povem tako, očitno je bila zaznana težava, in to se je potem tudi rešilo. Saj je lepo predstavila državna sekretarka z Ministrstva za kmetijstvo. Se pravi, kaj se šteje v osnovno kmetijsko dejavnost, kako se je pristopilo k temu, da se nekako uredi, kar se tiče dopolnilne dejavnosti. Tukaj so sicer bili pogledi tudi, normalno, znotraj Vlade glede na različne resorje morda nekoliko drugačni, ampak na koncu smo se uskladili, se zmenili in se je tudi

te, lahko temu rečemo, izboljšave oziroma pozitivne spremembe za področje kmetijstva tudi uvedlo. Tako da kar se tega tiče, sistem deluje.

Res je, da je debirokratizacija pogosto plavanje proti toku zaradi tega, ker na nek način lahko rečemo, se tam najde problem za vsako rešitev. To velja. Ravno zaradi tega je potem dobrodošla nekako ena osnovna usmeritev Vlade, pa tudi konec koncev če potem pogledamo po posamičnih ministrstvih. Tudi Ministrstvo za finance ima kot enega izmed osnovnih ciljev tudi debirokratizacijo in se ob vsaki pripravi zakona to tudi upošteva. Če gremo pogledat nenazadnje tisto, kar je bilo z mojega področja, se pravi področje ureditve trošarin, se pravi Zakon o trošarinah, če gremo pogledat področje carinske zakonodaje, če gremo pogledat Zakon o davčnem postopku, navedod tam se je v obstoječih zakonih naredilo spremembe, ki pripomorejo k temu, da gremo v smeri debirokratizacije, da je zavezancem lažje, da se upošteva to, da se tehnologija razvija in se lahko vedno več zadev rešuje elektronsko na tak način, da dejansko iz svojih lastnih baz podatkov informacijskih sistemov podatke na nek standardiziran način izvozijo, uvozijo potem v sistem Finančne uprave, kogarkoli že, da zadeve potem delujejo, da se ne dela večkratnih vpisov. Zagotovo je eden izmed ciljev ta, da če je en podatek enkrat znan oziroma dan državi, seveda, da se ga potem ne zahteva ponovno. Je pa do tam še nekaj dela. Nenazadnje se uvaja ta skupni oblak, ki ga pelje MJU. Mislim, da je zelo dobra zadeva in kot vem, gre po časovnici, po planu. Vsi delamo na tem, marsikdaj se tudi skregamo, ampak to so taki premiki, ki mislim da bodo omogočali poleg državne uprave tudi vsem državljanom in državljanke, da bojo lažje dihali in delali in bo to zagotovo tudi z njihove strani sprejeto pozitivno.

Tisto, kar pa ste rekli glede neke nesorazmerne kazni in tako naprej. Verjamem, da se občasno dogajajo napake. Jaz se ne opredeljujem do primera, ker ga ne poznam, ampak v običajnem postopku se uporablja sorazmernost. Se pravi, prvič se običajno nekako nekoga opozori, se mu da en opomin, ni nekih finančnih posledic. Če se pa kršitve ponavljajo, se seveda stopnjuje. Je najprej nižja kazen, višja in tako naprej, v razponu. Na koncu pač so lahko te kazni res znatne, tudi z nekim ciljem, da se zavezanca, če je preveč, se pravi, kreativen in je bil o tem že predhodno opozorjen, da se nekako zavre to njegovo pretirano kreativnost v napačni smeri in da naj se raje ukvarja, se pravi, s kreativnostjo na področju lastnega poslovanja. Velika večina pa seveda davkoplačevalcev plačuje zgledno. To tudi vidimo z vzpostavljanjem nove informacijske podpore, ko dejansko potem naredimo boljše ocene tveganja zavezancev in seveda se ukvarjamo zgolj s tistimi nekaj odstotki, ki jim spoštovanje zakonodaje naše predstavljajo določene težave.

Tiste trditve, ki so bile porej omenjene,

da je bilo rečeno, ljudem je treba pomagati in jih ne kaznovati, s tem se popolnoma strinjam. Mislim, da tudi davčne blagajne, kljub temu da se marsikaj tukaj proti temu reče, da so res določeno dodatno administrativno breme, ki pa ima vseeno nek pozitiven doprinos, je bil to en primer, po mojem, dobre prakse, ko se je zavezance informiralo, so se ukvarjali z njimi, razložili, prišli na teren inšpektorji in tako naprej in na nek način skozi sodelovanje prišli do tega, da danes sistem v veliki večini deluje.

Kar se tiče potem tega, da številni mladi zapuščajo Republiko Slovenijo, mislim, da je treba tudi vseeno še malo po statistiki pogledati. Mislim, da smo to že nekajkrat demantirali. Tudi kar je vezano na nižjo obdavčitev; to sem že velikokrat povedal, da naj bi z nižjo obdavčitvijo dosegli višje pritoke v proračun – to ni linearno. Zagotovo pa tudi eden izmed časnikov ameriških, morda nekoliko bolj konservativno usmerjen, tam okoli 1. maja ima en zanimiv članek na to temo, v katerem ugotavljajo, da pač empiričnih dokazov za to da če ti spustiš davke, bodo večji prilivi ali pa da bo nek velik vpliv na gospodarsko rast, ni. Gre za splet ukrepov, ki morajo biti narejeni za to, da zadeva funkcionira. Zato tudi v tem duhu ponovno tisto, kar je bilo tudi rečeno tukaj – dejstvo je, davki so eden izmed ukrepov, običajno je to neka češnjica na torti. Se pravi, ko vse ukrepe postaviš v temelju tako kot morajo biti, neke strateške usmeritve, potem lahko določene elemente z davki tudi nekoliko spodbudiš. Da bi pa davki sami po sebi kar tako samodejno reševali težave, to pa žal ne velja, ker po navadi kadar se je imelo davčne rešitve za zveličavne in se je samo na tem gradilo celotno politiko, kako bo nekaj začelo cveteti, rasti in buhteti, se je po navadi pokazalo obratno oziroma pač tisti cilji, ki so bili predvideni, niso bili doseženi. Hvala.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Besedo ima gospod Darko Stare, državni sekretar ... Replika, oprostite.

Gospod mag. Širčelj, izvolite.

MAG. ANDREJ ŠIRCELJ (PS SDS): Hvala lepa.

Zelo na kratko bi želel samo replicirati Tilnu Božiču, državnemu sekretarju. Glejte, jaz ne vem, ali včasih mi živimo v dveh svetovih. Jaz verjamem, da vse to kar je on povedal in tako naprej, kako je treba davčnim zavezancem pomagati pa tako naprej, da to je v neki teoriji, da mogoče je celo v nekih vladnih dokumentih, ampak na terenu se dogajajo popolnoma druge stvari. Popolnoma druge stvari in enega izmed primerov sem vam povedal kot signal, v kakšnem davčnem okolju podjetniki živijo ali pa ljudje živijo in živimo.

In drugo, glejte, kako z znižanimi davki doseči večje prihodke? Ja s tem, da je dejansko večja ponudba in da se ustvarja tudi večje

povpraševanje, saj to je popolnoma jasno. Če imate vi ceno bencina v Sloveniji za 20 centov ali pa 30 centov višjo kot je v sosednjih državah, potem bo toliko manjša potrošnja in zaradi tega bo tudi toliko manj davka v proračunu. Zadeva je popolnoma enaka. Nekako podobna zadeva je tudi pri davku od dohodkov pravnih oseb pa tudi nekaterih drugih davkih, ki se nanašajo na osebne dohodnine, če povečujete zaposlenost, in tako naprej. Glejte, dokaza ni treba iskati v Ameriki pa ne vem kje, lahko pogledate proračun Slovenije za 2007 pa 2008, pa boste videli te rešitve.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Gospod Darko Stare, izvolite.

DARKO STARE: Hvala, gospod podpredsednik.

Jaz sem želel v kontekstu nadaljnje razprave pa glede na to, da je eden izmed leitmotivov predlagatelja dejstvo, da si je treba prizadevati za zmanjšanje števila predpisov, zakonov in tako naprej – večkrat je bilo ponovljeno, koliko jih je v naši državi, koliko jih je v bistvu bilo 91 in zdaj –, bi rad samo ozavestil, kako nerealno v bistvu je to pričakovanje in sem prepričan, da je to demagogija, kar je pa seveda vsečno za ljudi, za tiste ki nimajo vseh podatkov, potem so seveda v zmoti in verjamejo. Gre pa za zmoto, ki je nedopustna in neodgovorna tudi za nas, ki tukaj razpravljamo. In zdaj vam bom povedal najprej dva statistična podatka ali pa tri, potem bom dal pa metaforo, kako je nerealno in sploh nemogoče, da bi se uresničile te besede v taki meri, kot vi predstavljate, da ste sposobni z ukrepi to narediti, ko boste imeli priložnost, čeprav ste jo že imeli nekajkrat, predstavniki stranke, ki predlaga te ukrepe. Poglejte, v Evropski uniji, to so podatki s konca leta 2015 uradni, imamo veljavnih 11 tisoč 547 uredb, imamo tisoč 842 direktiv in pa 18 tisoč 542 odločb okvirnih oziroma framework decisions, ki so napotila nezavezujoča, vendar določajo neka področja družbenega življenja, ki naj bi se primerljivo oziroma smiselno podobno v vseh članicah uredila. To je zdaj podobno, kot da imamo neko – tukaj imamo zdaj nek pravni prostor, pravna pravila, nek mehanizem, ki se jim reče uredbe, direktive, itn. – kot na področju športa; na igrišču imamo 20 igralcev za določen tip športa ali pa 11 na igrišču za nogomet in zdaj bo nekdo se šel spopadat z nekom v istem prostoru na istem igrišču s tremi igralci. Ta pristop je iluzoren in je neučinkovit in je tudi neodgovoren. Razen če ta pristop implicira rešitev, ki smo jo že doživeli v tej družbi in jo potem davkoplačevalci plačujejo, ko predlagatelji odidejo iz oblasti – Zufj, ko z enim zakonom urediš 43 zakonov in potem 20 milijonov evrov plačamo za nazaj rešitve, ki so v bistvu protiustavne. To so slabi, bi rekel, postopki in slabi ukrepi in mi, Vlada, ta vlada pač ne pristopa na ta način, ima drugačen pristop, ima drugačne ukrepe. Tudi ti so legitimni, ampak

so praviloma neučinkoviti, dragi v teh primerih. Da ne govorim tudi na področju, ki ga trenutno zastopam, pravosodje, ko je bil tudi v 2004–2008 na brzino sprejet Zakon o odvetniški tarifi, torej celo kopico področij v eno zgodbo in je potem seveda zadeva padla in je bila protiustavna. Ampak ne glede na to, gre za to – najbolj eksemplaričen primer je Zujf. Ko se sliši všečno, dajmo mi narediti namesto štirih predpisov enega. Preprosto določena področja so tako specifična družbenega življenja; že po resorjih vidite, da je to nemogoče. Poleg tega imamo nek normativni okvir v širši skupnosti, ki ji rečemo Evropska unija. In že na področju zakonov, kot sem pa v uvodni predstavitvi svojega stališča oziroma mnenja povedal: če se primerjamo z Avstrijo, ki ima dvakrat več zakonov, se primerjamo z Nemčijo, ki ima šestkrat več zakonov, se primerjamo z drugimi državami, se pravi, da smo v bistvu relativno dobri, če jih imamo samo 894, glede na to da imamo ista pravna pravila v istem pravnem prostoru. Tako da koliko je to realno, kar napovedujete, bi rad doživel. Upam pa, da ne bo to enako, kot je primer Zujfa.

Imamo pa mi na mizi en lep primer, ki ga bo Vlada sprejela na področju uredbe, smo že začeli lansko leto medresorsko strokovno usklajevati – primer uredbe o ravnanju z zaseženimi predmeti in pa premoženjem nezakonitega izvora. Imamo štiri uredbe, ki to področje urejajo. Pravni podlagi v zakonu sta dve: ZKP pa ZOPNI. Ker gre pa za različne vrste predmetov: orožje, prepovedane droge pa sicer predmete in premoženje, je to urejeno v štirih različnih uredbah. To bo pa zdaj v eni uredbi, vendar ne bo nič sporno z vidika zakona, bo pa bolj poenostavljeno, učinkovito in vse na enem mestu za uporabnike – tako izvajalce, torej organe pregona in pravosodja, kot tiste ki so zavezanci na tem področju. Ne moreš pa zakone kar združiti v eno zgodbo. To je zame, saj pravim, če resno premislim, kot da bi zdaj šel na igrišče s tremi igralci proti enajstim; preprosto ne gre, pa še v nasprotju s pravili je. Hvala lepa.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Gospod Tilen Božič, državni sekretar, izvolite ... oprostite, predlagatelj gospod Janez Janša.

Izvolite.

JANEZ (IVAN) JANŠA (PS SDS): Ja, saj bi lahko tudi gospod državni sekretar prej govoril. Mislim, da stvari ne bi nič spremenilo, ker tole, kar pa zadnje uro, uro pa pol poslušamo s strani predstavnikov Vlade, pa malo skrbi. Če sem prav razumel, je boj proti birokraciji pa oviram to, da imaš čedalje več predpisov. In Slovenija lahko parira evropskim predpisom tako, da imamo tudi mi veliko predpisov. Sicer ti podatki, ki smo jih slišali za 500-milijonsko, zaenkrat še, Evropsko unijo, imajo manj predpisov, kot jih

imamo mi, to ni ravno veliko. Pa tudi to je preveč. Očitek na prvem mestu evropskih državljanov ali pa državljanov držav, ki so članice Evropske unije, je, da je Evropa preveč birokratizirana. In hvaliti se s tem, koliko predpisov je tam ... Oprostite, no. Kot sem že rekel prej, na vseh normalnih, dostojnih pravnih fakultetah po svetu se učijo neke aksiome, ki veljajo tukaj od rimskega prava naprej. Več predpisov, manj svobode. Več predpisov, manj pravne varnosti za državljane. Več predpisov, večja je moč birokracije. Več predpisov, več korupcije. Tukaj pa poslušamo, da je ravno obratno. Da je več predpisov, več svobode, vse je bolje in tako naprej. Nekaj predpisov pač mora biti in tako dalje, ampak oprostite no, 20 tisoč zakonov in podzakonskih aktov za 2 milijona ljudi! Prej smo narobe rekli. To ni 200 na enega, to je 100 na enega. Na sto prebivalcev en zakon ali pa ena uredba na vladni ravni. Na en zakon po tej statistiki, kot jo imate tukaj, je 100 ali 10, 20, tisoč skoraj ... Se pravi, na en zakon je 20 podzakonskih aktov. So države, kjer podzakonskih aktov praktično ni. Tako da to kar ste prej navajali, da imajo nekatere članice Evropske unije več zakonov kot mi, seveda drži. Nimajo pa 20 podzakonskih aktov na vsak zakon, ker so sposobni s tremi podzakonskimi akti zadeve urediti ali pa sploh nimajo podzakonskih aktov ponekod, ker imajo pač različne ustavne ureditve. Vlada ne more predpisovati sama določenih stvari. Pa tukaj govorimo zgolj o državni ravni. Potem so še mestni, občinski predpisi in vse živo, kar tudi veže državljanke in državljane. Tega sploh nismo omenjali, ker običajno je to manjši problem. Tukaj govorimo zgolj o državni birokraciji. Tako da skrbi me malo ta razprava. Ni možno seveda reči, da je vsak predpis problem in da je ovira, ampak ko se tega nabere, ko imamo statistiko takšno kot jo imamo mi, pa to seveda lahko gre samo v eno smer. To je v smer kratenja kisika in življenjskega prostora državljanek in državljanov. Kdo se je sposoben znajti v takšnem močvirju? In kdo potem profitira? Ja seveda tisti, ki potem arbitrira, pa tisti ki, sedi in stvari ureja.

Najhujša je pa ta glede Zujfa. Tukaj poslušamo predstavnike neke administracije, in to ljudi ki so bili tudi že takrat v administraciji, ki slovenski javnosti prodajajo pravljice. Zakaj je bil Zujf sprejet? Zato ker je vlada gospoda Pahorja v letu, ko je bruto domači proizvod Slovenije padel za skoraj 10 %, povečala javno porabo za skoraj 10 %. Poglejte si te tabele, ki ste jih sami dali v gradivo. Samo za plače državnih uslužbencev ste ali pa so v letu – tudi nekatere stranke, ki so danes tukaj v Vladi, dve sta bili zraven takrat – namenili po teh podatkih, ki jih imate tukaj, več kot 300 milijonov v enem letu več kot prej. 10 %. V času, ko je nas in Evropo in svet zadela finančna gospodarska kriza. Zato je bilo treba sprejeti Zujf, ker ni bilo časa, da gre 50 različnih zakonov v proceduro, ker bi trajala celo leto pa ne vem, koliko bi bilo takrat

referendumskih zahtev sindikatov in vseh ostalih, ki so mislili, da denar zraste na drevesih. Če Zujfa ne bi bilo, se vi ne bi danes hvalili z gospodarsko rastjo in temi rezultati. Mislim, strašno hvaljenje in kitenje s tujim perjem, hkrati pa kritika ukrepa, ki je to omogočil. Od Zujfa naprej vse vlade skupaj niso sprejele toliko učinkovitih ukrepov, kot je bil Zujf. Zujf je Slovenijo rešil in stabiliziral slovenske javne finance. Če je bilo par členov razveljavljenih in tako naprej ... Če je Zujf tak problem, zakaj ga pa ne ukinete, saj večina določb še vedno velja in se pasete na njih in se hvalite s tem. Predlagajte zakon z enim členom: ZUJF ne velja več. Bomo videli, kaj bo naslednji dan.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Gospod Božič se je odpovedal.
Gospod Darko Stare, izvolite.

DARKO STARE: Hvala.

Ne bom se spuščal v globljo razpravo pa argumentacijo, ampak vidi se pa, da gre preprosto za neko pregovarjanje, in vi ste absolutno mojster besede in vedno zamenjate tezo. Ni poanta v tem, katere rešitve so bile slabe ali dobre v Zujfu. Gre za to, da se z enim zakonom ureja 44 zakonov, ampak ne na način, kot danes govorite, da bi jih 44 ukinit, ampak se preprosto z enim posega v 44, in to na način, ki je preprosto prizadel veliko število ljudi, imel je pa tudi pozitivne učinke. Poanta je bila glede na statistiko pa na zakone. In če govorite o državah, ki nimajo podzakonskih predpisov, bi rad, da mi jih naštejete 5, 10 – pa ne pričakujem tega zdajle – v Evropski uniji. Ampak če se mi primerjamo z Avstrijo, ki ima, ne vem, mislim da, po zadnjih podatkih okrog 9 milijonov prebivalcev, mi pa 2 milijona, pa imajo še enkrat in pol več zakonov, pa niso šteti ... / oglašanje iz dvorane/ Imajo, pa niso šteti; Avstrijci imajo, in niso šteti deželni zakoni, tako kot v Nemčiji. In je iluzorno pričakovati da, ne vem, področje kaznovalnega prava ... Zakon o kazenskem postopku je ne glede na število populacije ali pa prebivalcev v eni državi – ti potrebuješ zakon. In isto velja za področje kmetijstva, davčno in tako naprej, to se ureja z zakoni. Odkar smo podpisniki Evropske konvencije o človekovih pravicah, ko država ureja neko področje, ga mora urejati v najmanjšem možnem obsegu, vendar z zakoni. Slovenija je pač ESČP konvencijo podpisala šele 1994 leta, s tem se ne moremo hvaliti, čeprav velja že od 1957. To terja nek demokratičen pristop, ki je najbolj izražen kot element pravne države in demokracije, z zakoni, ki jih sprejme demokratično izbrano predstavniško telo ljudstva. To ste vi, spoštovani poslanci. Zaradi tega je taka razlika od 1991 do zdaj. In manipulirati s tem se mi zdi malo neodgovorno glede na to, da smo v istem pravnem prostoru, samo to sem želel povedati. Ne dvomim pa, da lahko s teh 894, ne vem, v primerjavi z Avstrijci, ki jih imajo 2 tisoč 500, mi

pridemo na 700. Možno, ampak ni to poanta. Večja poanta in bolj učinkovita bo ta družba v celoti kot skupnost, vsi skupaj, če bomo, to kar imamo, učinkovito in odgovorno uveljavljali. Ker mi zakonodaje nimamo slabe, imamo zelo primerljivo z drugimi, imamo pa problem v odnosu do zakonodaje, v odnosu do teh vrednot, ki jih izraža pri nas zakonodaja in pa v odgovornosti izvajanja, uresničevanja. Ker vedno zamenjamo včasih iz političnih in prestižnih razlogov teze in teme in potem vidimo samo slabo ali pa nočemo videti nič dobrega, plačajo pa to davkoplačevalci. In ko bomo presegli ta nivo, da bo v bistvu način dela s konstruktivno kritiko, s konstruktivnim političnim diskurzom, tudi v bistvu večjo stopnjo sodelovanja, bojo odločitve vseh nas deležnikov v tej družbi boljše, bolj zanesljive in vsa bodoča ravnanja bojo bolj učinkovito prispevala k temu, da bomo kot družba napredovali v smislu blaginje in učinkovitosti delovanja vseh organov, vključno z izvršilno vejo oblasti in pa Državnim zborom. Tako da jaz mislim, da je to prava pot. Hvala lepa.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Dr. Franc Trček ima besedo, izvolite.
Pripravi naj se gospod Marko Ferluga.

DR. FRANC TRČEK (PS ZL): Hvala za besedo.

Zanimivo je poslušati to razpravo. Priznam, da sem bil prijavljen bolj na začetku, pa sem se predstavil. Če pa pogledamo število veljavnih zakonskih predpisov v Sloveniji, zgleda takole. Ne glede na tako imenovane leve, desne vlade, je to dokaj strmo raslo, to je dejstvo. Zdaj je pomembna tema dejstvo, da živimo v neki hipernormirani družbi. Včasih človek dobi občutek, da bomo imeli, ne vem, že zakon o tem, kako bom božal telice po hrbtu. To je neko dejstvo. Zakaj imamo ogromno podzakonskih aktov, to eden od dveh parlamentarcev, ki je že od 1991 leta tukaj, zelo dobro ve – da se vsaka vlada, leva, desna, katerkoli, malo izogne parlamentu. Državni sekretar Stare je načel zelo pomembno temo. Naloga Državnega zbora je že izhajajoč iz 2. člena Ustave – o Ustavi ni nobeden nič govoril, pa ne glede na to, katerokoli vlado imamo, imamo preveliko število zakonov, ki so protustavni –, da spremlja izvajanje zakonodaje. In v tej luči jaz vidim to poročilo dobronamerno, kljub nekim velikim ideoloških razlikam med mano pa SDS. Dejansko imamo ta problem. Neke te primerjave po številu s temi državami, s tistimi državami; mislim, da tukaj ne pridemo kam daleč naprej. Jaz sem si, ko sem poslušal to debato, tukaj napisal okopi, premiki in je slučajno to naslov dveh del Janeza Janše, ampak mi moramo preko okopov narediti neke premike v teh nekih naših debatah. Vedno bo nekdo, »vi iz izvršilne oblasti« in ta naša debata tukaj poteka nekako na način: tisti, ki je iz izvršilne oblasti, je nek otrok, ki smo ga zalotili, da je pojedel tri piškote

več, in potem se on nekako brani. Ključni problem slovenskega političnega prostora – vseh treh vej oblasti, zlasti naših dveh – je pa, da ne znamo stopiti nekaj korakov nazaj. Za nazaj debatirati, ali je bil Zujf dober ali Zujf ni bil dober; jaz se tukaj strinjam z Janšo. Morali bi odzujfati, kar nekako tulim že tri leta. Zujf je bil nek začasen ukrep, ki je zdaj postal trajen in posledično imamo mi zaradi Zujfa že ogromno generacijsko vrzel v številnih sektorjih, ki nas bo zelo kmalu tepla po glavi, naslednje desetletje že. V nekaterih sektorjih imamo že grozljiva povprečja starosti zaposlenih; pa bi lahko od Sove gledal pa ne vem do kje. Dejstvo je tudi, odkrito priznam, predno sem prišel v to agregatno stanje politika, sem se med drugim več ukvarjal s strategijami družbenoprostorskega razvoja, študiral ne le evropske države, gor in dol. Lahko se strinjam z državnim sekretarjem za področje davkov, da so seveda davki pomembni in da morajo izhajati iz nekkih strategij, ampak mi v tej družbi in državi se 27, 28 let nekako nismo znali zmeniti, kaj bi sploh radi. A veste, ne glede na to, kdo je v avstrijski politiki, ki se jo pogosto omenja, pet, šest zadev je stalnica. Ne glede na to, da meni ni všeč trenutna madžarska politika – pride madžarski zunanji minister in reče paf, paf, paf, paf, paf. Ključni problem Slovenije tudi v tem, razen redkih izjem, da v več kot četrto stoletja nismo izdelali odločevalcev. Zresnimo se. Večina slovenske politike je neka cagavost. Pa bi malo tako, malo ne bi. V jeziku moje matere, bi da se j... Pa da ne bom vulgaren. In to nas sedaj seveda nekako tebe po glavi.

Dejstvo je tudi, da bi seveda kakšen zakon lahko tudi skrajšali. Imeli smo tak tipičen primer – dobro, tukaj se je nekaj spreminjalo –, poročila za neke avtocestne odseke. Pogovarjal sem se z ljudmi, seveda ko sem prišel v parlament, prej se nisem s pravom v ožjem smislu ukvarjal, in številni so rekli, da obstaja nek niz področij, ki bi jih lahko urejal en področni zakon, ureja ga pa več zakonov, dajmo biti odkriti, pogosto tudi zaradi interesov nekkih lobijev. Imate neko področje, ureja ga več zakonov, ureja ga več podzakonskih aktov, ureja ga več nekkih uredb in je seveda tam dosti več prostora za neko mlakužo, kot se temu reče. Seveda živimo v neki družbi, ki je bolj kompleksna, bolj perpleksna, kot je bila četrto stoletja nazaj. Neka področja seveda potrebujejo dejansko več zakonodaje, ampak dejstvo je in tukaj se moram strinjati z nekimi primeri, ki so bili navedeni in ki bi jih rad tudi sam navajal, da seveda dandanes v tej naši hipernormirani družbi mora človek skoraj narediti majhen doktorat iz prava, če se hoče česarkoli nekako malo bolj resno lotiti. Dejstvo je tudi, ko mi vedno rečemo, EU, saj mi smo del te EU. Trenutna vodilna grupacija EU je EPP, ki ji SDS pripada. Trije od osmih naših v Bruslju, tudi mojih predstavnikov, so iz SDS. Jaz nekako spremljam, kaj delajo naši evropski poslanci, pa ne slišim, da bi tam nekaj pretirano ropotali,

vseh 8, da je Evropska unija hiperpravno normirana. Ne le vaši, da ne bom krivičen. Ne slišim tega. In to je neko dejstvo.

In kaj mi daje upanje, ker mi časa zmanjkuje? Na neki službeni poti sem srečal med drugim sina nekoga s te vladne strani, državnosekretarske, 30-letni mladenič, dela v zahtevnem poslovnem okolju, večkrat je menjal službo. Rekel sem mu, glej, čez pet let te potrebujem v Sloveniji, da te vržem za tri dni v Mercator in mi zelo jasno poveš, kakšno je stanje. Čez 5 let bo ta mladenič tega sposoben. Na zaprtih in odprtih sejah težim, lahko vam naštejem nekaj 10 ljudi iz Anglije ali če hočete iz Združenega kraljestva, ki bi jih morali nujno nazaj pripeljati, ker so se tam nekaj naučili. Na tak način debate – okopi, kot se jih gremo tukaj, dejansko premikov ne bomo dosegli. In to je v bistvu nek ključni problem. Če pa se že pogovarjamo o gospodarstvu in razvoju, se moramo začeti pogovarjati tudi o tistih, ki ga ustvarjajo. To so delavci in delo. Avstrija je bila ogromnokrat omenjena. Živim 10 let v bližini Avstrije, zelo dobro poznam, tam se dosti več v parlamentu, v političnih programih strank in v javnih razpravah govori o delu. Te besede pa jaz danes tukaj nisem še slišal. Hvala.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Besedo ima gospod Marko Ferluga, pripravi naj se gospod Bojan Podkrajšek. Izvolite, gospod Ferluga.

MARKO FERLUGA (PS SMC): Hvala za besedo. Pozdrav državnim sekretarjem in ostalim vztrajnejšem tukaj v dvorani!

Z veliko vnemo sem poslušal Francija; midva imava približno enako usmerjeno razmišljanje in ... / oglašanje iz dvorane/ V veliki meri se strinjam s tabo in si veliko stvari povedal, ki sem jih jaz želel povedati. Ampak gremo na tole zadevo, o kateri se danes pogovarjamo. Človek ima občutek, pa ne glede na to, da je teh 77 ukrepov vseeno neka takšna mini interpelacija te vlade ali pa nek seznam želja ne samo SDS ampak obrtne, gospodarske in vseh drugih zbornic, da bi to vse skupaj postavili v en tak širši kontekst. Ti predlogi so dejansko od A do Ž vsega, kar se dogaja v tej državi 25 let. Včasih kdo dobi neko amnezijo in se spomni vseh teh ukrepov, ampak moramo biti pošteni. Ta vlada je prejela stanje, kakršno je bilo, od predhodne vlade in ta vlada tudi ne more biti kriva za vse te zadeve, ki so se vršile 25 let. Za ta 3 leta, ko so odgovorni, pa absolutno morajo sprejeti svojo odgovornost. Tu ni nobenih dvomov.

Ko govorimo o tem, koliko časa je potrebno, ali je dovolj, imam vseskozi v glavi, kar mi zveni, je bilo v začetku tega našega mandata, so nam kolegi iz SDS očitali, da je premalo zakonov. Zdaj ko smo prišli v to drugo polovico, v drugi polčas, nam govorijo, da je preveč zakonov. Človek se malo sprašuje, kaj je zdaj

prav. Enkrat je prav nekaj, drugič je nekaj prav. Se pa absolutno strinjam, da morajo biti zakoni, podzakonski akti, predpisi in tako dalje učinkoviti, morajo biti ciljno usmerjeni in jasno da si vsi želimo, da bi bili absolutno takšni, da bi pripomogli k večjemu in boljšemu razvoju gospodarstva in vseh ostalih podsistemov, ki sodijo tukaj zraven. Tudi gospod Janša je enkrat omenil, da v enem mandatu vlade ne moreš vsega postoriti, kar bi bilo prav. Jaz se tudi s tem strinjam. Ta vlada ima nek normativni plan dela. Iz tega normativnega plana dela se vidi in časovnica in tisto, kar se misli narediti. Pač ko se bo zamenjala vlada, bo spet nekaj drugega. Ampak tukaj je sedaj spet ta poanta, ki jo je Franci prej omenjal, da vse stare, tradicionalne vlade, ki imajo neko tradicijo, imajo točen fil rouge, se pravi, imajo neko rdečo nit, skozi katero ne glede na to ali je leva, desna, sredinska, katerakoli vlada imajo tisto glavno rdečo nit, s katero se potem peljejo vse zadeve in za katero se ve, da se bodo izpeljale. Ko smo pri teh administrativnih ovirah, smo prišli do davčnih blagajn, ampak davčne blagajne niso administrativna ovira. Se pa človek potem vedno vpraša po neki kulturi davčni, ki je v tej naši državi. Če je ta vlada uspela iz teh davčnih blagajn dobiti 57 milijonov, se pravi, da ti milijoni so bili nekje, kjer niso bili v proračunu te države. Ampak to je samo ena od tistih.

Če komentiram ta vaš predlog, jaz mislim, da tukaj ni nobenega, ki se ne bi zavzemal za to, da je treba najprej ustvariti in potem deliti, ker brez ustvarjanja ni solidarnosti, ne sociale ter drugih javnih podsistemov. Jaz mislim, da se tu vsi strinjamo. Višja produktivnost gospodarstva pomeni tudi višje plače, večjo solidarnost in več naložb. Ni problema. Javni sektor je potreben le kot učinkovit in racionalen servis državljanov in gospodarstva. Absolutno. Saj to mislim, da si skoraj vsi želimo v tej smeri nekako delovati.

Ko pa govorimo malo o teh zakonih, pa je bilo že veliko veliko povedanega, ampak meni je bila vseeno zanimiva ta tabela na 2. strani pod številko 2. Tu imamo tudi profesorico gospo Bon Klanjšček, ki dela take matematične vaje, pa je ful zanimivo pogledati. Recimo, obdobje 2004 je bilo 673 v začetku zakonov in v 2008, ko je pač vlada gospoda Janše končala, je bilo 740. Če naredimo hitro matematično tole, dobimo takoj razliko, kakšna je. Potem pa ko se govori, koliko je ta vlada naredila teh zakonov; spet je domača naloga: 2014 leta je bilo 880 zakonov, ki se jih je prevzelo ali so bili, in 2017 je bilo 834. In čez to malo razliko vam je takoj jasno, kje smo. Enako velja za podzakonske akte, če se kdo hoče tako malo matematično igrati doma. Ampak to je samo tako mimogrede.

Ko govorimo o tem, da je vse okej, ne bi okej. Nikoli ni okej, tudi če pogledamo, da je idealno to, kar imamo danes pred seboj. In ja, se strinjam absolutno, da imamo hipernormirano regulativno državo, absolutno. Tudi življenje samo po sebi ni idealno. Vendar moramo biti pa

toliko poštene, da rečemo, ja, so pozitivno trendi, se obrača na bolje. Če pa gledamo negativno, kar je tudi v demokraciji pravilno in zveličavno, je pa tudi prav. Vsak ima nek svoj pogled. Ampak so neka dejstva, neka tendenca je, ki gre v neko pozitivno smer in hvala bogu, da je tako, ker je mislim dobro za vse nas.

Potem sem želel še povedati, da lahko debatiramo tudi o hitrosti in učinkovitosti, bom rekel, teh ukrepov in če je smer prava, absolutno se strinjam. In zato jemljem to kot nek konstruktivni predlog SDS. Ampak kot sem že prej rekel, se pravi, ta vlada si je postavila nek normativni plan in ga izvršuje. Koliko je dobro koliko ni se bo potegnila črta na koncu pač te vlade in bodo ljudje videli in odločili, kdo je imel prav in kdo ne.

Ko pa govorimo, da bi prepričali prepričane o tem, kaj je v Sloveniji pozitivno, kaj je mogoče in kaj ni mogoče; vsak ve, da ima prav, nikoli ne bo grožnja to, nikoli ne bo, da bodo vsi zadovoljni, nikoli ne bodo zadovoljni ne z odgovori ne z dejanji ne z dejstvi, ampak tako je pač. Tako je v življenju. In za ene bo vedno vse narobe in drugi bodo rekli, okej, je dobro, se da izboljšati, je treba najti variante, kako se bo to naredilo. So pa nonsensi birokratski, tudi s strani raznoraznih inšpekcij in tako dalje, kot je bilo tisto, ko se je turista vpisalo ne s trdim č, ampak z mehkim č, ampak to je stvar in inšpekcijskih in drugih služb, da postanejo neka normalna država, da se nekako normalno odzivajo na ene normalne življenjske dogodke. Vsak pa potem na žalost, ko je v funkciji nekega državnega organa, postane nekako oblasten in tega je potem treba nekako umiriti in spraviti v neko pravo smer, pravo stran, kakor želite temu reči. Govoriti, kaj so plusi in kaj so minusi, mislim da danes nima smisla.

Moram pa priznati to taktičnost in strateškost, ki jo ima SDS, da je vložila 24. 4., tik pred prazniki, te predloge, da je Vlado postavila v neke škripce in so bili v časovni stiski. Ampak to je spet ta taktika in strategija te politike in teh političnih iger, tako da je treba malo stopiti tudi v bran Vladi, da je vseeno in dala odgovore in napisala tisto, se pravi, da ji ni treba v roku 30 dni poročati o tem, kar ste vi dali kot enega od teh štirih predlogov. Hvala.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Besedo ima gospod Bojan Podkrajšek, pripravi naj se gospod Franc Breznik. Izvolite, gospod Podkrajšek.

BOJAN PODKRAJŠEK (PS SDS): Spoštovani podpredsednik, hvala za dano besedo. Cenjeni predstavniki Vlade, kolegice in kolegi!

Ko govorimo že ves popoldan o administrativnih bremenih naših državljanov in državljanov Republike Slovenije, sem trdno prepričan, da se s temi težavami vseskozi srečujemo, ko smo izven Državnega zbora, predvsem pa se s tem srečujejo naše

državljanke in državljani. Ko se danes poslušamo med seboj, imam občutek, da imajo predvsem predstavniki Vlade in koalicijske stranke občutek, da obsojamo to vlado. Pa temu ni tako. Se mi pa poraja vprašanje, da trdite neke stvari, kot da bi se pozimi tuširali s hladno vodo, pa vam mi ponujamo toplo, pa vi zatrjujete, da je vaša voda topla. Mislim, da to ni prav.

Če na katerem področju v Državnem zboru, ko nas spremljajo državljanke in državljani, tukaj pa prav gotovo vsi razumemo, kje so težave. Gospod Ferluga je govoril, da je seznam pobožnih želja Gospodarske zbornice, Obrtne zbornice in Slovenske demokratske stranke. Jaz mislim, da je ta stavek zelo neresen v Državnem zboru. Če so to pobožne želje. Predstavniki Desusa je pa malo prej povedal, da je to neka nerealna ideja. Pa jaz mislim, da ni prav, da se tako poslušamo v Državnem zboru, ker gre za naše državljanke in državljane, ki so nas izvolili v Državni zbor.

Zdaj pa povem samo dva primera, da boste vsi vi v koaliciji pa vsi državljani in državljanke razumeli, kaj pomeni administrativno breme za naše državljanke. Ko ste pred enim letom ustanovili podjetje Slovenski državni gozdovi – prav gotovo je največji koalicijski stranki že žal zaradi tega dejanja –, po enem letu slovenske državljanke ne morejo več kupiti niti lesa za drva v tem državnem gozdu. Niti lesa za drva ne morejo več kupiti. To je administrativno breme slovenskim državljanom. To je pod vašo vlado. Danes dopoldan oziroma zjutraj je bil v moji poslanski pisarni gospod ki je kljub temu, da so tisti, ki delajo na tehničnih pregledih, zelo prijazni ... Ampak ni razumel, kaj mora, po domače rečeno, z tistim mopedkom narediti, ki nima dokazila, da je njegov, ga pa že ima pri svoji hiši več kot 20 let. Da mora zdaj po vasi hoditi z dvema pričama, poleg tega še mora pa paziti, da bo ujel starost teh prič. Spoštovana Vlada, to je administrativno breme za naše državljanke v republiki Sloveniji, da boste razumeli, kaj vam želimo povedati.

Seveda, da se vrnem malo v zgodovino. Slišali smo že danes, koliko zakonov smo imeli, ko smo se osamosvojili. Ves popoldan poslušamo, koliko zakonov in podzakonskih aktov imamo danes, ko je Slovenija stara, se že skoraj bliža 30 let. A mi danes, ko na pobudo, nenehno pobudo Obrtne zbornice, Gospodarske zbornice pa nekdo v koaliciji govori, pa tudi Vlada, predstavniki Vlade, da so to neke pobožne želje seveda vseh nas, ki tukaj sedimo v Državnem zboru, pa da so to pobožne želje tistih gospodarskih segmentov, ki dajejo vsak dan v državno blagajno ... Jaz mislim, da so ti stavki koalicije pa tudi predstavnikov Vlade nespodobni, pa jaz mislim, da podcenjujejo tiste, ki živijo v tej Republiki Sloveniji.

Seveda če se dotaknem nemogoče uvrščanje zakonodaje, prostorske zakonodaje, moram povedati, da sam osebno v nekem

segmentu podpiram seveda urgentni zakon Vlade za eno podjetje v bližini Maribora. Na tisoče težav imajo pa naši podjetniki, ko dobijo dodatno delo, podpišejo pogodbo in seveda želijo razširiti svoje proizvodne prostore, pa jim je to onemogočeno več let. Jaz mislim, da seveda ne živimo vsi v eni državi. Mi govorimo o 20 tisoč zakonih oziroma podzakonskih aktih, vseskozi pa danes nalašč ni nihče omenjal še nekkih predpisov, ki jih nalagajo znotraj, ki so naloženi znotraj občine.

Naj se še dotaknem rokov za izdajo soglasja. Tudi to smo danes slišali. Državljanji morajo svoje obveznosti upoštevati na minuto, nekdo ki pa daje soglasje, izdaja soglasje pa to dela prosto po Prešernu in jaz mislim, da to tudi ni prav. Spoštovane sekretarke, državni sekretarji, prav gotovo se vi vsakodnevno srečujete z velikimi težavami z birokrati. Vaši ministri, predsednik Vlade, pa tega danes ne želijo priznati. Ne vem, čemu je tako. Pa moram tudi povedati, da imamo v Republiki Sloveniji prav gotovo tudi dobre birokrate, ki se trudijo, ki delajo dobro. Veliko je pa tistih na ministrstvih, ki 6 mesecev upoštevajo ministra, eno leto mogoče še malo upoštevajo, potem pa se zavedajo, da bodo kmalu volitve. In seveda gremo iz mandata v mandat, državljanke in državljani imajo pa vsak dan večje težave. Hvala lepa.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Besedo ima gospod Franc Breznik, pripravi naj se gospa Eva Irgl.

Izvolite, gospod Breznik.

FRANC BREZNIK (PS SDS): Ja, najlepša hvala.

nadaljujemo tam, kjer so predstavniki Vlade v bistvu nas poučevali, prvič, v teoriji – da v bistvu ne poznamo delovanja javne uprave, da ne poznamo v bistvu predpisov, ustave in da vse, lahko rečemo, poenostavljamo in da se neke zadeve ne dajo. Poglejte, da se nekaj ne da, je tipična birokratska miselnost in človek, ki celo življenje dela v birokraciji, bo pač tako razmišljal, zato ker je v tem krogu vzgojen in ne more preseči vsega tega. Tukaj pred seboj držim skripta za podiplomski študij študentov prava, upravnih fakultet in vsega ostalega Organizacija javne uprave, prof. dr. Slobodan Dujic. Tudi sam sem pri njem delal izpit. Poglejte, v drugem delu skripta – to je drugi del, še imamo prvi del –, je poglavje Odpravljanje administrativnih ovir. Ker ste hoteli nas poučiti teorijo, pač vas bom jaz teorijo poučil nazaj. Ampak kaj ta teorija govori? Cela teorija za študente Pravne fakultete o odpravljanju administrativnih ovir sloni na prvi Janševi vladi, torej prof. dr. Janša, predsednik Vlade torej, vse sloni na prvi Janševi Vladi. Konkretni primeri. Pa kar gremo naprej. Vlada konec leta 2005 sprejme program ukrepov za odpravo administrativnih ovir, potem tudi v naslednjih letih zasleduje cilje učinkovite javne

uprave, uvaja boljše reguliranje na področju priprave predpisov. Posamezniki lahko končno podajo pripombe, mnenja in predloge, ki bi lahko prispevali k bolj učinkovitemu odpravljanju administrativnih ovir. Program je vseboval 34 ukrepov, zasledoval je trenutno stanje, za vsak pomemben ukrep je bil naveden rok za izvedbo ter odgovorno ministrstvo ali konkretni izvajalec v ministrstvu. Če izvedba ukrepa zahteva tudi spremembo veljavnih predpisov, so pri posameznem ukrepu navedeni tudi ti predpisi. In gremo naprej. Kaj so uvedli? Anti-b filter, Anti-b skupino. Torej organizacijska enota v Ministrstvu za javno upravo, ki skrbi za filter administrativnih ovir. Predstavniki gospodarstva. Anti-b kontrolo predpisov. Poudarki na pogostih postopkih za državljane, recimo registracije dotakratnih prepisov avtomobila, podaljšanje prometnega dovoljenja, dohodnina, osebni dokument in tako naprej. Prvič se je začelo govoriti, o boju proti birokratski miselnosti in aroganci. To je tudi eden izmed problemov. Spodbujanje k fleksibilnosti in partnerskega odnosa. Spodbujanje inovativnosti v javni upravi. Prvič se je začelo v Janševi vladi to govoriti. e-VEM kot veste, točke vse na enem mestu in tako naprej. Ne bi o tem, o celi teoriji. Lahko gremo naprej.

Konkretne ilustracije ukrepov Janševe prve vlade. Odprava administrativnih ovir. Ministrstvo za okolje in prostor, ukrep številka 8 – poenostavitev postopka izdaje gradbenega dovoljenja. Mislim, da se bodo državljani in državljanke tega spomnili. Ukrep številka 9 – vzpostavitev elektronskega sistema dostopnosti do raznih evidenc s področja urejanja prostora. Torej poenostavitev izdaje gradbenega dovoljenja. Kaj konkretno je bilo narejeno? Zmanjšanje števila soglasij, ukinitvev lokacijske informacije, regulacija enostavnega posega v prostor, hitre priglasitve in določitev kriterijev, zmanjšanje obsega projektne dokumentacije, zmanjšanje števila postopkov glede pridobitve ocene vpliva na okolje. Tipični primer na Ministrstvu za okolje in prostor. Ministrstvo za delo družino in socialne zadeve, ukrep številka 11 prve Janševe vlade – poenotenje kriterijev, ki vplivajo na odločitve o socialnih pravicah, poenostavitev postopka pri uveljavljanju pravic ob rojstvu otroka, zmanjšanje obveznosti za podjetja na področju zakonodaje o varnosti in zdravju pri delu. V nadaljevanju odprava klasične delovne knjižice, tudi to smo že pozabili. Uvedba socialne kartice, vzpostavitev elektronskega vodenja registrov zaposlitev posameznikov. Naslednji ukrep, Ministrstvo za finance, Janševa vlada, prva – poenostavitev postopka plačevanja javnofinančnih dajatev, odprava upravnih kolekov, če se še tega spomnite. Tudi tu so rekli, da je to sploh nemogoče, to moramo vedno plačevati, ne da se, pa saj to se ne da, ne. Poenostavitev postopka izvajanja upravnih overitev. Odpravljanje administrativnih ostalih ovir, prihranek z državnim portalom za poslovne subjekte. e-VEM se je takrat uveljavil.

Pridobivanje podatkov po uradni dolžnosti namesto uporabnikov. Spomnite se, pridete na šalter pa rečejo, to si boste morali pa nekam drugam iskati, neke uradne podatke, kljub temu da ima tam računalnik pa se lahko poveže v mrežo. Prihranki zaradi odprave krajevne pristojnosti. Možnost oddaje napovedi za odmero dohodnine na krajevnih uradih, predvsem na mikrolokacijah. Podaljšanje veljavnosti prometnega dovoljenja, e-podaljšanje. Potem lahko gremo na sistem e-uprave, ki je bila uvedena. Vsi postopki eUprave, e-administracije in tako naprej. Torej danes vam govori nekdo, ki je praktično dokazal, kaj se da narediti v enem mandatu.

Če pa se sedaj vrnem na makrookolje. Zakaj mi danes to delamo? Mi ne delamo predvolilne kampanje, spoštovani kolegi, ampak mi se zavedamo, da je trenutno situacija tako ugodna, o kateri se hvalite, in da čez tri leta, tudi če mi dobimo vlado, se lahko zgodi, da situacija ne bo tako optimistična v tistem trenutku in sedaj želimo narediti neko okolje, ki bo konkurenčno za tuje investicije, spoštovani kolegi. Ne primerjati, lepo vas prosim, Avstrijo, v nekaterih primerih da ima malo več predpisov. Pa počakajte malo, to je 8 milijonov prebivalcev, nas je 2 milijona, tam je 370 milijard bruto družbenega produkta, več kot 40 tisoč evrov na prebivalca, pri nas niti 20 tisoč. Imajo 9 dežel, itn., popolnoma drugačno pravno ureditev, itn. Potem ste primerjali Združeno kraljestvo. Pa veste, da v Združenem kraljestvu imajo grofije, so razdeljeni na 48 grofij zgodovinsko, itn., da ne govorim o vsem ostalem, o popolnoma drugačni upravni ureditvi.

In poglejte, takrat smo strmeli k dvema vidikoma: usmerjenost javne in državne uprave k uporabnikom in servisna funkcija teh ljudi, ter servisno opravljanje storitev ljudi, ki delajo vsak dan na svetovnih tržiščih. In Slovenija, ko smo jo postavljali na noge leta 1991, smo se zavedali pomanjkljivosti majhne države in prednosti majhne države. Prednosti so hitra fleksibilnost, takojšnje reagiranje, takojšnja prenova določenih sistemov in ravno to bi nas naredilo bolj konkurenčne, kljub nekim zaostankom. In nekaj časa smo tem smernicam sledili, ampak kaj je potem sledilo? V političnem smislu totalno, torej Janša je bil nek sovražnik birokratov, razni postopki, birokracija ni imela več, lahko rečemo, ni bilo vlade, ki bi vladala nad birokracijo slovensko, ni bilo tega, kar se je zgodilo in birokracija slovenska leta 2014 naredi stranko, gre na volitve in zmaga s 35 poslancev ali koliko. Kompletni deli javne, državne uprave pa tudi paradržavnega sektorja pridejo in danes nam birokracija vlada. To pa je zadnja, zadnja stopnja slovenske birokracije.

Mi na praktičnih primerih, ki mo jih že delali, dokazujemo, da se da in da želimo. In to niso predlogi nas, ampak glas ljudstva – Obrtniške zbornice, Gospodarske zbornice, ljudi ki imajo izkušnje iz tujine, Kmetijsko-gozdarske zbornice. In samo v bistvu njihov glas danes

govori z vami – glas, h kateremu smo mi naredili kar nekaj korakov. In tukaj vas pač prosimo, da nam prisluhnete, da ne govorimo utopično ampak govorimo iz praktičnih vidikov in tudi iz svojih lastnih izkušenj, da se je dalo tudi birokracijo slovensko usmeriti k uporabnikom in da je bila v smislu servisne funkcije za državljane in državljanke. To je vse, zaradi česar smo mi danes sklicali to sejo. Najlepša hvala.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Besedo ima gospa Eva Irgl, pripravi naj se gospa Vojka Šergan.

Izvolite, gospa Eva Irgl.

EVA IRGL (PS SDS): Najlepša hvala za besedo. Spoštovane poslanke, spoštovani poslanci!

Danes torej govorimo o debirokratizaciji Slovenije in s tem povezanih ukrepih, ki smo jih pripravili v Slovenski demokratični stranki. Govorimo torej o temi, ki pravzaprav zadeva praktično vsakega državljanca, še posebej pa slovenskega kmeta in slovenskega podjetnika. Mi v Slovenski demokratični stranki že ves čas opozarjamo, da je zlasti kar zadeva neko dobro, zdravo podjetništvo in gospodarstvo, treba najprej ustvariti konkurenčno in spodbudno poslovno okolje. Ampak kolegice in kolegi, žal tega ne vidimo. Sploh tudi danes ko poslušamo razprave državnih sekretarjev, vidimo samo to, da ni posluha za rešitve, ki jih pripravljamo v Slovenski demokratični stranki. To se je lepo videlo tudi na Odboru za gospodarstvo; praktično noben ukrep ni bil sprejet. Seveda ves čas opozarjamo, da če želimo zagnati gospodarstvo, moramo tudi razbremeniti podjetnike v davčnem in administrativnem smislu. Seveda govorimo tudi o tem, da je treba privatizirati nestrateska državna podjetja in učinkovito porabiti evropska sredstva – s tem imamo namreč še vedno težave – ter včasih pogledati malo tudi čez planke in podpreti tudi kakšno tujo investicijo.

Jaz moram reči, da sem zelo razočarana nad gospodarsko politiko te vlade, vlade Mira Cerarja. Od nastopa leta 2014 praktično ni izvedla nobenega ukrepa, ki bi olajšal življenje v državi, zlasti podjetnikom. Mi vsi v tem Državnem zboru, poslanke in poslanci smo dobili zahteve slovenske obrti in podjetništva Priložnost za napredek. Jaz imam občutek, da nekateri tega niso niti prebrali, kaj šele, da bi želeli narediti neke korake, ki bi spodbudili boljše poslovno in delovno okolje. Se pravi, mi te zveščiče dobimo kar tako. Ampak mi danes pripravljamo ukrepe, ki so vezani tudi na zahteve slovenske obrti in podjetništva, ampak že na Odboru za gospodarstvo ste jih mirno zavrnili. Če pogledamo malce širše. Ta vlada žal ni speljala tudi nobene strukturne reforme. Dajmo si naliti čistega vina. Ni pokojninske reforme, ni reforme na področju dela, ni zdravstvene reforme, so samo neki približki, če

se omejim samo na te. In da ne govorim o reformi pravosodja, ko minister sem prihaja v ta državni zbor izključno samo z nekimi kozmetičnimi popravki zakonov, pa čeprav bi reformo pravosodja nujno potrebovali. Skratka, že večkrat je bilo danes povedano, da potrebujemo hitrejšo, preglednejšo, predvsem pa, kolegice in kolegi, enostavnejše postopke. Ampak še boljše pa bi bilo, če bi jih zmanjšali, te postopke, vi jih pa konstantno povečujete. Edini ukrep, ki ste ga izpeljali v tem času v zvezi z gospodarstvom, je bil ta, da ste uvedli davčne blagajne. Zdaj pa vidimo, kje smo. In prvi ukrep, ki ga bo storila nova vlada, bo seveda ukinitvev davčnih blagajn, ukinitvev raznoraznih nalepk, ukinitvev prevoznic, vrednotnic in tako naprej. Zakaj? Zato, da bo slovenski kmet in slovenski podjetnik lahko zadihal. Zdaj ga dušimo. Ta vlada preprosto duši slovenskega kmeta in slovenskega podjetnika. Jaz ne vem, ali ste premalo na terenu, ampak prej so že moji kolegi povedali in tudi jaz bom povedala – tudi ko se srečujem z ljudmi na terenu, so pogosto razočarani, ker imajo občutek, da jim nihče ne prisluhne. Če pa jim že nekdo prisluhne, recimo iz Vlade, potem pa se nič ne premakne v tisto smer, ki bi bila boljša za njih, ampak se jih še dodatno udari, še dodatno se jih udari. Pa ne govorim samo o slovenskem kmetu in o slovenskem podjetniku. Tudi če pogledamo javno upravo, tudi če pogledamo recimo zdravstveni sistem, zdravnike; jaz sem se kar z nekaterimi pogovarjala pred kratkim in povedali so mi, da se preprosto ukvarjajo več s formo kot z vsebino, da nimajo več časa dobesedno za paciente, ker imajo toliko papirologije. In to je problem. Kako naj ta sistem, ta država sploh zaduha in zaživi normalno, če pa jo vedno znova dušimo z različnimi postopki?

V SDS smo predlagali vrsto ukrepov, kot že ničkolikokrat, ampak vedno so kot pot tekočem traku zavrnjeni. Danes tukaj vidimo precejšnje število državnih sekretarjev. Jaz sem zadovoljna, da ste tukaj. Tudi sem zadovoljna, da odgovarjate na stvari, kajti to pomeni, da se vendarle zavedate, kako pomembno temo smo odprli v Slovenski demokratični stranki. Če boste postali še učinkoviti, potem bomo vsi skupaj lažje zadihali. Hvala.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa. Besedo ima gospa Vojka Šergan. Pripravi naj se gospod Jan Škoberne.

Izvolite, gospa Šergan.

VOJKA ŠERGAN (PS SMC): Hvala za besedo. Spoštovani predstavniki Vlade, kolegice in kolegi!

Ja. Pravzaprav bi najprej rada izpostavila, da je bilo posebno delo naše vlade to, da je pravzaprav morala državo pripeljati v ponovno ekonomsko osamosvojitvev, da je politično stabilna, da je dosegla socialni mir. Kajti brez tega ni sprememb, ni napredka in tudi potem dobro poslovno okolje ni mogoče. V

nadaljevanju bi pa rekla, da rezultati ne kažejo na to, da ni gospodarske rasti. Potrošnja se krepí, brezposelnost je najmanjša v zadnjih šestih letih. Vse to je pozitivno poslovno okolje. Tudi pri privabljanju tujih investicij je naša vlada uspešna, kajti v letu 2015 je vrednost tujih investicij znašala kar 11 milijonov 564 in v letu 2016 naj bi bile te številke še ugodnejše. Pripeljala je kar nekaj uspešnih mednarodnih podjetij, kot so Yaskawa, Magna in še nekatere. Skratka, stabilna gospodarska rast in napovedi za naprej so ugodne. To je ocenil tudi Mednarodni denarni sklad in napovedal 3 % rast, potem ko je lanska napoved 1,8 % gospodarska rast. Tudi pomladanska napoved gospodarskih gibanj Umarja napoveduje 3,6 % rast bruto domačega proizvoda in tako kot sem že povedala, tudi brezposelnost se je zmanjšala. Iz vsega tega sledi, da Slovenija danes po gospodarski razvitosti se ne oddaljuje več od povprečja v EU. Slovenija postaja bolj prepoznavna kot država, v katero je vredno vlagati. K izboljšanju gospodarskih razmer seveda je vplival najbolj izvoz, ki se krepí. Ker ste prej omenili, da nismo uspešni pri črpanju evropskih sredstev, bi tukaj vendarle rada poudarila, da je bil pristop ministrstva za kohezijska sredstva v tej vladi zelo uspešen in so se počrpalá za obdobje 2013–2015 vsa sredstva, ki so bila v bistvu namenjena, in da so tudi sredstva, ki so za naslednje obdobje predvidena, da vsi ukrepi in vse pravzaprav gre v smer uspešnega črpanja.

Rekli ste, da zahtev Obrtno-podjetniške zbornice ne upoštevamo, pa Gospodarske zbornice. Jaz lahko trdim, da ko sem pregledovala te njihove zahteve, da kar nekaj teh zahtev smo uresničili, in sicer na področju pomena poklicnega in strokovnega izobraževanja, to je bila pobuda uvajanja vajeništva. Spodbudno poslovno okolje in dostop do virov financiranja navajajo; tudi to je uspešno, še posebno vire financiranja zagotavlja Slovenski podjetniški sklad in pravzaprav namenja vsem tem malim in srednjim podjetjem ugodno financiranje, tudi v času krize in tudi za obratna sredstva so namenjali znatna sredstva. Tudi v smeri storitvenih dejavnosti, ki so postala gospodarska dejavnost, to je bil Zakon o pogrebni dejavnosti, ki se je pravzaprav tudi sprejel. Tako da to je samo nekaj pravzaprav na hitro, kar je v zahtevah obrti in podjetništva navedeno.

Potem bi omenila tudi davčne ukrepe za spodbujanje ugodnega poslovnega okolja in tukaj bi rada poudarila, da je osnovni namen ukrepov pravzaprav pravičnejša porazdelitev bremena in znižanje davčne obremenitve dohodkov. Slovensko gospodarstvo bo samo tako lahko ustvarjalo več delovnih mest z dodano vrednostjo. Pri davčnem prestrukturiranju je bila narejena sprememba dohodninske lestvice, kjer smo dosegli enakomerno davčno razbremenitev za zavezance, ki prejemajo aktivne dohodke nad

1,6 povprečne plače. Zajamejo visoko strokovne in najproduktivnejše zavezance, ki prispevajo tudi k večji dodani vrednosti in višjemu BDP. Izvzetje dela plače iz poslovne uspešnosti, potem dvig dohodkovnega praga za upravičenost za višje dodatne splošne olajšave, tukaj v bistvu so se povečale z dosedanjih 10 tisoč 866 na 11 tisoč 166. To se pravi, za 300 evrov so najnižje plače pravzaprav pridobile na tej dohodninski lestvici. Prav tako so se ohranile davčne olajšave za investicije in razvoj, ostajajo na isti ravni še naprej. Posebej je treba omeniti davčne olajšave za investiranje in zaposlovanje, ki so višje od splošnih. Te dodatno znižujejo obdavčitev podjetij v regijah, kjer velja dvig nominalnih stopenj in ni vplival na znižanje odločitev za investicije, saj se tudi kaže še posebej v tistih regijah, ki so te posebne olajšave bile deležne. Same investicije se pa kažejo, da so v porastu, tudi po spomladanski napovedi Umarja, ker se kaže rast bruto investicij v osnovna sredstva za leto 2017 za 7 % in pa v letu 2018 je napovedana 7 % pa za 2019 – 6 %.

Očitek, da pravzaprav se Vlada ne odziva na vašá priporočila in da se mi ne odzivamo, to ne drži. Že ko smo v petek imeli Odbor za gospodarstvo, je Vlada vsa priporočila dobro proučila in dala tudi odgovore na vsa ta vašá priporočila in prav zaradi tega ne vidimo razloga, da bi pravzaprav ta priporočila zdaj morali podpreti, ker je v bistvu natančna obrazložitev, na kakšen način in kako naj bi se pristopalo do, bom rekla, teh priporočil.

Glede na očitke, koliko zakonov smo v naši vladi sprejeli, pa kljub temu neki podatki govorijo, da je v času vlade Janeza Janše vlada sprejela 67 zakonov in 2807 podzakonskih predpisov, vlada Mira Cerarja pa je do konca leta 2016 sprejela 22 zakonov in 1337 podzakonskih predpisov. In tudi ni logično, da delite te predpise po številu prebivalcev, kajti, ali majhna država ali velika, mislim, iste predpise se potrebuje in ne moreš tega razdeliti na prebivalca. Mislim, da je to zavajanje. Poleg tega pa ste v začetku, ko smo nastopili mandat, pravzaprav nam očitali, da ne sprejemamo nobenih novih zakonov, tako da se je ta retorika zdaj v drugem delu popolnoma spremenila. Pa še nekaj sem pravzaprav tudi sama opazila, da v začetku, vem, posebno na Odboru za evropske zadeve smo poslušali, v kako velikem zaostanku praktično so ministrstva glede prenosa evropskih direktiv v naš pravni red. In takrat pravzaprav na začetku smo se tudi mi spraševali, zakaj pravzaprav tak zaostanek oziroma zakaj pretekle vlade na tem niso bile bolj aktivne in te evropske predpise pravzaprav tudi prenašale v naš pravni red.

Pa še en očitek tudi v zvezi s prevoznici, ki je kot dodatni administrativni ukrep, ki ga tukaj kar naprej ponavljate, da je to knjigovodska listina. Jaz bi tu rada samo opozorila, da je ta listina popolnoma enostavna listina; nekdo, ki prevaža les, mora imeti

fotokopijo sečnega dovoljenja, ki je v bistvu že neke vrste listina, in to velja predvsem za tiste male in fizične osebe, ki imajo gozd. Tako da jaz ne vidim, kakšen velik administrativen ukrep, ki ga vi v bistvu multiplicirate in povečujete, bi pravzaprav to bil.

Za zaključek bi rekla tako. Seveda nismo zadovoljni z vsemi ukrepi, kar se tiče odprave administrativnih ovir. Tudi sami vemo, da se da na tem področju še kar nekaj narediti, pa vendar vsa ta obrazložitev ali pa odziv na vaša priporočila kaže na to, da Vlada dela na tem intenzivno, da se trudi in da tudi mi kot poslanci opozarjamo na to, kadar je kakšen zakon v sprejemanju, kaj vse naj bi se tudi pravzaprav poenostavljalo, da bi bila na terenu za ljudi ta zakonodaja bolj življenjska. Tako da jaz mislim, da je to danes takšen piarovski podvig, ki pa pravzaprav nima kakšnega posebnega učinka. Hvala.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Besedo ima gospod Marijan Pojbič, pripravi naj se gospod Danilo Anton Ranc. Izvolite, gospod Pojbič.

MARIJAN POJBIČ (PS SDS): Spoštovani, gospod podpredsednik.

Odvetnik Vlade je zdaj povedal svoje. Jaz mislim, da ste tisti, ki sedite tukaj na strani Vlade, slišali eno zelo specialno predavanje poznavalca tega področja. In mislim, da je povedala vse tisto, kar ste verjetno vi, ko ste skozi svoje razprave odgovarjali na to, kar smo v Slovenski demokratični stranki pripravili, odgovarjali. Jaz moram reči, da sem zelo presenečen, da ste si izbrali takšno osebo za vašega advokata Vlade, ker tisti, ki so sedaj poslušali to razpravo, so verjetno prišli do svojega mnenja, kakšna stranka vodi to državo. Ni me čudilo, da so nekateri od poslancev s strani SMC odkorakali ven, ker so rekli, da je pač boljše, da zapustijo dvorano, ker enostavno to kar je bilo slišano, je daleč od tistega, kar je bistvo današnje razprave. Navajajo se neki podatki, vse je pomešano, na koncu sploh ne veš, za kaj gre – ali je to solata, so hruške, jabolka ali banane in tako dalje in tako dalje. Se pravi, zelo problematično je, da se nekdo spravi v razpravo, pa niti v osnovi ne ve, za kaj pravzaprav gre.

Spoštovani, mislim, da so danes državljanke in državljani dobili popolnoma jasno sliko o tem, kaj pomeni zagovarjati čisto birokracijo v naši družbi. Ravno prezentacija Vlade in ekipe, ki sedi tukaj, in večine – to pa moram reči, zato ker je to prav – iz koalicijskih strank, ki je zagovarjala to stanje v državi na področju birokratskih ovir, ki jih imamo, je jasno pokazala, na kakšen način se zagovarja čisto birokratizacijo in čisto birokratsko državo. Bolje tega ni bilo mogoče izvesti. Bolje tega enostavno ni bilo mogoče izvesti. Po vsem tem, kar smo napisali, kar smo povedali, kar vam

pravi slovensko ljudstvo, da enostavno ni mogoče normalno živeti v tej zatohli družbi, ki jo ustvarja ta socialistična ali pa ta komunistična ali ta rdeča falanga, ki vodi to našo družbo že več kot 20 let. Enostavno nočete razumeti bistva, ki vam ga hočemo povedati – da ljudje tega ne morejo več prenašati in ne morejo živeti v takšni zatohli družbi in da je torej treba nekaj spremeniti. Mi smo z dobrim namenom opozorili na določene probleme, določene birokratske ovire, za katere pričakujemo, da jih bo ta vlada spremenila. Če jih ne bo ta vlada, jih bo zagotovo spremenila vlada, ki jo bo vodil predsednik te stranke, gospod Janez Janša. Verjemite mi. Ker slovensko ljudstvo potrebuje ravno to. To, kar vi počenjate, enostavno gre v slepo ulico, in to se mi zdi zelo neodgovorno in v škodo vseh državljanov.

Vam bom za konec povedal samo še en primer, ker imam zelo malo časa. Pri meni gori, torej v mojih krajih je prišel en gospod me prosit za pomoč. Zgodila se je zgodba, da je pač dobil gradbeno dovoljenje, zgradil eno hišo, potem se je pa nekdo od sosedov pač odločil, da bo tri metre od njegove hiše zgradil garažo, eno tako garažo z dvema nadstropjema. In postavil je garažo točno tako pred kuhinjsko okno, kot če bi se sedaj predsednik oziroma predsedujoči te naše seje obrnil proti steni. Tako je gledal v tisto garažo. In upravna enota je izdala dovoljenje brez vsakega problema. On je prinesel določene dokumente tja, so rekli, na podlagi teh dokumentov ni nobenega problema izdati gradbeno dovoljenje, ker je vse zakonito, vse v gabaritih in tako dalje. Potem seveda logično njim ni ostalo nič drugega, kot da se pritožijo. In se pritožijo v Ljubljano, se pravi na ministrstvo. Ministrstvo pač rabi toliko in toliko in toliko časa – bom povedal, zakaj to govorim – in potem pač izda nek dokument, s katerim pač da neke smernice ponovno nazaj upravni enoti. In upravna enota se pač odloči, kakor se odloči. No in upravna enota se v tistem drugem trenutku pa odloči za to, ker sem pa jaz prosil predstavnike upravne enote, da si grejo na licu mesta pogledat problem. Štiri leta in pol je trajal problem in si niso šli pogledat na licu mesta, da bi vedeli, da je to nedopustno, da je to skrajno skregano z vsako življenjsko logiko! In potem so si šli pogledat tja in so rekli, to pa res ne more biti. To pa je neverjetno. To je pa nemogoče. In na koncu seveda so izdali negativno dovoljenje. In sedaj se ima ta ista oseba, ko se je dvakrat pritožila že na ministrstvo, še možnost se pritožiti na upravno sodišče. In cela zgodba traja pet let za eno tako stvar, čeprav bi nekdo takrat ko se je nekdo pritožil, takoj zapustil svoj prostor, svojo kancelarijo in odšel tja, pogledal zadevo na licu mesta in bi videl, da tista druga stranka laže, zavaja in takoj ukrepal in tako dalje in tako dalje. Pet let je trajal ta problem, dokler se nisem jaz pojavil! In so me ljudje prosili: »Marijan, lepo prosim, ne vidimo več rešitve, pridi nam pomagat.« In o tej zgodbi govorimo v Slovenski demokratični stranki! To je zatohla

družba, ki nima izhoda, razen seveda ko bo prevzela vodenje te države Slovenska demokratska stranka skupaj z novo ekipo, ki bo prišla v ta državni zbor. To bodo pa naslednje volitve zagotovo. Ker vam, prijatelji dragi, tega ni več za zaupati. Ker ... Številke ne bom navajal tukaj ... In pogledajte še, kaj ... Ne vem, koliko še imam časa, se opravičujem. / oglašanje iz dvorane/

Poglejte, kaj ste zapisali v enem svojem odstavku, ko ste odgovarjali na to kar smo mi pač pripravili v Slovenski demokratski stranki. Napisali ste naslednje: »Vsekakor bi že uvodoma želeli poudariti, da se Vlada Republike Slovenije zaveda, da je za uspešen nadaljnji industrijski preporod s ciljem zagotavljanja boljše konkurenčnosti pomembno povsem primerno poslovno okolje, v okviru tega pa se ne more govoriti le o davčni politiki kot tisti, ki naj bi bila najbolj pomembna, temveč je le eden od pomembnejših kazalcev privlačnosti poslovnega okolja in je lahko le eno izmed orodij za stimuliranje gospodarstva kot celote in privabljanja tujih neposrednih investicij oziroma tujih vlaganj. Urejena pravna država, urejena infrastruktura, predvidljivo poslovno in politično okolje, dostop do trgov, usposobljenost delovne sile in zahtevnost administrativnih postopkov so v očeh potencialnih investorjev tisti faktorji, ki v prvi fazi omogočajo realizacijo poslovnih ciljev oziroma doseganja dobičkov.«

Danes vam mi predlagamo in vam govorimo, kje so tisti problemi, ker so nam Obrtna zbornica, Gospodarska zbornica, vsi tisti dali na list, in vi tukaj lahko berete, kar piše, kaj je treba narediti za to, da bo to, kar ste vi tukaj zapisali! Sami ste to zapisali, da je to tisto, kar si želi gospodarstvo. Ampak vi tega ne delate, enostavno. In danes vi pravite, da je škoda časa, ki ga namenjamo za to, da smo mi pač danes to ... Želimo to problematiko rešiti in torej pomagati ljudem. Vi pravite, da pač je to narobe, da je to neka politična floskula in da mi samo politične točke nabiramo in tako dalje. In pogledajte, kaj so zapisali tu notri, saj ste si vsi lahko prebrali, piše naslednje: »Pričakovanja nemških podjetij, ki investirajo v Slovenijo ali za to izkazujejo potencialni interes, so naslednja: zmanjšanje davčnih obremenitev plač, odprava birokratizacije, deregulacija države in gospodarstva, fleksibilnost delovnega prava, zmanjšanje javnega dolga in prestrukturiranje državnega proračuna ter nadaljevanje in zaključitev procesa privatizacije.« Poglejte, lepo so vam povedali, to je razvita država, ki ima razvito gospodarstvo, kjer sistem funkcionira. In smo vam povedali, kaj je treba narediti in če bi to povzeli, bi bilo to vse skupaj okej.

In še nekaj za zaključek, sedaj pa zaključujem. Če si to preberete: centri za socialno delo, reorganizacija centrov za socialno delo, ne bom bral, ker nimam časa, samo vam povem, pogovarjal sem se s tistimi, ki so tam zaposleni. In veste, kaj so mi rekli? Samo ena rešitev je in najboljši protibirokratski korak je, da

takoj zapusti svoje mesto ministrica s svojo ekipo. Pojdite vprašat v center za socialno delo, pa vam bodo povedali isto, ne glede iz katere politične opcije ste.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Besedo ima gospod Danilo Anton Ranc, pripravi naj se gospa Anja Bah Žibert. Izvolite, gospod Ranc.

DANILO ANTON RANC (PS SMC): Spoštovani predsedujoči, hvala za besedo. Lep pozdrav poslankam, poslancem in predstavnikom Vlade!

Večkrat poudarjam, da mi gospodarske teme ležijo. Tudi tokrat bom rekel tako, ker kljub temu, da včasih tudi kaj ni najboljšo za slišati, ampak v bistvu tiče se pa le gospodarstvo. S tega vidika razpravo o gospodarstvu ocenjujem pozitivno zato, ker večkrat poudarjam, da edino gospodarstvo, ki nam bo prineslo neko večjo dodano vrednost, ustvarja pogoje za razvoj družbe, države in vseh nas kot celote.

Seveda pa se ne moreš znebiti vtisa, da se zadeve slikajo dokaj črno, kot da je ta država tik pred nekim kolapsom, da se bo vse skupaj sesulo. V bistvu pa naši kazalci, taki in drugačni, kažejo ravno nasprotno. In če ocenjujemo neko stanje v neki družbi; tisti najboljši pokazatelj kako ta država ali družba funkcionira, so neki pozitivni trendi, ki se trenutno tudi kažejo: neka gospodarska rast, zmanjšanje brezposelnosti in tako dalje. Tako da s tega vidika sem jaz optimist in mislim, da je tudi ta vlada tukaj opravila svojo nalogo in da je dolgoleten negativen trend na področju gospodarstva spravila v pozitivne okvire, pozitivne trende. Naj naštejemo nekaj številke ali pa kazalcev. Izvoz se povečuje, povečala se je tudi industrijska proizvodnja. Povečala se je tako poraba prebivalstva, potem povečale so se investicije, povečale so se tudi tuje naložbe. V prvih dveh letih te vlade se je, kot sem že omenil, povišala gospodarska rast, javnofinančni primanjkljaj se je prav tako zmanjšal in je manjši kot 3 % bruto družbenega produkta. Slovenija je v letošnjem letu v četrtrletju, drugem četrtrletju po letu 2008 ustvarila javnofinančni presežek, prvič. Slovenija ostaja ena od držav z najvišjo gospodarsko rastjo med državami EU. Brezposelnost je po šestih letih prvič padla pod 100 tisoč in se je tudi v letih 2014–2015 skupaj zaposlilo okoli 50 tisoč mladih brezposelnih. Seveda tu – nisem šel točno v številke in v decimalke – gre sigurno za spisek nekih pozitivnih trendov na področju gospodarstva in mislim, da so ukrepi te vlade prinesli k temu, da se splošna situacija v gospodarstvu izboljšuje.

Kar se tiče ministrstev in predlogov, ki ste jih vi podali, bi rekel predvsem to, da Ministrstvo za gospodarstvo si je že v svojih aktivnostih tudi zadalo te naloge, ki jih vi navajate. V bistvu gre tudi dobesedno za prepis nekih aktivnosti tega ministrstva, ki je tudi na področju turizma doseglo velike pozitivne

trende. Tudi to je navsezadnje dolgoročen ukrep in pravilna orientacija in usmeritev države, da na tem področju, na tej neizkoriščeni priložnosti dosežemo še boljše rezultate in da smo dosegli že preko 10 milijonov nočitev. Da ne ponavljam, tudi naloge, ki jih vi naštevate v teh svojih predlogih, so predmet aktivnosti ministrstva, pa gre seveda za številne ukrepe za izboljšanje poslovnega okolja, za zmanjšanje administrativnih ovir, potem za izvedbo številnih javnih razpisov, ki omogočajo prijavljanje gospodarskih družb z ambicioznimi programi, na področju razvoja investicij s finančnimi podporami omogoča podjetnikom – manjšim, mikro podjetjem, tudi večjim podjetjem – realizacijo smelih razvojnih načrtov. Prav tako tudi poudarja ministrstvo regionalno politiko in enakomeren nadzor Slovenije, tako imenovani policentrični razvoj in enakomeren razvoj Slovenije in tudi manj razvitih regij, kar se kaže tudi v konkretnih zakonih in podpornih shemah, ki to omogočajo. Seveda ne morem tudi mimo nekaterih strateških odločitev in pa prepoznave nekaterih pomembnih komparativnih prednosti naše države. Turizem sem že omenil. Dotaknil bi se tudi lesne industrije kot take, kjer je tudi ministrstvo pristopilo s tako imenovanim sektorskim pristopom k formiranju Direktorata za lesarstvo, ki bo poskrbel in omogočil razvoj lesne industrije, ki se je v zadnjih letih iz takih ali drugačnih razlogov znašla na nekem minimumu in od 50 tisoč zaposlenih se je število delovnih mest zmanjšalo na borih 10 tisoč. Če se tudi dotaknem področja infrastrukture. Tudi tam smo imeli večkrat razprave, kako prepoznati pomen infrastrukturnih projektov za multiplikativne učinke neke gospodarske rasti v neki državi. In to se je tudi zgodilo z dokončno odločitvijo te vlade o organizaciji projekta drugega tira in nekaterih pomembnih infrastrukturnih projektov, kot je na primer elektrifikacija železniške proge Pragersko–Hodoš. Poteka tudi strategija prometa in Resolucija o nacionalnem programu prometa. To vse kaže, da država prepozna, tudi Vlada infrastrukturo – predvsem cestno, komunalno in energetska – kot osnovo za razvoj države in seveda ustvarjanje pogojev za investicije domačih in tujih investitorjev. Seveda tu ne morem mimo pomembnih projektov na področju infrastrukture in pa namenjanja dodatnih sredstev za obnovo cest, ki so se povečala od borih dveh milijonov v preteklih letih in prejšnjih obdobjih vlad, zdaj to znaša tam okoli dvesto milijonov evrov na leto. To pomeni seveda en ogromen prispevek k izboljšanju komunalne in cestne infrastrukture. Prav tako je pomembna odločitev o tako imenovani energetska prenovi stavb, ki seveda omogoča uporabo naravnih materialov, lesne volne in drugih lesenih materialov za znižanje emisij toplogrednih plinov in tudi na tak način po svoje prispeva k znižanju emisij toplogrednih plinov in znižanju ogljičnega odtisa pri posameznih produktih.

Kot sem že sam omenil, bi se dotaknil

tudi aktivnosti Ministrstva za gospodarstvo, ki je sprejelo več zakonov, ki so na nek način izboljšali pogoje za gospodarjenje in ustvarili bolj prijazno okolje za razvoj in delo gospodarskih družb. Tu gre za Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o trgovini, kjer gre za deregulacijo poklicev, potem Zakon o pokopališki dejavnosti in pa Zakon o spodbujanju in razvoju turizma. Prav tako je pa tudi v pripravi predlog zakona o podpornem okolju za podjetništvo.

Seveda ni dovolj, da ustvarjamo samo zakone in pogoje. Tudi Ministrstvo za gospodarstvo je prepoznalo, da je treba dobrim razvojnim in investicijskim projektom pripraviti tudi finančne spodbude in gre za spodbujanje ravno tistih panog, ki so v nekem razvojnem zaostanku in predstavljajo velike razvojne priložnosti za porabo naših naravnih virov. Prej sem se dotaknil že turizma, seveda ne morem mimo lesarstva in tudi na tem področju so objavljeni številni razpisi, ki omogočajo investicije in razvoj te panoge, ki ima pri nas velike neizkoriščene priložnosti. Seveda bi rad tudi poudaril, da tudi v zadnjem času je bilo veliko tujih naložb, posameznih podjetij tukaj ne bom omenjal; gre seveda za očiten dokaz, da je z ustreznim projektnim pristopom Ministrstva za gospodarstvo in ob dobrem sodelovanju vseh drugih resornih ministrstev, ki so ta v projekt povezana, prišlo do ustvarjanja okolja za številne tuje investitorje, ki bodo pri nas investirali v zahtevne proizvodnje v avtomobilski industriji, robotiki in drugih perspektivnih panogah. No in kot ena izmed aktivnosti in pa pristop, kako prijazno je lahko neko ministrstvo do uporabnikov: gre za posebno aplikacijo razpisov na posameznih področjih na Ministrstvu za gospodarstvo, kjer je možno z enostavnim pristopom, kar seveda prej ni bilo mogoče, hitro in ažurno spremljati vse razpise, ki so aktualni, in tudi z ustrežno informacijsko podporo zelo hitro izpolniti te obrazce in formularje in tako se seveda lahko hitro in hitreje pride do pozitivnih rešitev na posameznih področjih, ki to urejajo. Naj samo omenim, da je za področje lesarstva okrog 5,6 milijona virov, tako povratnih in nepovratnih, za področje regionalnega razvoja in socialno podjetništvo okrog 66 milijonov, internalizacija podjetništva in tehnologija 220 milijonov in pa razpisi na področju turizma okrog 7 milijonov.

Seveda bi se rad dotaknil tudi enega zelo pomembnega zakona, ki smo ga sprejeli na predlog dveh ministrstev – za kmetijstvo in gospodarstvo. Gre za Zakon o gospodarjenju z državnimi gozdovi, ta je bil danes tudi omenjen. Tukaj gre za en prelomen, revolucionaren zakon, ki je slabo prakso dvajsetih let – nekega obdobja ko so posamezni koncesionarji dobesedno izkoriščali naše skupno bogastvo in seveda so se dobički prelivali v neke neuspešne projekte; ali je bila to neka dejavnost, ki ni imela stika in pa povezave z lesno industrijo ali pa gozdarstvom ... Z zakonom smo seveda

omogočili, da se bodo v skladu s tem zakonom vzpostavili v Sloveniji številni lesni centri za zbiranje in predelavo lesa, ki bodo omogočili, da se ta naš naravni vir ne bo izvažal brez dodane vrednosti in da bomo ponovno vzpostavili lesno industrijo, zaposlili do 50 tisoč ljudi. To pomeni seveda izjemno priložnost, en revolucionaren pristop k panogi in dejavnosti ki je bila zapostavljena. Seveda je težko pričakovati hitre učinke tega zakona, verjamem pa, da ima zakon člene in določila, ki omogočajo ravno to, kar si vsi želimo, da bi naše naravno bogastvo – gozdove in les – izkoristili in da ga ne bi izvažali brez dodane vrednosti in da ne bi postali kolonija za izkoriščanje našega naravnega bogastva.

Če potegnem pod črto, bi rekel seveda to da ocenjujem, da je Vlada s številnimi ukrepi uspela te negativne trende na področju gospodarstva in gospodarske rasti premakniti v pozitivno smer in da iz teh razlogov seveda ocenjujem, da niso potrebni neki dodatni posebno drastični ukrepi, da pa verjamem, da bo tudi izmed teh ukrepov, ki so bili predlagani, kakšen našel mesto v kakšnem podzakonskem aktu in kakšni rešitvi. Hvala lepa.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Besedo ima gospa Anja Bah Žibert, pripravi naj se gospa Irena Košnik Grošelj. Izvolite, gospa Anja Bah Žibert.

ANJA BAH ŽIBERT (PS SDS): Hvala lepa, predsedujoči, za besedo.

Videti je bilo, tudi iz drugih obrazov, da je prav mučno v tej dvorani že poslušati, kako se koalicija trudi pa išče načine, kako ne bi podprla predlaganih ukrepov. Žalostno, ne? Včasih človek res – jaz sem verjetno nek idealist ali pa optimist – verjame, da je nek skupni cilj, da naredimo nekaj dobrega v tej državi. Zdaj pa jaz tukaj poslušam razna branja iz pildkov, kaj vse je zdaj ta vlada naredila dobrega. Poglejte, mi se danes pogovarjamo o predlaganih ukrepih, ki jih ni oziroma so trenutne rešitve slabe. In ne zdaj razlagati, ne vem, kateri zakon ste sprejeli, pa tam smo ono pa tam smo tretje, tega kar je tukaj notri, ni. In tega vam ne očita samo Slovenska demokratska stranka in tudi predlogov ne predlaga samo Slovenska demokratska stranka, ampak na to opozarja Obrtno-podjetniška zbornica, Kmetijsko gozdarska zbornica in nenazadnje smo jasno zapisali, tukaj notri so predlogi državljanov in državljanov, teh ki živijo v tej državi, teh ki koristijo 20 tisoč zakonov in predpisov in nam sporočajo, da tako ne gre! In na to odgovorite, prosim! Uvodoma je minister Koprivnikar govoril o nekkih predpisih oziroma uredbah, ki so prinesli neke učinke. Če so ti učinki takšni kot so bili učinki Zakona o interventnih ukrepih za uravnoteženje javnih financ občin, ko ste jih žejne čez vodo peljali – najprej ste jim povprečnino vzeli potem ste pa sprejeli neke interventne ukrepe, ki so na koncu

nulo prinesli – potem če so to njegovi podatki, hvala lepa za te podatke! Zbudite se, realnost je drugačna! Občinam ste vzeli povprečnino, na drugi strani ste pa najlepšemu mestu v Sloveniji, kjer še vedno nimamo slovenske zastave na gradu, Ljubljani, pa nudili neke projekte za 300 milijonov. Mimogrede, tudi v tem najlepšem mestu se čaka za stojnico 15 dni. Za eno stojnico čakaš 15 dni!

Da še malo se obregnem res ob vašo uvodno razpravljavko danes, gospo Koleša, ko je govorila, da pa saj ni tako hudo, da je organizirala eno javno tribuno. Ja pa ali se smešite!? Prireditev pa vendarle ni javna tribuna! Saj kdor je pa enkrat vsaj organiziral eno prireditev v slovenskem prostoru, pa natančno ve, s kakšnimi zapletmi se vse moraš ukvarjati, da sploh prideš do vse dokumentacije. Cele elaborate je treba pripravljati, spoštovani! In to potem ni moč narediti copy-paste ob naslednji prireditvi, ampak jovo na novo, oprostite. In zato nekdo tam sedi in ga plačujejo davkoplačevalci, ko bi se samo vzelo iz arhiva, dalo noter in zadeva bi stekla naprej. Očitki SD, da so pa to ja samo neki predlogi Obrtno-podjetniške zbornice – pa da se ustavimo pri njih –, pa me čudi, ker govorimo vendar, da imamo neko levo vlado. Jaz tudi upam, da bo danes Semolič zunaj in bo protestiral proti tej vladi, kajti pogledajte, proti kakšnemu ukrepu ste. Zmanjšanje stroškov dela in sprememba lestvice za dohodnino na način, da bi delavci, predvsem tisti z minimalnimi plačami prejeli višje neto plače. In leva vlada tega ne podpre. Kje je Semolič? Jaz ga prav kličem. Za 1. maj je bilo vse veselo, ko je bilo treba govoriti o pravicah delavcev. Tukaj ko imate pa konkretne predloge, konkretni ukrep pa vse tiho je bilo. Vse to so ukrepi, ampak jaz razumem, da tega ne boste sprejeli. Veste, zakaj ne? Zato ker imam tukaj odgovor Ministrstva za finance, zadnjič sem pa dobila ustni odgovor Ministrstva za delo – SD pa SMC –, ko sem vprašala, naj mi povejo, koliko podjetij v tej državi izplačuje dodatke k minimalni plači delavcem. »Nimamo podatkov.« Koliko delavcev prejema pod minimalca in mora dobivati dodatke? »Nimamo podatkov. Jih ni.« Imamo pa 20 tisoč zakonov pa predpisov pa uredb, osnovnih podatkov pa ni. Sramota! To je leva vlada, da niti ne vemo, katerim in koliko delavcem dajemo dodatke oziroma dajo podjetja dodatke do minimalca. Pa ne samo to, vprašala sem tudi, ali so katera podjetja v večinski državni lasti. Tudi teh podatkov ni. To je stanje v državi.

In zdaj še odgovor SD, da so to samo neki predlogi nekoga drugega. Ne, tukaj imamo konkretne predloge. Ob tem kar je bilo že povedano, o ukinitvah vrednotnic in tako naprej. Zakaj morajo starši vsako leto dajati vloge za otroški dodatek in subvencijo vrtca? Zakaj? Če ga enkrat daš, velja. Morebitne spremembe se javijo. Če kdo v koga ne verjame, potem naj rajši gleda, kje se ta sredstva porabljajo. Tukaj pa je problem! Tukaj pa je problem! Samo v romska naselja pojdite, pa boste videli, kakšen problem

imamo, kam grejo otroški dodatki. Ali grejo res za otroke ali grejo mogoče za kakšne avtomobile? Ampak tukaj imamo ukrep. Za slovensko družino. Da ne bo vsako leto dajala vloge. Ne, to vas ne zanima.

Potem imamo ukrep, da ne bo treba materam tik pred porodniško iti od Poncija do Pilata pa nositi vloge o plačah in tako naprej, enkrat od zaposlenega, potem naprej na center. To je avtomatizem, spoštovani, v urejeni državi. Saj so podatki zbrani. Potegne se iz sistema, se izračuna in dobi nadomestilo. Ampak ne, morajo matere tik pred porodom, nekatere so že praktično v porodnišnici, urejati te stvari. Toliko o odnosu do družine. Glejte, to je ukrep. Preprost ukrep, ampak o tem se danes nočete pogovarjati. Vi tukaj iz listkov berete, kaj vse se je naredilo. Ljubi bog, saj v dveh, treh letih ste pa vendar nekaj naredili, upam. Ampak pogovarjamo se o tem, česar ni in bi bilo dobro, ker tako pravijo državljanke in državljani.

In tudi ta ukrep, o katerem je bilo danes že govora. Od naših ljudi se pričakuje, da odgovorijo v rokih – ali imajo pojma ali nimajo pojma, nekateri za to najemajo odvetnike, da znajo odgovoriti na razna vprašanja in ne vem kakšne odločbe ministrstev in da si tudi pomagajo pri tolmačenju –, medtem ko s strani države ni rokov, da jim odgovorijo. Pač ni odgovora. Državljanke in državljani se obračajo na nas oziroma ne na nas ampak na državo – ni odgovorov. Tudi o tem se je treba pogovarjati. Plačujejo to državo in to krepko jo plačujejo v primerjavi z državljankami in državljani Evrope. Krepko jo plačujejo. Ampak odgovorov ni.

Tako da glejte, na to bi želela odgovore, ampak očitno niste sposobni niti ene konstruktivne razprave o konkretnih predlogih. Res ne brati iz pildkov, kaj se je naredilo.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Beseda ima gospa Irena Grošelj Košnik, pripravi naj se gospod Ljubo Žnidar. Izvolite, gospa Irena Grošelj Košnik.

IRENA GROŠELJ KOŠNIK (PS SMC): Spoštovani podpredsednik, hvala za besedo.

Spoštovani predstavniki Vlade in predstavnice, kolegice in kolegi!

Slovenska demokratska stranka nam je poslala gradivo s 77 priporočili in to gradivo lahko rečemo da se dotika vseh ministrstev v Vladi. Logično, saj se pravzaprav administrativne ovire nanašajo na celotno življenje – od rojstva do smrti. Ta vlada si je za en pomemben cilj postavila, da se pričnejo te administrativne ovire zmanjševati. Res je nujno potrebno, da administrativni predpisi, ki predvsem izhajajo iz podzakonskih aktov, postanejo bolj smiselni, da res služijo nujno potrebnim podatkom, evidencam za analize in da so čim bolj smiselni in racionalni tudi za tiste občane, državljane, zaposlene, podjetnike, ki jih morajo producirati in jih posredovati. In glede

tega si je Vlada v koalicijski pogodbi in tudi pri delovanju zastavila precej jasno pot, da se začne to postopno zmanjševati in da se ob tem poveča uspešnost, konkurenčnost in gospodarska rast. Dobili smo gradivo Vlade, kjer so nam zelo izčrpno in konkretno odgovorili, kateri ukrepi so bili v tej smeri že sprejeti in se izvajajo. Vlada je to v današnji razpravi zelo natančno predstavila, večkrat smo to slišali. Jaz bi tu morda samo poudarila tiste, ki se meni zdijo nekako pomembni.

Mislím, da je novost ta MSP test, da se vsi zakoni v rednem postopku testirajo glede na to, ali prinašajo kakšna dodatna administrativna bremena, in to mislim da je novost, ki jo bo treba podkrepiti in jo nadaljevati in jo tudi striktno uporabljati. Potem projekt »STOP birokraciji!«. Ne bom naštevala vsebine, ker smo to danes že parkrat slišali. Nadaljuje se tudi projekt deregulacije poklicev oziroma prenove regulacije poklicev in poenostavljanja vstopnih pogojev za opravljanje dejavnosti. Prenavlja se gradbena in prostorska zakonodaja, tako da se bo lahko zmanjšalo investicijsko tveganje in da se bodo postopki umeščanja v prostor lahko racionalizirali in bodo hitrejši. Tudi vsi bomo na ta način prišli hitreje do gradbenih dovoljenj. Z nekaterimi priporočili se je seveda lahko strinjati, predvsem na primer kot je ta glede spodbujanja digitalizacije gospodarstva. Torej, jaz vidim, da smo glede splošnega cilja, da se izločijo in ukinejo nepotrebni, neekonomični administrativni predpisi, da smo v tem splošnem cilju na isti valovni dolžini. Seveda pa imamo različne poglede na načine, kako to doseči, predvsem pa tudi na oceno že doseženega, kar pa je pravzaprav za pozicijo in opozicijo popolnoma normalna stvar.

Mislím in prepričana sem, da se ta vlada zaveda, da prenormiranost vpliva na vsakdan skoraj vsakega državljana, vsakega zaposlenega, gospodarstvenika, podjetnika, na kmeta, na šolo, na bolnišnico in da se tako lahko vzdržuje negativen krč negotovosti, nefleksibilnosti in neustvarjalnosti. In prepričana sem in vidim tudi, da delujemo v tej smeri, da se zavedamo, da rabimo kvalitetne in motivirane državne uradnike, ki bodo lahko sledili temu cilju – torej spremenjeni kulturi pri sprejemanju predpisov, predvsem podzakonskih aktov. Tako bomo še bolj postajali bolj pravna kot pa pravniška država.

Vsi ti ukrepi, ki jih je Vlada do sedaj v smeri zmanjšanja nepotrebne administriranja že sprejela, se sigurno posredno kažejo tudi v nekaterih rezultatih. Sigurno se to kaže v privabljanju investitorjev, kajti investicije so se v primerjavi z lanskim letom povečale za 13 %. Gospodarska rast je postala stabilna in Umar napoveduje za letošnje leto celo 3,6 % rast. Predvsem pa je najpomembnejši posredni vpliv za prebivalce in državljane povečano zaposlovanje in mnogo večje zaposlitvene možnosti, kjer smo pa dosegli res zavidljive rezultate, saj imamo po nekaj letih prvič manj kot

100 tisoč nezaposlenih, napovedana pa je tudi 27 % neto rast zaposlovanja.

Se pravi, da gospodarstvo že kaže dobro krvno sliko, kar posredno kaže tudi na to, da se vendarle ujetost in krč zaradi nesmiselnih administrativnih predpisov, ki gospodarstvu in nasploh podjetniški pobudi jemljejo kisik, da so te administrativne ovire že v postopku zmanjševanja. In to seveda lahko po skoraj 30 letih nalaganja predpisov in podzakonskih aktov lahko delamo in dela Vlada le postopno. In teh 77 ukrepov – 7 je ljudsko pravičino število –, če bi s 77 ukrepi dosegli popolno uravnoteženje in popolno dosego cilja, da so vsi predpisi smiselni, da se ne ponavljajo, potem bi že skoraj živeli v pravljici. Hvala.

PODPRESEDNIK PRIMOŽ HAINZ: Hvala lepa.

Besedo ima gospa Suzana Lep Šimenko, predlagateljica.
Izvolite.

SUZANA LEP ŠIMENKO (PS SDS): Najlepša hvala za besedo.

Jaz bi si želela, da bi včasih res živeli v pravljici, ker potencialne v Sloveniji imamo takšne, da bi lahko bila Slovenija res ena zgodba o uspehu, že mogoče res skoraj pravičnica. Izpostavljen je bil ta, bom rekla, portal oziroma projekt »Stop birokraciji!«. Tudi sama sem malo pobrskala po tej strani in moram reči, da je na njej tudi precej dobrih pobud državljanek in državljanov, konkretni predlogi. Sem pa bila nekoliko razočarana, ker ravno portal z nazivom »Stop birokraciji!« bi naj bil tisti, ki bi potem bil resnično odziven oziroma na predloge, ki so vam tukaj nekako izpostavljeni, bi pričakovala 100 % odzivnost. Ampak tam imate tudi statistiko komentarjev in od 15 ministrstev je zgolj pri štirih narisanih vesel smeško, kar pomeni, da je odgovor bil dan v 15-dnevem roku. Pri sedmih je bil odgovor sicer dan, ampak po preteku 15-dnevnega roka. Kaj to pomeni, ne vem. Pri enem pa recimo sploh ni bilo odgovora. Pri posameznih ministrstvih oziroma pristojnih organih ni podatkov, ampak vseeno, vsaj tukaj bi morda pričakovali 100 % odzivnost, odgovore na pobude naših državljanek in državljanov.

Bi pa želela vseeno se nekoliko bolj konkretno ustaviti pri nekaterih ukrepih oziroma pri obrazložitvi Vlade, zakaj ti ukrepi, ki so bili predlagani, niso dobri. Pa grem najprej na en ukrep, ki je bil dan s strani državljanov, in sicer e-vinjete. Podoben sistem ima Madžarska, uvaja ga tudi Avstrija. In tukaj je nanizanih kar kopica alinej, zakaj to ne bi bilo dobro oziroma katere vse slabosti to prinaša. Pa bom nekatere izmed njih tudi tukaj zdaj izpostavila, in sicer kakršenkoli izpad podatkovnih povezav do centralnega sistema onemogoči učinkovit nadzor. To bi bil pač eden od sistemov. Mene skrbi, če je to mogoče potem v kateremkoli sistemu, ki se ga uporablja v javni upravi. Verjetno imamo nek sistem neprekinjenega

poslovanja generalno zagotovljen in me skrbi, da recimo se na kaj takšnega sploh pomisli, da bi to lahko bil razlog ali pa možnost nepooblaščenega vdora v informacijski sistem. Ne vem, potemtakem nič v bistvu v javni upravi ne bi moglo funkcionirati, če se tega bojimo. Saj tako kot je varnost zagotovljena drugje, bi bila tudi v tem primeru. Potem: »Postavitev in izvajanje mobilnega nadzora ni mogoča brez preusmeritve kanaliziranja prometa. Tuje kršitelje je treba ustaviti in sankcionirati, preden zapustijo državo.« Pa saj tudi po Madžarskem se verjetno vozijo tuji državljani pa očitno se da te stvari na ustrezen način rešiti. Res ne razumem niti tega, te slabosti, ki jo navajate. Pa tudi ta: »Carina in policija ne bosta imeli pogojev za izvajanje nadzora, zato tega nadzora ne bosta več izvajali.« Oprostite, ampak tega pa popolnoma ne razumem. V kakšnem smislu, kaj bi naj to sploh pomenilo? Potem: »Zaradi povečanega števila storilcev prekrškov bo del odkritih kršitev nedokončen, vsekakor pa bi e-vinjete terjale dodatne cestninske nadzornike na terenu. V obeh primerih pomeni to dodatne stroške.« Oprostite, vsak dan se vozim po avtocesti, ogromnokrat vidim te kontrole cestnine pa zožitve prometa zato, da se gleda, ali imajo vsi vinjete ali ne. Ne vem, če bi imeli elektronske vinjete, v kakšni obliki bi rabili še več teh cestninskih nadzornikov na terenu? Ne znam si tega predstavljati. Ravno to je namen uvedbe elektronskih vinjet, da jih ne bi bilo. Potem: »Uporabniki bi potrebovali določen čas, da bi se na to navadili.« Mislim, razlogi taki, da enostavno jih težko razumem. Verjamem, da tudi državljanke in državljani ne.

Zdaj se bom ustavila še pri dveh predlogih, ki sta bila dana pa s strani občin. In sicer, resnično velik problem je sprejemanje občinskih prostorskih načrtov. Redke so občine, ki to uspejo izvesti dokaj hitro. Poznamo številne občine, kjer postopki trajajo več let, tudi deset let. In ko jih malo povprašam, kje so razlogi, zakaj dejansko potrebujejo toliko časa, je kot ključni razlog izpostavljeno, da ministrstva ne spoštujejo 30-dnevnega roka. Tukaj sicer v tem gradivu je posebej izpostavljeno Ministrstvo za okolje in prostor, meni osebno je bilo pa s strani več občin kot poseben problem izpostavljeno Ministrstvo za kmetijstvo, ki ne da ne odgovarja v 30-dnevem roku, za to v povprečju pač potrebuje 6 mesecev – in me zanima s strani Ministrstva za kmetijstvo, ali dejansko ta informacija tudi drži – in da je v večini primerov to glavni razlog, zakaj postopki pri pripravi občinskih prostorskih načrtov potekajo toliko časa.

Drugo je pa tudi razpršena gradnja na hribovitih območjih. V predlogu, ki je bil podan, je zelo lepo napisano, da bi bila pač seveda razpršena gradnja mogoča tam kjer gre za hribovita območja, kjer gre za slabo demografsko sliko tistega območja in pa seveda tam kjer je dejansko v neposredni bližini že vsa potrebna infrastruktura, kar pomeni, da ni nekih

ovir za to, da bi gradnja takrat nastala. Sama moram reči, da imajo posamezne občine s tem seveda veliko težavo, ker enostavno se razpršena gradnja ne omogoča. Vi pa se morate zavedati, da ponekod druga kot razpršena gradnja ni mogoča. In območja, ki so že tako ali tako deprivilegirana; številni so se odselili, vseeno morda podedujejo kakšen del zemlje, pripravljeni so se nazaj odseliti, župani so pripravljeni urediti tisto malenkost, kaj bi bilo še potrebno, ampak enostavno ne dobijo dovoljenja, da bi se jim razpršena gradnja tam omogočila. Enostavno težko je razumeti, zakaj se nekatere stvari blokirajo, pa bi dejansko veliko pripomogli tudi k temu nenazadnje, da bi bila Slovenija bolj enakomerno razvita. Hvala.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima gospod Ljubo Žnidar, pripravi naj se gospoda Ivan Škodnik.

LJUBO ŽNIDAR (PS SDS): Hvala lepa, spoštovani predsednik. Kolegice in kolegi!

Če bi vprašali državljane, ki danes poslušajo to sejo oziroma vse tiste, ki živijo v Republiki Sloveniji, v čem pa je bistvena razlika med levimi in desnimi vladami v Republiki Sloveniji, jaz mislim, da so vsi spregledali in da bi bil odgovor zelo jasen in povsem na dlani. Mi v desnih vladah se zavzemamo in gradimo državo na realnem sektorju. Realni sektor je pa gospodarstvo ali pa, če širšem rečem, tisti sektor, ki ustvarja. Seveda se zavedamo tudi, da je potreben suport tudi javnega sektorja, vendar v absolutno manjši meri kot pa ga imamo danes, kajti javni sektor mora biti samo servis državljanov, spodbuda državljanom seveda kot vsem tistim, ki želijo ustvarjati. To se pravi, tudi gospodarstvu. V levih vladah pa gradite državo na javnem sektorju. To je za vas prioriteta. Dajmo ustvariti še kakšen urad, dajmo napisati še nekaj novih zakonov, da bomo naredili toliko in toliko več delovnih mest in tako naprej. Poslušamo hvale, kako se je zmanjšalo število brezposelnih v Republiki Sloveniji. Ja se je, drži, ampak zato ker jih zaposlujete v javnem sektorju. In pa seveda tisti mladi, ki pa odidejo ven, pa tudi krepko popravljajo to statistiko zmanjševanja brezposelnih. To je pa realnost. In seveda javni sektor. To je pa cokla, kajti tu so pa te administrativne ovire in predvsem, kako se ne da določenega postopka ali določene stvari speljati, kako se ne da, kako je to ovira, skratka, prepoveduje, zapoveduje višje kazni ... To je birokracija, ki je, bi rekel, tista težka krogla z težko verigo – pa ne okoli noge, okrog vratu. V Sloveniji bi ljudje zelo radi delali. Želijo si dela. Ampak najprej mu damo okoli vratu birokratsko coklo, da ne more začeti z neko poslovno dejavnostjo, da bi lahko sam sebe preživel. Pa vsi ti bi radi plačali davek. Vsi bi plačali davek in pošteno delali, ampak ovir pri nas je toliko, da seveda že na tej začetni poti veliko, veliko teh predvsem obupa.

Če kar navržem par dejavnikov od raznih davčnih blagajn. Ne znamo pogledati preko meje v Avstriji, kjer imajo pavšalne obdavčitve. Če vzamemo enega samozaposlenega vodovodnega inštalaterja, on ne more narediti na mesec 500 ur ali pa tisoč ur. V letnem povprečju jih lahko naredi 176 do 185. Ali je takšnega samozaposlenega težko pavšalno obdavčiti? Ne, ni ga. Zelo lep primer in vzorec v Avstriji. Ne pa z ogromno birokracije, z ogromnimi dokumenti obračunov in tako naprej. Ravno tako je z obračunom pri dopolnilnih dejavnostih pri malih kmetih. V osmih dneh mora vsak račun še potrditi na Dursu. Do 30. 6. še dodaten, do 30. 3. dati tako obračun za preteklo leto, do 30. 6. še na upravno enoto, kot da tam ni žice med Dursom in med upravno enoto. Vsem je treba posebej dati, vsak zavezanec za dopolnilno dejavnost. To pa ni birokratska ovira za vas, ker o vsakem malem kmetu – podatki so v GERK-ih – točno se da vsako leto izračunati, kaj in koliko in za kakšno vrednost je predelal. Zelo enostavno ga je obdavčiti, zelo enostavno, ampak ne. Mi moramo ustvariti toliko in toliko birokratskih delovnih mest. Ampak to, bi rekel, stane in spravlja državo v vsakoletno zadolževanje, namesto da bi javne finance uravnotežili. Tega se pa izogibamo, tega se pa izogibamo. Fiskalno pravilo daje tudi določene zaveze, ampak tega pa ne bomo spoštovali, ne. Zapravimo trikrat več, bi rekel, kot pa dejansko pridelamo, in to stane. In države, še enkrat, države se ne da graditi na javnem birokratskem sektorju. Ne da, s tem se ne preživi.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima gospod Ivan Škodnik.

Pripravita naj se gospod Zvonko Lah in dr. Vinko Gorenak.

IVAN ŠKODNIK (PS SMC): Hvala za besedo, gospod predsednik. Spoštovani predstavniki Vlade, kolegice in kolegi poslanci!

Danes poslušamo cel popoldan okrog teh administrativnih bremen državljanov, predvsem tistih malih kmetov, podjetnikov. Seveda je marsikaj tudi izrečeno pravilno, nekatere stvari pa so mogoče prezrte. Jaz bi mogoče za začetek povedal stvari, ki sem jih doživel, ko sem šel pravzaprav na volitve in kasneje seveda smo prišli v Vlado, pa tudi verjetno v moji stranki, Stranki modernega centra, je verjetno še več takih bilo. Zakaj? Zato ker smo bili pač razočarani nad stvarmi, ki so se dogajale v zadnjem desetletju ali še celo več. Delal sem pač na določenem področju in sem spremljal stvari in sem se nekako zavedal, da stvari grejo pač, da jih bo treba zaustaviti. Mislim sem na otroke, na vnuke. In takrat, ko je moj kolega zvedel, da sem se nekako javil, včlanil v to stranko in da bom šel na volitve, mi je rekel, bil je v vladi oziroma v politiki več kot 20 let: »Kaj pa greš zdaj noter, kam pa greš, saj je vse zafurano, saj ne boš nič mogel narediti, vse je zafurano.« Jaz sem mu samo rekel: Saj ravno

zato grem, mogoče pa se še da kaj narediti, ker vedno je kaka rešitev, nikoli ni prepozno. Saj država kot taka Slovenija je lepa. Stvari verjetno niso šle v pravo smer v preteklosti, bo pa mogoče ...» Jaz sem seveda to tudi videl v predsedniku Vlade, kasneje seveda, dr. Miru Cerarju in še vedno mu zelo zaupam. Stvari se pa ne dajo narediti čez noč. To pa, kolegi na levi strani, morate razumeti, da stvari se ne dajo in da marsikaj, marsikatera zakonodaja je bila sprejeta, marsikaj se je v Državnem zboru naredilo v teh dveh, treh letih, veliko stvari se pa žal ni dalo. In tisto, ko zdaj govorite o javnem sektorju, kako se je širil ... Ne bom rekel, da ste ga vi širili v vaši vladi, ampak poznam pa, da se je veliko takrat širilo v vladi dr. Janeza Drnovška. Veliko se je takrat širilo, veliko služb je, ne bom jih zdaj našteval; konkretno vem, katere stvari. In seveda potem stvari zmanjšati se pa ne dajo kar tako čez noč, zakonodaja je pa komplicirana. In jaz sem bil v šolstvu dolgo in vem, da sem imel štiri Antuse v mapah in če sem tiste gledal in če se bi po tistem držal in po tem kaznoval otroke ali pa učitelje ali pa potem na zagovor poklical tudi starše, bi verjetno prišlo vse na sodišče. Skratka, jaz sem se vedno pogovarjal tako z enimi in drugimi in vedno sem stvari reševal.

Do zakonodaje imam neke svoje pomisleke in se strinjam delno tudi s tistimi, da je še treba dodelati, marsikaj se je spremenilo, je še treba poenostaviti. Bom povedal en praktični primer teh projektov, ko so se pač mladi podjetniki ali pa tudi kmetje hoteli prijaviti na evropski projekt. Jaz sem sam pomagal bratu pri enem projektu za obnovo enega kozolca. Saj on pravzaprav sploh o tem dosti kaj ni vedel, kako bi se znašel, kako bi prišel do tega. Ampak ko sem jaz pravzaprav ta projekt dobil v roke, sem ga tri četrt približno rešil z neko muko, dolgo sem se trudil, eno petino mi je potem v enem centru ena kolegica pomagala, ki se je s temi projekti skozi pravzaprav srečevala in jih reševala, tri stvari pa mi tudi ona ni znala odgovoriti. Potem sem šel pa k enemu kolegu, ki je pa delal na regionalni agenciji prav s tem, in on mi je pravzaprav enega odgovoril, za dva je pa rekel: Tega bova pa približno napisala, bo tako prišlo nazaj bo pa popravek treba napisati.« Ampak zadeva je uspela. Kaj sem hotel povedati? Te stvari so res zelo komplicirane, ampak v teh projektih, ko se zdaj prijavljajo na te evropske projekte za ta denar, so se stvari bistveno spremenile. So se. Verjamem pa, da še premalo, še bolj jih bo treba. Ampak jaz se bojim, da jih bomo prepozno spremenili, takrat ko mogoče tega evropskega denarja tudi že ne bo več. Jaz verjamem, da se še tukaj marsikaj da spremeniti in tukaj sem zagovornik, jaz sem pravzaprav tisti, ki nekako to administracija mu ne leži in se proti temu ... in prav tistim malim podjetnikom bo treba še prisluhniti in tudi, če je možno, kje s kakšnimi pavšali kaj reševati.

Sem pa proti temu, ko nekateri govorijo, kako je v Avstriji vse rešeno. Veste, v Avstriji ni več tako, kot je bilo, in tudi tisti, ki so

bili tako navdušeni pa so gor gradili, se nekateri že vračajo nazaj. Imam podatke, imam tudi svoje sorodnike v Avstriji, sem gledal plačilne liste in ko sem potem malo pogledal te davke, jaz sem ves čas mislil, nisem nikoli tako šel v detajle ali pa se poglobil, da so ti davki pri nas tako veliki, med bruto in neto plačo, je pa tudi v Avstriji tako, da ne boste mislili. In če bi zdajle pogledal podatke po OECD, je Slovenija izmed 36 držav na desetem mestu. Pred nami po višjih davkih, Slovenija v tem davčnem primežu je s procenti na 42,7 %, je Nemčija – ima 49,4 % davek, Madžarska 48,2 %, Italija 47,8 %, Avstrija 47,1 %, Finska 43,8 %, Češka 43, Švedska 42,8 %, no Slovenija pa sem rekel, 42,7 %. Tako da je treba vse te stvari včasih podrobno pogledati in videti, kje smo. Mi nismo tako na slabem še, da bi vse pravzaprav država pobrala z davki.

Se pa strinjam tudi s kolegi, ko je bilo danes rečeno, da je treba najprej ustvariti pogačo, hleb kruha, potem pa ga deliti. In s tistimi na drugi strani velikokrat ne pridemo skupaj, ki bi samo delili denar. Denar je seveda zelo enostavno deliti, moramo ga pa prvo ustvariti. Tega pa se moramo zavedati. Zato smo tudi sprejeli to fiskalno pravilo, da imamo neke stvari, koliko lahko porabimo. Ker včasih je bilo pa tako, še v bivši Jugoslaviji, ko je zmanjkalo denarja, je pač predsednik države Jugoslavije šel v tujino pa se zadolžil in je dobil denar pa smo naprej živeli. Ampak tega smo se hoteli mi v Sloveniji, ko smo se odcepili, rešiti. Nekateri stvari smo odpravili, ampak nekatere stvari pa so še vedno iz preteklih vlad, pa ne mislim zdaj na vlado gospoda Janeza Janše, ampak na tiste pretekle, kot sem jih tudi prej imenoval, ki so preveč širile ta državni aparat. Zelo so ga širili in te stvari se čez noč seveda ne dajo narediti.

Bilo je veliko povedanega o tem, kje se pravzaprav spreminjajo stvari, recimo na področju turizma. Na področju turizma so zelo dobri rezultati in ti rezultati so iz leta v leto boljši. Jaz mislim, da smo tukaj na tako dobri poti, da se lahko tudi pohvalimo. Zelo zanimiva zadeva je recimo tudi vajeništvo, ki bo zdaj prineslo kar nekaj zaposlitev. Zakon o vajeništvu se bo dotaknil tistih stvari, ker nekateri poklici so majhni oziroma jih ni, bodo že izumrli, pa jih nekatera podjetja vendarle še rabijo in skozi vajeništvo bodo lahko nekateri prišli do tega poklica in potem tudi hitro ali pa hitreje našli svojo zaposlitev. Tukaj ne mislim samo za mlade, tiste, ki bodo prišli iz osnovne šole, ampak imajo možnost tudi tisti, ki so končali mogoče fakulteto, pa nikakor po dolgem obdobju ne najdejo službe in so se verjetno tudi pripravljani še izobraževati. Če bodo našli službo, bo tudi to dobro. In ta Zakon o vajeništvu prav gotovo pomaga in je pomembna stvar, ki smo jo dosegli. Seveda je pa to na dolgi rok, ne bomo se hvalili v tej vladi, ampak verjetno bo potrebno še kakšno desetletje. Dobro veste, da so vajeništvo v Nemčiji gradili 50 let in več, in se

seveda lahko zdaj pohvalijo. To prav gotovo dobro vpliva na njihovo gospodarstvo.

Prej je bilo naštet, kaj vse se pravzaprav že v letošnjem letu dela, kje so nova delovna mesta. Jaz tu ne bom sedaj ponavljal. Tudi v Leku Novartis na Prevaljah gredo pravzaprav v novo investicijo. To bom dodal, ker prej ni bilo rečeno. O Magni ne bom govoril. Potem o tem japonskem podjetju, ki vlaga v proizvodnjo robotov v Kočevju. Veliko je teh stvari, ki se spreminjajo, pa se velikokrat o tem tudi ne govori. Nova delovna mesta se ustvarjajo in jaz mislim, da bo v naslednjem letu tega še več. Ne morete reči, da se v tem obdobju nič ni zgodilo. Sem pa vesel, da nekako nisem slišal nekih takih velikih pripomb tudi z vaše strani, od tistih, ki ste predlagali to razpravo danes, da je pa kriva ta vlada. Ker dejansko se ve, da za vse to, kar sedaj rešujemo, so bile vzrok in bile krive prejšnje vlade. Hvala lepa.

PRESEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima gospod Zvonko Lah, pripravita naj se dr. Vinko Gorenak in gospod Simon Zajc.

ZVONKO LAH (PS NSi): Hvala lepa, predsednik, za besedo.

Jaz se v večini strinjam s predlagatelji, s temi priporočili. Tudi v Poslanski skupini Nove Slovenije imamo kar nekaj predlogov, tudi rešitev. Strinjam se s tistimi, ki pravijo, da nam vladajo birokrati, da imamo ugrabljeno državo in poslanen javni interes. En dokaz je TEŠ, ki ga nima ta vlada na duši, drugi bo pa drugi tir, ki pa bo na vaši duši.

Jaz se bom dotaknil, ker tu pravite, da je bilo narejenega, veliko je treba še narediti. Jaz menim, da ni veliko narejenega v tej vladi, da ste se nečesa lotili, nekaj bi se morali. Če omenim samo Strategijo razvoja lokalne samouprave, ste se je lotili napačno. Sprejela jo je vlada v neskladju z ustavo in Evropsko listino o lokalni samoupravi. Želeli ste nadgraditi bivši sistem z upravnimi okraji – zgrešeno. Upravnih enot nimajo nikjer, samo pri nas. Vi ste jih hoteli samo še ojačati. To je zgrešeno.

Druga zadeva, ker nimam veliko časa, je pa prostorska zakonodaja, ki ste se je želeli lotiti, ste se je lotili pa nič naredili. In dvomim, da boste do konca mandata kaj naredili. Je pa nujno zaradi davka na nepremičnine, ker nimamo evidenc, ker imamo ogromno objektov, zgrajenih v neskladju s predpisi in za njih ne obstajajo evidence in bo zopet Ustavno sodišče razveljavilo davek, ki naj bi sicer bil leta 2019 ali 20 uveljavljen, ampak ne bo šlo. Vse bivše jugoslovanske republike so se lotile legalizacije objektov, samo Slovenija ne. Nekateri so že veliko postorile na tem področju. Nujno bi se bilo treba tega lotiti. Vem, nimate ljudi, ni na ministrstvu pravih ljudi. Tako kot so se pa tega lotili, je pa zgrešeno. V tej zakonodaji ni vključena legalizacija objektov. In če ni legalizacije objektov, nismo naredili nič in škoda je prostorskih aktov, vsega denarja za

prostorske akte, če je vse narejeno na polovico ali na četr.

Tukaj berem, ker je bilo že omenjeno, da Ministrstvo za kmetijstvo ne da pravočasno svojih mnenj, soglasij, ste napisali, da ste na ministrstvu v 2017 sprejeli načrt aktivnosti z uvedbo obveznih terenskih ogledov. To je pa odprava administrativnega ukrepa. Za vsako spremembo namembnosti terenski ogled iz Ljubljane. To je rešitev v pravo smer. Na žalost, gospodje, to ni nič.

PRESEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima dr. Vinko Gorenak, pripravita naj se gospoda Simon Zajc in Tomaž Lisec.

DR. VINKO GORENAK (PS SDS): Hvala lepa.

Ko poslušam to razpravo, se mi zdi, da, ne vem, koliko je ura. Ali niste prebrali nekateri ali pa ne ločite slame od jajc? Recimo, mi govorimo o odpravljanju administrativnih ovir. O tem govorimo. In ne govorimo o tem, kaj je Vlada naredila in kje je koga zaposlila. Ampak mene so pred 40 leti učili tako imenovanega nazornega učenja. Učenja nazorno. Zato bom jaz zdaj tudi nazoren. Poglejte, jaz imam pred seboj eno odločbo, ki jo je izdalo Ministrstvo za okolje in prostor – mislim da so predstavniki tu ali ne, ne vem, ker jih niti ne poznam –, in sicer Direkcija za vode. Poglejte, kaj pravijo v tej odločbi. Saj to je administrativna ne ovira, ampak administrativna neumnost, zaradi katere bi moral minister ali ministrica človeka, ki je to podpisal, poklicati pa mu reči: »Najdi si službo«. Ja. Kaj tu piše? Tu piše takole, da ima možakar štiri elektrarne: 1, 2, 3 in 4 in je za vse to dolžan plačevati vodarino, pač nek davek, ker koristi vodo, državi. Naračunali so mu, da mora za prvo elektrarno plačati 306 evrov, za drugo 4,96 evrov, za tretjo 106 evrov in nekaj in za četrto 172. Skupaj je mož dolžan 590 evrov, 590,96 evra. Zdaj pa pogledajte. Potem pa ugotavljajo, da je mož že plačal v dvanajstih obrokih 590,92 evra. Torej je državi dolžan 0,04 evra. 4 cente je dolžan. In zdaj mu tu zagrozijo, da mora 4 cente plačati v 60 dneh. Druga grožnja, če tega ne bo plačal v 60 dneh, mora plačati zamudne obresti. Gremo naprej. Naprej pa mu pojasnjujejo, ker so zelo vljudni, da se lahko pritoži. In pogledajte, pravijo pa takole: Pritožite se lahko na Ministrstvu za okolje in prostor, Dunajska 48 v Ljubljani, pisno ali ustno na zapisnik, vendar morate plačati 18,10 evra takse. Podpis: Brigita Rogelj, podsekretarka, in Tomaž Prohinar, direktor. / oglašanje iz dvorane/ Ali ju boste poklicali pa jima rekli, da naj si službo najdeti? / oglašanje iz dvorane/ Ali ne boste tega naredili? Jaz sem to znal narediti kot minister. Pa bom povedal moj primer. Leta 2012 je takratni gospodarski minister Žerjav izdal neko garantno pismo nekemu iz Južne Afrike, poslovnežem. Trije možakarji so bili. To pismo je govorilo o tem, da bodo vložili v slovensko gospodarstvo približno 3 ali 5 milijonov, ne vem, se ne spomnim točno. Skratka, če rečemo v

prenesenem pomenu besede, v kufu so imeli 5 milijonov, v prenesenem pomenu besede govorimo. Vložili bi ga v slovensko gospodarstvo, nekam v Slovenske Konjice. In seveda so rekli, ja, viza. Zdaj pa, kako viza? Ja, tam v Kairo in tam boste dobili vizo v treh ali štirih delovnih dneh. Ja, krasno, ali ne. In potem so oni prosili, če lahko priletijo direktno na Brnik in da jim slovenska policija vizo pač podeli tukaj v Ljubljani, na Brniku. In seveda mi pride generalni direktor razložiti, da to ni mogoče. Potem sem pa rekel, sedaj mi prinesi predpis, po katerem to ni mogoče, člen zakona, podzakonskega akta ali evropskega predpisa, karkoli. »Ne, veš, to pa ni, ampak je taka praksa, ker moramo ljudi navaditi, da se vize delijo na veleposlaništvih in ne na Brniku.« No in potem me pride še prepričevati ena močnejša gospa, ki sem jo pred nekaj dnevi videl tudi tukaj v parlamentu, kako je to nemogoče. No, in sem rekel: »Povejte mi, kaj pa kršimo, če vi date ta vizum?« Je rekla: »Ja, nič ne kršimo, ampak pogledajte, mi vsa leta delamo tako, da vsi iz Afrike hodijo v Kairo.« No, sem rekel, gospa, dne tega in tega ob tej uri na Brnik, rdeč tepih, ga položite pred avion, pričakajte gospoda in mu dajte vizo. Če pa tega niste pripravljene narediti, si pa službo najдите. Ne moremo tako delati, ne moremo tako delati. In mi govorimo o odpravljanju administrativnih ovir, o tem govorimo in ne o vseh ostalih zgodbah, o katerih je govoril tudi gospod Breznik, moj predgovornik. Danes učbeniki pišejo o tem, kaj smo v vladi, naši prvi vladi počeli leta 2006. Dr. Dujić to uči na fakulteti. Bo kaj učil o vas? Če vas pa jaz ne poznam, kako naj vas potem on? / oglašanje iz dvorane/ Hvala lepa.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Tišina v dvorani! Besedo ima gospod Simon Zajc. Pripravita naj se gospoda Tomaž Lisec in mag. Marko Pogačnik.

SIMON ZAJC (PS SMC): Hvala, gospod predsednik!

Kar se mene tiče, jaz razumem to današnjo sejo, ta današnja priporočila izključno kot piar potezo stranke SDS v smislu prejšnjih potez, ki so jih že počeli. Skratka, saj je zelo transparentno, kaj se počne. Izberete si neko temo, ki jo lahko nekdo dojema za problematično, če je ne, mu vi pomagate, da jo tako dojema. Izberete neko nujno zlo kot so recimo, ne vem, davki ali kaj podobnega in potem hočete ta problem navezati na to vlado, da je Vlada kriva za to, sebe pa prikazujete kot nekega velikega rešitelja teh težav. Tako ste recimo zadnjič počeli z azilnim sistemom, ko ste hoteli tej vladi naprtiti oziroma jo okriviti za to, da nas azilni sistem stane, medtem ko se bili sami dvakrat na Vladi pa tega azilnega sistema niste ukinitili, ker se ga seveda ne da. Gre za nič drugega kot za vašo piar potezo in za to, da ljudi probate narediti čim bolj jezne, čim bolj nezadovoljne, prestrašene in tako naprej.

Danes pa ste si izbrali birokracijo. Seveda, še ena taka tema, za katero se lahko vsi strinjamo, da je je preveč in da je noben ne mara. Mislim, kdo od nas pa rad izpolnjuje kakršenkoli obrazec, kdo od nas karkoli, kar se tiče birokracije, rad počne? Seveda nihče, ker od nikogar ni osnovna dejavnost to, da izpolnjuješ neke zahteve na obrazcih, da nekam pošiljaš in tako naprej. Od tega mi ne dobivamo denarja, to ni naša osnovna dejavnost in nam gre seveda na živce. Je pa birokracija in pravila in zakoni so pač nujno zlo, ker si moramo priznati, da smo ljudje takšni, da če se da, probamo državo okrog prinesiti, probamo davkov ne plačati, probamo druge ljudi okrog prinesiti in tako naprej. Če bi bili mi vsi v redu, tega vsega ne bi bilo, ampak ker smo takšni kot smo – ne samo v Sloveniji, povsod po svetu –, pač imamo tudi birokracijo. Lahko se strinjam, da je je na določenih mestih ali pa na velikih mestih preveč, da je je bilo preveč, zdaj je je že malo manj, da je kdaj tudi neživljenjska. In se strinjam s prejšnjim govornikom, da je treba takšne neživljenjske prakse ukiniti, ampak je pa nujno zlo.

Velikokrat so bili danes omenjeni kmetje in kmetijstvo; kako se pritožujejo, to sam dobro vem. Je pa tukaj treba povedati, da veliko birokracije v kmetijstvu izhaja iz tega, da ti dobiš potem v zameno subvencijo, denar; nekdo ti plača za to, da si ti izpolnil tiste vloge. Za to, da potem vodiš neko evidenco, si plačan, ker je pač treba nadzirati evropski denar, da se je res porabil za to, za kar se ga je dalo. Še vedno se omenjajo z vaše strani prevoznice, ki jih ni več. Vi pravite, da smo samo zamenjali s to neko knjigovodsko listino, ampak glejte, knjigovodske listine so že prej obstajale. Tu gre recimo za neko dobavnico in če jaz kot nekdo, ki prideluje solato, moram imeti dobavnico s sabo, ko solato peljem v en zdravstveni zavod, zdaj pač tisti, ki daje les na trg Evropske unije, tudi mora imeti neko sledljivost. Samo za to gre, ampak to je bilo že zdaj potrebno. Skratka, prevoznic pa ni več, tako da je mogoče čas, da nehate s tem strašiti. Poleg tega smo v sodelovanju Ministrstva za finance in kmetijstvo in Kmetijske zbornice za tiste, ki prodajajo zelenjavo, uredili to, da ni treba več izdajati računov. Se pravi, eno breme manj. Ni obveznega knjigovodstva za tiste, ki pridejo čez določen prag, kot je to bilo nekoč.

Potem če se drugam premaknemo. Zmanjšujejo se sodni zaostanki. Potem baze računalniške na Ministrstvu za javno upravo se povezujejo in se zaradi tega hitreje stvari odvijajo, skupna naročila se izvajajo.

Je pa seveda, se lahko strinjam, je pa še veliko dela za postoriti in na tem se dela. Je pa res, da vi ste bili dlje časa v vladi kot je ta vlada, pa nam zdaj očitajte stvari, ki jih tudi vi niste popravili, ko govorimo o pavšalizmu in tako naprej. To pa zaradi tega, ker določene stvari res vzamejo več časa kot bi jih vsi tukaj notri pa želeli in si predstavljali, ampak tako je. Hvala.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima mag. Dušan Verbič. Pripravi naj se še dr. Simona Kustec Lipicer in potem prehajamo v sklepni del splošne razprave.

MAG. DUŠAN VERBIČ (PS SMC): Hvala lepa za besedo, predsednik. Prav lep pozdrav v teh večernih urah!

Moram priznati, ko sem celo popoldne poslušal to razpravo, se pridružujem ne glede levi ali desni, predvsem dam kritiko, da glede na točko dnevnega reda je bilo vsaj s strani mojih kolegov zelo malo po tej vsebini. Rad bi se dotaknil predvsem teh besed uvodničarja, ki je predstavil in je takoj navedel številko 20 tisoč normativnih aktov. Sigurno je to zastrašujoča številka, vendar me zanima, koliko od teh 20 tisoč je uporabnih. Kajti to je statistika in kot je bilo v razpravi tudi povedano, eno je statistika, eno je pa uporabnost. In od tega je tudi ključno, koliko je materialnih predpisov in koliko procesnih, kajti menim, da v uporabi je bistveno manjše število. Poplava normativnih aktov je prav gotovo posledica priključitve Evropski uniji in praktično prenos evropske zakonodaje v slovenski pravni red. Mislim, da je v tem delu bilo zelo malo povedano.

Tisto, kar je prav in česar se nihče ni dotaknil, je, da so v letu 2008 s strani predlagatelja bile potrjene tako imenovane Nomotehnične smernice. Ker je bilo s strani razpravljavcev govorjeno o slabih aktih, ki jih imamo, se sprašujem – glede na to, da je sedaj vsaj danes bilo veliko razprave o tem, da sedanja vlada absolutno ne prisluhne tovrstnim pobudam in predlogom za odpravo administrativnih ovir –, kje so vsi tisti visoki uradniki, ki preprosto niso očitno teh Nomotehničnih smernic upoštevali? Kajti ne bom se pogovarjal, kaj to vsebuje, dejstvo je, da je to na dobrih 195 straneh.

Moram še eno zadevo povedati, kajti čas mi ne dopušča, da bi tudi vsebinsko šel v same administrativne tako imenovane odpravke in podobno. Ampak ključno pri tej zadevi pa je in pogrešam predvsem s strani predlagatelja glede na to, da je tako številčno podal predloge za spremembo tako zakonskih, podzakonskih aktov in, kot rečeno, odpravo administrativnih bremen ... Dejstvo je, da tudi prejšnji teden v petek na matičnem Odboru za gospodarstvo kot tudi v tem gradivu, ki ga imamo pred seboj poslanci in tudi danes v razpravi ni noben s strani predlagatelja omenil – razen kritike, kako je vse slabo in z lahkoto navajal posamezne primere –, da če bi imeli predlagatelji resen namen, da se bistveno ali korenito poseže v področje odprave administrativnih ovir, potem sem pričakoval, da se tudi zelo jasno izrazi z besedo reorganizacija, še bolj pravilno pa strukturna reforma vsaj ožje državne uprave. Kajti beseda birokracija je bila danes zelo velikokrat uporabljena in dejstvo je, da birokracija, kakorkoli obračamo, to predstavljajo ljudje in v našem sistemu praktično javni uslužbenci, vendar ta del birokracije brez

normativnega dela, se pravi pravil in zakonov preprosto ne more biti samemu sebi namen. Ampak ravno oboje skupaj daje tisto, kar želimo ali moramo doseči, da je bistveno boljši napredek na področju tako imenovanih dobrih predpisov ali predpisov ki so prijazni upravi, uporabniku.

Moram priznati, da sem z zanimanjem poslušal predvsem s strani poslancev predlagateljev, ko je bilo govora o okoljski zakonodaji. Moje ključno vprašanje je, kje ste predlagatelji in vse vlade bili, ko ste spreminjali okoljsko zakonodajo; posledice katerihkoli sprememb do leta 2015 prav gotovo so bile samo še ... / izklop mikrofona/

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Sedaj pa smo izčrpali to listo in prehajamo v sklepni del splošne razprave, v katerem dobi besedo še predstavnik predlagatelja.

Besedo ima gospod Janez Janša.

JANEZ (IVAN) JANŠA (PS SDS): No, mi smo imeli kot predlagatelji eno takšno pobožno upanje, da se bo možno v tej razpravi nekako vsaj strinjati o smeri, da kar se tiče teh ovir in predpisov in tako naprej, ne gremo preko teh magičnih, ampak strašljivih števil. Ni problem samo 20 tisoč vladnih predpisov in zakonov, problem je tudi, da imamo na en zakon več kot 20 podzakonskih aktov, kar seveda pomeni, da imamo zakone, kjer pri številnih členih piše, da se zadeva podrobneje uredi z uredbo ali s pravilnikom, in potem z nekim pravilnikom, ki je samo teoretično v neki javni razpravi, zadeva velikokrat dobi še dodatne ovire mimo tega, kar je zakonodajalec tukaj določil. Tako da tukaj je nujna neka omejitev. in zdaj če smo pri številkah; če smo imeli konec leta 1994, ko je Slovenija imela že vse svoje institucije in je funkcionirala kot samostojna država, manj kot 500 zakonov in manj kot 3 tisoč podzakonskih aktov, potem bi se morali vsaj dogovoriti nekje, da v naslednjih letih – čez noč se to ne da – gremo počasi nazaj proti tem racionalnim številkam, ne pa naprej proti 30 tisoč. In tukaj je treba predvsem spremeniti miselnost. Ne državljanov tretirati kot da so prekrškarji, kot da je treba vse predpisati, kot da je treba vse nadzorovati, kot da je treba krepiti inšpekcijo in tako naprej; treba jih je jemati kot zrele državljane. Se spomnim razprav, ko smo protitobačni zakon sprejemali, ko se je prepovedalo kajenje v zaprtih javnih prostorih, kakšni pomisleki so bili, češ da to ne bo šlo pri nas, saj ljudje niso zreli za to. Ali je kakšen problem v zvezi s tem? Slovenci so zreli za nek višji nivo, kot pa se zdaj diktira s to diktaturo birokracije. Skratka, morali bi se poenotiti vsaj okrog tega, da skreiramo neko okolje, kjer ne boste rabili posebnega zakona za lakirnico Magne, ker ste sami zapisali v uvodu, da je ta zakon potreben zato, ker po rednem postopku do tega projekta ni možno priti in je to v

nasprotju z vsem tem, kar smo prej tukaj poslušali.

Upamo, da bo današnja razprava mogoče vseeno malo streznila ne samo predstavnike Vlade ampak tudi posameznike iz poslanskih skupin vladnih strank tudi v tem mandatu, če že govorimo o teh treh letih, da ne bodo predlagali vseh živih norosti, da ljudje zdaj iščejo, ne vem, priče za to da bodo lahko registrirali mopede 40 let stare, pa mandat se je začel z nekimi predlogi, da se popiše kajake in športna padala in ne vem kaj smo še imeli. Tako da upajmo, da bomo šli od tega in upamo tudi, da bo kakšen naš predlog sprejet takšen, kot je. Ta predlog – razprava o tem se zdaj zaključuje – ni bil mišljen kot napad na Vlado, ampak tukaj je predvsem SMC kot napad in poslušali smo bralne referate, kjer ste branili nekaj, kar vam ni treba braniti. Niste tukaj 25 let vladna stranka, ne obstajate toliko časa, ni treba vsega braniti. Da se okrog nekaterih stvari tudi dogovoriti. Upajmo, da bo po tej današnji razpravi nekaj več treznosti v teh pristopih, končni rezultat pa manj predpisov in manj birokratskih ovir.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Vsi prijavljeni razpravljavci, ki ste to želeli, ste dobili besedo. Ker čas, določen za razpravo, še ni potekel, sprašujem, ali želi na podlagi prvega odstavka 71. člena Poslovnika Državnega zbora še kdo razpravljati. Pred prijavo vas želim opozoriti, da se lahko k razpravi prijavite s pritiskom tipke za vklop mikrofona. Če želi razpravljati tudi eden od predstavnikov predlagatelja predloga priporočila ter predstavnik oziroma predstavnica Vlade, prosim, da se prav tako prijavita s pritiskom tipke za vklop mikrofona. V tem primeru dobita besedo kot zadnja in sicer najprej predstavnik ali predstavnica Vlade, nato predstavnik predlagatelja. Prosim za prijavo. Vsak razpravljavec ima na voljo 1 minuto in 11 sekund. Minuto in 11 sekund.

Besedo ima gospod Ivan Prelog.

IVAN PRELOG (PS SMC): Hvala lepa.

Jaz mislim, da bo današnja razprava vseeno rodila en rezultat, ki nam bo vsem skupaj pomagal k boljši bodočnosti. Hvala lepa.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima gospod Marko Ferluga.

MARKO FERLUGA (PS SMC): Hvala.

Danes smo poslušali raznorazne zadeve in strinjam se z gospodom Janšo, da naj bi bil to mogoče tudi eden od razmislekov, kako spremeniti ne samo naše obnašanje tukaj v parlamentu, ampak tudi verjetno odnos Vlade do svojih podrejenih in vseh teh ostalih podsistemov, ki so, da se te obremenitve, kakorkoli so že, ki omejujejo življenje in delo vseh državljanov in državljanek v Sloveniji, nekako usmerijo v to, da so učinkovite,

operativne in dejansko tudi življenjske. Kako to narediti? Če v 25 letih ni bilo mogoče vse to optimizirati in racionalizirati, bo verjetno tudi v tem času težko, ampak mislim, da se gre v neko pravo smer, v neko realnost. Hvala.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima dr. Franc Trček.

DR. FRANC TRČEK (PS ZL): Ja, hvala za besedo, gospod predsednik.

Prej sem zahteval postopkovno, pa ste me preslišali. Se zgodi. Zakaj? Eden od poslancev SMC je rekel, citiram: »Zakoni so nujno zlo in ljudje smo takšni, da ogoljufamo državo.« Poglejte, večina državljanek in državljanov Slovenije, 3. člen Ustave, nas ni takšnih. Hotel sem zahtevati, da se nam opraviči.

Ker imam pa še nekaj časa, bom povedal to, kar je malo po ovinkih tudi danes bilo povedano. Številne države, s katerimi nas hoče predlagatelj primerjati, imajo višje davčne stopnje kot mi, pa iz njih, po domače povedano, biznis ne beži. Ob višini davčne stopnje je seveda zelo pomembna zrelost politike, tukaj je pa v bistvu Slovenija v četrto stoletje dokaj pogorela. In to je naloga, ki je pred nami. Hvala za besedo.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima dr. Anže Logar.

DR. ANŽE LOGAR (PS SDS): Hvala, predsedujoči.

To, da je vladajoča koalicija pritisnila na gumb za to, da so razprave dolge samo eno minuto in 11 sekund, je najlepši dokaz administrativne omejitve. Zaradi tega, da drugi poslanci ne bi morali razpravljati, ste uporabili svojo številčno premoč, čeprav vseskozi razlagate, da je to za vas nepomembna točka. Nimam časa, da bi posebej parlamentiral, pa mi dovolite, glede na to, da ste se nekateri hvalili z vašim projektom »Stop birokraciji!«. Sem šel na spletno stran in sem pogledal rešene primere. Pod rubriko Rešeni primeri je zadnji rešeni primer iz prve polovice 2015. »Stop birokraciji!«. Odgovor o tem, zakaj je treba zbirati potrdila o invalidnosti, nekdo napiše, da je nepotrebno, saj določene bolezni ne minejo, nekdo ki je invalid, mu ne bo znova zrastle noga, ne bo spregledal ali znova slišal. Vlada odgovori, pozor: »Menimo, da je presoja, ali je potrdilo, dokazilo treba priložiti vsako leto ali pa ga je mogoče upoštevati v daljšem časovnem obdobju, odvisna od okoliščin vsakega konkretnega primera.« In to je rešitev, ki jo ponudi vlada Mira Cerarja. Hvala. Brez komentarja.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima mag. Branko Grims.

MAG. BRANKO GRIMS (PS SDS): Podjetniki me sprašujejo, kaj konkretno smo predlagali in

ste vi zavrnili. Zato berem, dokler mi bo dopuščal čas: ukinitve davčnih blagajin; ukinitve vrednotnic; ohranitev in bistvena širitev možnosti za pavšalno obdavčitev; možnost izbire za gostince, da se odločijo za pavšalno obdavčitev, ki bi bila odvisna po višini od lokacije in pričakovanega obsega poslovanja – po avstrijskem vzoru; možnost izbire, da se namesto ročnega vnosa uvede optični bralnik za vpisovanje gostov v hotelih in ostalih nastanitvenih obratih; možnost izbire za prevoznike, da poslujejo s tovornim listom in drugimi prevoznimi dokumenti v elektronski obliki; uvedba obveznega roka za vse odgovore s strani javnih oziroma uradnih organov na vloge, prijave in prošnje državljanov in podjetnikov; poenostavitev postopkov; odprava nepotrebnih soglasij in administrativnih ovir za pridobivanje gradbenih in ostalih dovoljenj; debirokratizacija razpisov za pridobivanje EU sredstev, predvsem za področje kmetijstva; uvedba elektronskih vinjet; zmanjšanje števila potrebnih dovoljenj za organizacijo javnih prireditev in tako naprej. Skupaj več kot 50 konkretnih predlogov. Prav vse ste zavrnili. Naj vas bo sram!

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima gospod Zvonko Lah.

ZVONKO LAH (PS NSi): Hvala za to minutko.

Kot sem že prej povedal, glavnih stvari se niti niste lotili. Nekaj ste se, še tisto ne v pravi smeri in rezultat na koncu bo klavrno. Niste pa za vse stanje, v kakršnem smo, vi krivi. Veliko vlad, največ pa uradniki na ministrstvih, ki so že 25 in mogoče 30 let, nekaj let pred upokojitvijo in seveda težko spremenijo način razmišljanja. Predvsem pa, dokler bojo davkojemalci vladali, si ni obetati kaj veliko boljšega. Ko bojo pa vladanje prevzeli tisti, ki plačujejo davke, ki ustvarjajo dodano vrednost, se bo pa tudi ta situacija morala spremeniti. Drugače bomo kaj klavrno, kaj klavrno končali in ne bo več denarja za nobene investicije, tudi zdaj je zelo malo, tudi za socialo in za pokojnine bo denarja zmanjkalo.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima gospod Marijan Pojbič.

MARIJAN POJBIČ (PS SDS): Hvala lepa, spoštovani gospod predsednik.

Predlog priporočila v zvezi s problematiko administrativnih bremen državljanov, kmetov in podjetništva ter konstantnega poslabšanja poslovnega okolja v Sloveniji smo v Slovenski demokratični stranki vložili zato, ker je stanje na tem področju stvarno in jasno zelo problematično. Ljudje, slovenske državljanke in državljani se tega zavedajo, v Slovenski demokratični stranki se tega zavedamo – še predvsem zato ker če boste prebrali samo to, kar tukaj piše Manj birokracije, več časa za ljudi. In jaz mislim, da bi to moral biti osnovni temelj in osnovna pot do tistega, kar si

državljanke in državljani Republike Slovenije zaslužijo. Zato je potrebna sprememba politike, zato je potrebna sprememba tistih, ki bodo šli po poti, ki so si jo načrtali, ki si jo želijo državljanke in državljani. In jaz mislim, da je tukaj potrebna sprememba politike in tudi političnih strank in programa in pogleda tistih, ki vidimo to stvar popolnoma drugače. In v Slovenski demokratični stranki smo zelo jasno povedali, da se s takim načinom vodenja te države, kot vodi ta vlada, ne strinjamo.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima gospod Jožef Horvat.

JOŽEF HORVAT (PS NSi): Hvala lepa, gospod predsednik. Spoštovani predstavniki Vlade, drage kolegice in kolegi!

To današnja razprava bi pravzaprav Vlada in koalicija morali sprejeti z obema rokama. Bila je dobronamerna. In mi v Novi Sloveniji pravzaprav že od začetka tega mandata vpijemo: Nižji davki, enostavni postopki, odprto gospodarstvo! Vsi smo danes pravzaprav povedali, da imamo problem z veliko in preveč birokracije, da je to naša razvojna cokla. Če ne gre drugače, če ne znamo narediti reinženiringa poslovnih oziroma upravnih postopkov, procesov, potem se vendarle učimo ob slabih primerih. Zakaj je moral tisti radgonski pivovar v Avstrijo in je tam kar naenkrat postal tretji najboljši pivovar na svetu? Kdo od državnih uradnikov, birokratov je odletel zaradi tega, ker se nam dogaja to, da se, namesto da bi se država umikala iz gospodarstva, gospodarstvo umika iz države? In vi ste danes servirali nam, opoziciji, gospodarsko rast. Seveda, hvala bogu, imate srečo. Povejte, kateri ukrep je prinesel koliko odstotnih točk gospodarski rasti? In tako dalje. Tega pa ne poveste. In tu je problem. Škoda, da niste vzeli te današnje razprave kot eno vašo veliko priložnost.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima gospod Franc Breznik.

FRANC BREZNIK (PS SDS): Ja, najlepša hvala.

Jaz upam, da bodo tudi študenti, ki so prebrali, kaj pomeni modernizacija javne uprave in kaj pomenijo birokratske ovire, poslušali, kako delujejo birokratske ovire v praksi. Ko je ta mandat nastal, ko je Miro Cerar prevzel vlado, sem rekel, da imamo diktaturo birokracije, in to ste danes samo potrdili. Sami sebe ste v bistvu, ko ste sprejeli zakon o prihodu Magne, negirali v vseh svojih izjavah.

Naslednja zadeva, ki se bo zgodila. Večkrat ste zavajali tudi glede Jaskawe. Jaskawa je v Slovenijo prišla pod čisto drugo vlado. Jaskawa je ostala tukaj v Sloveniji, bo širila svojo proizvodnjo zaradi naših pridnih ljudi, obrtnikov in podjetnikov. Laž, še ena na vse, kar ste danes navrgli. In poslovno okolje, spoštovani kolegi in kolegice, se pod vašo vlado poslabšuje,

ker konkurenca dela, torej naša ožja konkurenca okoli države dela nekaj na tem, vi pa spite in živite v nekem svojem vzporednem vesolju. In to je ta problem, na katerega smo mi danes hoteli opozoriti. Verjamem, da so ljudje, podjetniki, kmetje in ostali, ki so v realnem delu gospodarstva, to danes videli in da vidijo, kam peljete to Slovenijo. Najlepša hvala.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Besedo ima gospod Tomaž Liseč.

TOMAŽ LISEČ (PS SDS): Hvala, predsednik.

Če se hočemo znebiti državne birokracije, se moramo znebiti stranke državne birokracije oziroma državnega sektorja. Če hočemo dobre zakone, rabimo dobre koalicijske poslance, tega pa nimamo. Če hočemo dobre podzakonske akte, uredbe in pravilnike, rabimo dobre uradnike, ki jih vodijo dobri ministri. Tega pa nimamo. In da pokažem vse to v praksi, nekaj primerov. Primer pozebe iz leta 2016 se z birokratskimi neumnostmi te vlade ni rešil še niti maja 2017. Če želite primer dobre prakse, preberite kakšno gradivo iz mandata 2004–2008, ko je bila odprava birokratskih neumnosti rdeča nit tiste učinkovite vlade. In vsi tisti, ki govorite, kako je za vse kriva Evropska unija. Spoštovani, v Evropsko unijo smo stopili 1. 5. 2004. Po trinajstih letih je pri vas še vedno za vse kriva Evropska unija. Streznite se. Hvala.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: Sedaj pa ima besedo državna sekretarka na Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano mag. Tanja Strniša.

MAG. TANJA STRNIŠA: Hvala lepa.

Najprej poslancu Liscu povem, da je bilo v Zakonu o odpravi posledic po žledu, ki ga je sprejel ta Državni zbor in obravnaval pristojni odbor, matični Odbor za kmetijstvo, zapisano, da bodo podpore plačane iz proračunske rezerve 2017, ker drugače sploh ni možno teh postopkov izvesti, ki potekajo po pravilih državne pomoči. Poleg tega je zahtevano, da se upoštevajo podatki o statističnih pridelkih in cenah, ki jih je Statistični urad objavil 15. aprila. Tako da izplačil prej ni moglo biti, bodo pa zdaj, še ta mesec.

Drugo sem pa hotela povedati, da morajo biti predlogi izvedljivi in smiselni. Ukinitev teh knjigovodskih listin, ki pravzaprav veljajo samo za pravne osebe, fizične osebe med seboj imajo lahko samo odločbo o tem, da je poseg zakonit, bi pa ogrozila industrijo, saj mora vsak člen v lesni verigi imeti dokaz za sledljivost lesa do izvora, da je bil zakonito posekan. In ukinitve teh dokumentov bi pomenila, da bi lahko bili izvozniki lesne industrije ogroženi. Hvala lepa.

PREDSEDNIK DR. MILAN BRGLEZ: S tem zaključujem splošno razpravo o predlogu priporočila. V skladu z razlago Komisije za Poslovnik z dne 9. 12. 2009 Državni zbor

ugotavlja, da je postopek obravnave predloga priporočila končan.

S tem zaključujem to točko dnevnega reda.

Obveščam vas, da se bo 29. seja Državnega zbora nadaljevala ob 23. uri in 10 minut.

Zaključujem tudi 43. izredno sejo Državnega zbora.

Seja se je končala 8. maja 2017 ob 23. uri.

INDEKS GOVORNIKOV

B

BAČIČ, MARIJA	30
BAH ŽIBERT, ANJA	67
BOH KLANJŠČEK, MIRJAM	17, 18
BOŽIČ TILEN	54
BREZNIK, FRANC	60, 76

C

CERAR, DR. MIROSLAV	6
---------------------------	---

D

DIMIC, IVA	46
DOBOVŠEK, DR. BOJAN	12

F

FERLUGA, MARKO	25, 26, 58, 75
----------------------	----------------

G

GORENAK, DR. VINKO	72
GRIMS, MAG. BRANKO	47, 50, 75
GROŠELJ KOŠNIK, IRENA	68

H

HORVAT, JOŽEF	22, 76
HRŠAK, IVAN	14

I

IRGL, EVA	62
-----------------	----

J

JANŠA, JANEZ (IVAN)	23, 36, 41, 56, 74
---------------------------	--------------------

K

KOLEŠA, ANITA	42
KOPRIVNIKAR, BORIS	37
KORDIŠ, MIHA	21
KOTNIK POROPAT, MARJANA	20
KOVŠČA, ALOJZ	16
KRIVEC, DANIJEL	13

L

LAH, ZVONKO	11, 72, 76
LAJ, FRANC	35
LEBEN, JURE	11
LEP ŠIMENKO, SUZANA	43, 69
LISEC, TOMAŽ	19, 77
LOGAR, DR. ANŽE	75

M

MAKOVEC BRENČIČ, DR. MAJA	17
MÖDERNDORFER, JANI (JANKO)	49

P

PODKRAJŠEK, BOJAN	59
POGAČAR, PETER	47
POJBIČ, MARIJAN	64, 76
PRELOG, IVAN	75
PRIKL, UROŠ	29

R

RANC, DANILO ANTON	10, 65
--------------------------	--------

S

STARE, DARKO	39, 42, 55, 57
STRNIŠA, MAG. TANJA	53, 77

Š

ŠERGAN, VOJKA	62
ŠIRCELJ, MAG. ANDREJ	52, 55
ŠKOBERNE, JAN	15
ŠKODNIK, IVAN	70
ŠTRAVS PODLOGAR, EVA	25

T

TABAKOVIČ, SAŠA	18
TANKO, JOŽE	27
TONIN, MAG. MATEJ	32
TRČEK, DR. FRANC	15, 31, 57, 75

V

VEBER, JANKO	21, 50
VERBIČ, JERNEJ	9
VERBIČ, MAG. DUŠAN	74

Z

ZAJC, SIMON	73
ZORČIČ, IGOR	12

Ž

ŽNIDAR, LJUBO	70
---------------------	----

LEGENDA

- PS SMC – Poslanska skupina Stranke modernega centra**
- PS SDS – Poslanska skupina Slovenske demokratske stranke**
- PS DeSUS – Poslanska skupina Demokratične stranke upokojencev Slovenije**
- PS SD – Poslanska skupina Socialnih demokratov**
- PS ZL – Poslanska skupina Združena levica**
- PS NSi – Poslanska skupina Nove Slovenije**
- PS IMNS – Poslanska skupina italijanske in madžarske narodne skupnosti**
- PS NP – Poslanska skupina nepovezanih poslancev**
- NeP – Nepovezani poslanec**